roman

De la sclavă la doamnă

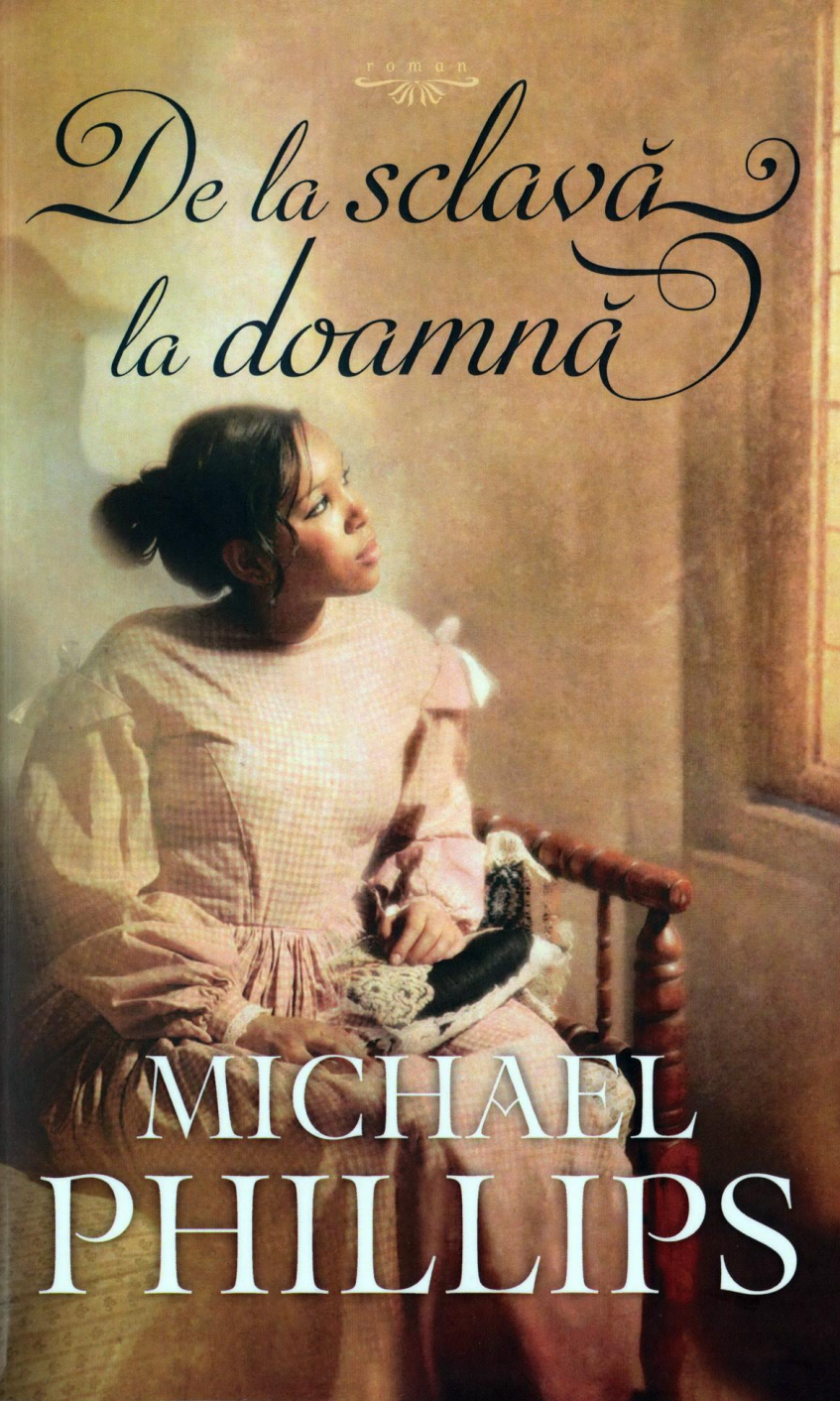

MICHAEL PHILLIPS

Verişoarele din Carolina * 2

De la sclavă la doamnă

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuţ-Addy

CASACĂRŢII
Oradea, 2017

Copyright © 2006 Michael Phillips
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Soldier's Lady*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

De la sclavă la doamnă
de Michael Phillips

Copyright © 2017 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Phillips, Michael
De la sclavă la doamnă / Michael Phillips ; trad. de Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2017
ISBN 978-606-732-089-3
I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)
821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Pop
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Prietenilor noştri care, cu mulţi ani în urmă, ne-au fost colegi în cadrul Campus Christian Fellowship (CCF) şi InterVarsity de la Humboldt State University. Împreună cu voi am învăţat, am meditat, am dezbătut, am râs, ne-am zbătut, ne-am rugat... şi am crescut în credinţă. Ce temelie mai solidă s-ar putea găsi pentru o prietenie trainică? Atât pentru Judy, cât şi pentru mine, clipele petrecute alături de voi se numără printre cele mai frumoase şi roditoare perioade din vieţile noastre şi vă rămânem veşnic recunoscători pentru prietenia pe care ne-aţi arătat-o. Ne gândim adesea la voi şi vă ducem dorul. Inimile tuturor celor care au făcut parte din acea părtăşie frăţească vor rămâne pe veci unite de ale noastre prin legăturile iubirii. Cât de scumpă ne este amintirea voastră!

Cuprins

Prolog 9
1. Râul vieții și al morții 11
2. Soldatul de culoare 19
3. O familie mai puțin obișnuită 23
4. Revedere 29
5. Se leagă noi prietenii 37
6. Ambiții 43
7. Un bărbat chipeș foc 47
8. Spirit de aventură 59
9. Vaci și zăpăceală 69
10. Un răgaz bine-venit 79
11. Complicații la Charlotte și nu numai 85
12. Domnul și doamna McSimmons 99
13. Întristare 103
14. Istorisiri la gura sobei 109
15. Băiatul din Chicago 125
16. Viața pe străzi 131
17. Mentorul 137
18. Melancolie 143
19. Cine sunt eu? 149
20. Povești, dans și amintiri 155
21. Botezul 167
22. O conversație memorabilă 171
23. Lecția de citire 177
24. Altercația 185
25. Weed Jenkins 191

26. Emma aude o voce 197
27. Încă un botez 201
28. Şantaj 205
29. Sentimente neaşteptate 211
30. Daţi-mi-L pe Isus 217
31. Râul îşi cere tributul 227
32. Confruntarea 237
33. Durere, vindecare şi o nouă tragedie 241
34. Încă o conversaţie la râu 247
35. Planuri 251
36. O zi fericită 255
37. Rămas-bun 263
Epilog 267

Prolog

De acum mulți dintre voi ăți fi știind, bag seama, că îmi place să depăn povești. Când eram mică, născoceam bunăoară fel și fel de istorioare pentru frățiorul meu. Eram sclavi și duceam o viață grea, iar snoavele ticluite de mine făceau să treacă timpul mai ușor.

Crescând însă, mi-am dat seama că poveștile cele mai frumoase nu sunt nicidecum „născocite", ci istorii adevărate, care înfățișează lucrurile așa cum s-au petrecut ele de fapt.

Așa am purces carevasăzică a povesti despre viața mea de după război și despre oamenii dragi pe care i-am avut alături în vremurile acelea – despre Katie și unchii ei, despre Emma și Josepha, despre Henry și Jeremiah. Și am ajuns a înțelege că viața fiecăruia e o poveste ce merită spusă, căci viața fiecăruia e o „poveste adevărată", întocmai precum istoria mea și a lui Katie.

Ci a spune povestea altuia nu-i, vezi bine, un lucru ușor. Trebuie să încerci a gândi cum gândește omul acela și a simți ce simte el. E tare greu să „pătrunzi" în sufletul unui om, dar tocmai asta face ca povestea vieții sale să merite a fi împărtășită, căci acolo sălășluiește adevărata ființă zămislită de Dumnezeu.

Dacă n-ar fi fost un război care să pună capăt robiei, acum aș fi pasămite una dintre sclavele acelea ninse de ani care stau și se leagănă în balansoar, depănându-le ălor mici povești știute din bătrâni și cântându-le vechi cântări de-ale sclavilor.

Ci războiul avut-a loc și pus-a capăt robiei pe vremea când eram copilă. Și uite așa, din sclavă, am ajuns să fiu o negresă

liberă. Războiul a zguduit din temelii întreaga țară, schimbând deopotrivă și viețile negrilor, și pe cele ale albilor. Iar ceea ce vă istorisesc eu aici bunăoară sunt povești despre negri ce învățau să trăiască în libertate, despre albi ce învățau să trăiască alături de negri și despre vremurile de după război când a fi de culoare era pe cât de palpitant, pe atât de periculos. Lucrurile se schimbau așa de năvalnic că abia puteam ține pasul cu ele. Se schimbau în bine, dar și în rău.

Spun asta, bag seama, căci atât printre albi, cât și printre negri, se găseau oameni buni, la fel cum se găseau și oameni răi. Iar eu am să vă vorbesc și de unii, și de ăilalți.

Cu toate amintirile frumoase care mi-au rămas de atunci, adevărul e că acelea au fost vremuri înspăimântătoare, pline de primejdii și de suferință. Aceia dintre noi care au răzbit prin ele au ajuns însă a descoperi cât de adâncă poate fi iubirea. Căci nu e pe lumea asta dragoste mai puternică decât cea călită în focul încercărilor.

Așa că se poate spune pasămite că vremurile acelea ne-au învățat să ținem piept greutăților și suferinței, dar, mai presus de orice, ne-au învățat să iubim.

1

Râul vieții și al morții

De îndată ce soarele se iți prin negura zorilor, ridicându-se încet pe cerul Carolinei de Nord, toată lumea știu că avea să fie o zi toridă și zăpușitoare.

Până la ora zece a dimineții, aveam 32 de grade, iar la amiază erau deja peste 38 de grade. Nu sufla nici măcar o adiere de vânt. Toate treburile ce se cereau făcute pe plantația Rosewood au fost isprăvite înainte de prânz, căci după aceea nimeni nu era dispus să înfrunte arșița soarelui decât în caz de strictă necesitate. Bumbacul și celelalte culturi aveau bunăoară să crească mai departe și fără ajutorul lor. Buruienile din grădina de zarzavaturi mai puteau aștepta o zi. Animalele, iar, și-or purta singure de grijă până după-masă, când trebuiau mulse vacile. Vlăguiți de soarele dogoritor, câinii stăteau tolăniți care pe unde, cu limba scoasă de-un cot. Găinile erau prea toropite ca să le ardă de cotcodăcit. Doar vacile păreau să nu se sinchisească de căldură, continuând să rumege tacticoase iarba de pe imaș.

— Ia zi, n-ai vrea să mergem la râu să-ți vâri picioruşele-n apă? îl întrebă Emma Tolan, o negresă înaltă și subțirică în vârstă de 21 de ani, pe fiul ei de 4 anișori, un copil dolofan cu pielea cafenie.

— Ba vreau, cum nu! răspunse entuziasmat băiețelul. Hai să ne ducem chiar acu', mămucă!

— Om merge îndată după ce-om prânzi, răspunse Emma.

Peste patruzeci de minute, se îndepărtară de casă ţinându-se de mână şi traversară două câmpuri pline de tulpini verzi ce se pârguiau în soare, al căror bumbac tânăra mamă avea să-l culeagă împreună cu ceilalţi spre sfârşitul verii, aşa cum făcea de patru ani încoace, de când ajunsese la Rosewood. La vremea sosirii ei aici nu era decât o fostă sclavă fără minte ce tocmai născuse un prunc pe jumătate alb, al cărui tată era fostul ei stăpân. Până atunci se poate spune că ţinuse degeaba umbră pământului, căci în toată viaţa ei nu fusese de mare ajutor nimănui şi, ştiind-o prea bine, Emma se socotea cea mai nevrednică făptură din lume. Deşi era cea mai vârstnică dintre cele trei fete aduse laolaltă de război şi nevoite a învăţa să răzbească singure prin viaţă, ea fusese mai neajutorată decât celelalte două la un loc.

În memorabila zi în care fata albă o găsise ascunsă în şura de la Rosewood, Emma bâiguia fără şir, îngrozită din cale afară, şi o apucaseră deja durerile facerii, căci stătea, vezi bine, să-l aducă pe lume pe pruncul William. Ci, în cei patru ani care trecuseră de atunci, negresa se maturizase şi se schimbase în mod simţitor, rădăcinile transformării crescând încet şi nevăzut în sufletul ei sub înrâurirea celor două prietene şi salvatoare ale sale – alba Kathleen Clairborne, căreia îi aparţinea plantaţia, şi mulatra Mary Ann Daniels, căreia Rosewood îi devenise cămin.

Iar, în urmă cu o lună, două, în primăvara anului 1869, în inima Emmei se petrecură schimbări şi mai însemnate, pe care le băgară de seamă toţi ceilalţi membri ai neobişnuitei lor familii. Emma deveni mai senină. Pe chip i se citea pacea şi o nou-dobândită încredere în sine. Din cea mai guralivă fiinţă de la Rosewood, se transformă în cea mai tăcută. Tot mai des, când se adunau cu toţii la masa din bucătărie, unde că odinioară trăncănea ca o moară stricată, acum Emma se mulţumea să asculte şi să ia aminte.

Sufletul ei începea să se trezească.

Or acesta-i cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui om.

Iată, dar, de ce în acea zi călduroasă de iunie, pe când se îndrepta împreună cu William spre râu, Emmei nu-i stătea

gândul la apa răcoritoare sau la scăldat. Se ducea la râu ca să-şi amintească.

N-avea să uite nicicând ziua aceea. În săptămânile care trecuseră de atunci se întorsese nu o dată aici. De cele mai multe ori, venea singură – să se roage sau să cânte încetişor şi să-şi lase inima scăldată de amintirea senzaţiei simţite când se înălţase din apă, cu obrajii şi părul şiroind şi chipul radiind de fericirea celui renăscut.

Lăudat fie Isus! Acelea au fost singurele ei cuvinte. Nu le strigase în gura mare, aşa cum se obişnuia la adunările religioase. Pe când se ridica din apele râului, le rostise încet, cu veneraţie, abia şoptit. Pentru prima oară, simţea până în adâncul sufletului însemnătatea acelor cuvinte veşnice. Şi, de atunci, inima-i surâzătoare le repetase molcom iar şi iar... *Lăudat fie Isus... Lăudat fie Isus.*

Emma Tolan începuse să se schimbe înainte de acea zi, dar botezul îi statornicise schimbarea în suflet mai adânc decât tot ce se întâmplase până atunci. Aşa că venea aici o dată la câteva zile – să şadă pe mal, cu apele râului curgând lin alături, cugetând la rostul cu care o făcuse Dumnezeu pe acest pământ şi la fiinţa în care ar putea-o şlefui acum că ştia că El o iubeşte.

N-avea habar – cum să aibă? – că este urmărită.

În acest răstimp de pace şi fericire din viaţa ei, Emma nu se gândea la trecut, nici la tainele pe care le ascundea – taine mai periculoase decât îşi dădea ea însăşi seama.

Totuşi, *cineva* se gândea la întunecatul trecut – o perioadă din viaţa ei pe care Emma mai că o dăduse în sfârşit uitării. El, în schimb, nu uitase. Şi trimisese iscoade care s-o pândească, în aşteptarea unui prilej de a îngropa pentru totdeauna amintirea acelui trecut, nu în apele triumfătoare ale noii vieţi, ci în apele întunecate ale morţii.

Emma se aşează pe malul râului şi îşi scufundă picioarele goale în apă în vreme ce William se avântă înăuntru.

— Ai grijă, năzdrăvane! îi strigă ea. Vezi să nu te-ndepărtezi prea tare de mine, m-auzişi? Nu mă pune să viu să te scot din apa adâncă, pen' că nu prea ştiu să-not.

William nici c-o auzi. Din fericire, încă nu era în primejdie, căci apa adâncă în care fusese botezată Emma se afla departe, pe celălalt mal, spre care cobora în trepte albia nisipoasă. La un metru de țărm, copilul zburda și plescăia prin apa care-i ajungea abia până la jumătatea pulpișoarelor grăsulii, râzând și țipând voios și senin, până ce se udă din cap până-n picioare. Emma îl privea zâmbind. Nu îi era, vezi bine, ușor să se roage cu tot tărăboiul pe care îl făcea ăl mic. Dar era fericită să se afle acolo.

Moleșită de soarele dogoritor, se întinsese pe spate. La un moment dat, numai ce auzi zvon de pași din tufărișul ce mărginea râul. Ușor speriată, dar fără a bănui că se petrece ceva necurat, Emma se ridică în fund și întoarse capul spre zgomot. Trei bărbați albi veneau în goană spre ea, doi dintre ei ținând în mâini niște saci mari de pânză groasă.

Până s-apuce ea să strige, unul dintre indivizi o înșfăcă și, cu o smucitură, o ridică în picioare. Un altul îi strânse mâinile la spate, făcând-o să țipe de durere. Al treilea se repezi la William, îi îndesă sacul peste cap și îl înhăță din apă.

— Mămucă! zbieră îngrozit copilul. Ci în clipa următoare strigătele îi fură înăbușite, căci bărbatul îl vârî cu totul în sac și își azvârli sacul pe umăr.

Între timp, Emma își recăpătase glasul de dinainte de botez, iar acum țipetele i se auzeau de la jumătate de milă depărtare, dacă nu mai bine. Striga din străfundul bojocilor, luptându-se cu atacatorii care încercau să îi tragă peste cap celălalt sac.

— Dați-mi drumu'... William!... Ia-ți mâinile de pe mine... Ajutor! Donșoară Katie... Mayme... ajutor!

— Gura, năroado! strigă unul dintre bărbați, încercând din răsputeri s-o potolească. Ei, dar nici măcar doi bărbați nu se puteau măsura cu o mamă înspăimântată ce își apăra puiul cu furia unei ursoaice. Adunându-și toate puterile, femeia se zvârcolea și îi lovea cu pumnii și cu picioarele. Când unul dintre ei încercă să o apuce de umeri ca s-o silească să stea locului, dinții Emmei i se înfipseră în încheietura mâinii ca o menghină de oțel.

Bărbatul urlă de durere şi, suduind de mama focului, îşi privi braţul din care şiroia sângele, după care îi croi Emmei un dos de palmă peste obraz. Lovitura nu făcu însă decât să-i înteţească şi mai mult ţipetele.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi. Daţi-mi drumu'!... William, mămuca-i aci... Ajutor! Donşoară Katie... l-or luat pe William! Ajutor!

Două mâini îi apucară capul dindărăt şi în clipa următoare o batistă îi fu îndesată în gură, amuţind-o. Apoi Emma se simţi ridicată pe sus, în vreme ce se zbătea înnebunită să scape. Cei trei făcură cu chiu, cu vai cale întoarsă la locul în care îşi lăsaseră caii şi se căzniră să urce în şa cu incomoda lor povară.

Cum râul nu se afla prea departe de casă, ţipetele disperate ale Emmei fuseseră auzite clar de toată lumea. Fiecare îşi lăsă treaba şi porni într-un suflet să vadă ce se petrece.

— Emma strigă? întrebă Katie, năpustindu-se alarmată afară pe verandă şi plimbându-şi privirea de jur împrejur.

— S-a dus la râu, spuse Mayme, ivindu-se în goană de după casă.

— Unde sunt Emma şi William? strigă Templeton Daniels, unchiul lui Katie şi tatăl lui Mayme, alergând spre ele dinspre şură, unde tocmai se pregătise de mulsul vacilor.

— La râu, răspunse Mayme.

— O fi căzut William în apă, spuse bărbatul. Să mergem!

O luară cu toţii la fugă spre râu.

Strigătele Emmei mai fuseseră auzite de cineva – de un bărbat care venise la Rosewood cu câteva luni în urmă. La auzul primului ţipăt, acesta s-a năpustit afară din coliba în care i se dăduse găzduire, una dintre colibele care, înainte de război, făcuseră parte din satul sclavilor de la Rosewood, iar acum alerga mâncând pământul în direcţia din care răzbeau sunetele.

Ajunse la malul apei cu vreo 20, 30 de secunde înaintea celorlalţi, cât să observe cum trei călăreţi se fac nevăzuţi pe după un cot al râului, doi dintre ei având câte un sac burduşit azvârlit peste şa. Ştia că acesta era locul preferat al Emmei. O privire fu

de ajuns să își dea seama că avusese loc o încleștare. Fără să mai piardă timpul, porni în goană înapoi spre casă. La o treime din distanță se încrucișă cu ceilalți.

— Emma și William au fost răpiți! le strigă el fără să se oprească. Răpitorii au plecat călare!

Ajunse la șură tocmai când Ward, fratele lui Templeton, se întoarse acasă după o vizită în târg. Calul îi era nădușit și sleit de puteri, dar era deja înșeuat, și fiecare secundă putea face diferența dintre viață și moarte. Nici nu descălecă bine Ward Daniels, că bărbatul se apropie în fugă, îi înșfăcă hățurile din mâini și, săltându-se în șa, porni într-un galop nebun spre râu. Ward se zgâi buimac după el vreme de un minut, până ce fratele și cele două nepoate ale lui dădură năvală în curte și îi explicară ce se petrecuse.

Dând bici calului, călărețul gonea vijelios pe o scurtătură, sperând să le poată astfel tăia calea celor trei mișei. Habar nu avea încotro se îndreptau, dar calul său galopa spre Greens Ford, un vad îngust al râului unde, pe perioada verii, apa puțin adâncă putea fi trecută cu ușurință, reducând distanța până la târg cu kilometrii ce nu mai trebuiau străbătuți până la podul din aval.

La Greens Ford încetini. Nici urmă de ei.

Se căzni să liniștească armăsarul agitat și, ciulind urechile, scrută împrejurimile. Dincolo de vad, pe același mal, se zăreau încă vag vălătuci de praf stârniți de copite. Dădu călcâie calului, năpustindu-se într-acolo. Dacă nu traversaseră râul pe la Greens Ford, încotro se îndreptau? De ce urmau cursul apei?

Aducându-și aminte de cei doi saci de pânză, îl trecu deodată un fior de gheață. Curenții... bulboana adâncă, mărginită de o stâncă într-o parte și de o grămadă înaltă de bolovani de cealaltă!

Dădu bici calului să alerge și mai iute și se avântă în sus pe povârniș.

Peste trei minute, descălecă și coborî în fugă coasta abruptă și stâncoasă, atât de iute că în fiece clipă era gata să se ducă de-a berbeleacul.

Le auzi vocile. Se aflau tocmai în locul de care se temuse el!

Încetini pasul ca să nu povârnească la vale pietrele pe care călca şi încercă deznădăjduit să înjghebe un plan de bătaie. Dar ce putea face el împotriva a trei albi înarmaţi?

Se strecură cu grijă mai aproape.

Deodată un ţipăt despică aerul.

— William... Ajutor... ajutor! se auzi, disperat, un glas de femeie.

Cunoştea vocea aceea! Orice s-o alege de el, acum nimic nu-l mai putea opri! Se năpusti într-acolo.

— L-au luat pe William... ajutor! ţipă ea iar.

— Pe toţi dracii! exclamă unul dintre bărbaţi. Cum şi-a scos asta căluşu' din gură???

— Fă-o să tacă! strigă un altul.

— Ce mai contează acu'? Hai să isprăvim odată treaba pentru care am venit!

Se auzi încă un urlet sfâşietor, după care un plescăit puternic, urmat de un altul.

— Acu' nu mai au cum să scape... S-o ştergem de-aici!

Peste câteva secunde, în vreme ce călăreţii se îndepărtau în galop, bărbatul de culoare se repezi pe un stei ce se înălţa la vreo şase metri deasupra bulboanei întunecate. Dedesubt se deslu-şeau clar două cercuri care trasau inele din ce în ce mai largi pe luciul apei.

Fără să mai stea pe gânduri, îşi scoase cizmele, făcu doi paşi îndărăt şi, luându-şi avânt, plonjă în gol.

2
Soldatul de culoare

Ca să vă dumiriți ce a dus la una ca asta, a trebui, bag seama, să mă întorc nițel în timp.

Nu din cauza noului venit se pogorâse năpasta asupra noastră. Totul începuse cu mult înainte de sosirea lui și s-ar fi întâmplat oricum. Doar că prezența lui la Rosewood a schimbat fără doar și poate cursul lucrurilor.

Îmi aduc aminte prima oară când l-am văzut, cu câteva luni înainte de nenorocire. După toate câte se petrecuseră la Rosewood, plantația unde trăiam împreună cu verișoara mea Katie, încă un suflet venit la noi în căutare de adăpost n-ar fi trebuit să surprindă pe nimeni. Nu de alta, dar la Rosewood fusese un du-te-vino continuu de câțiva ani încoace, încă de când mă purtaseră pașii la casa lui Katie, după ce îmi fusese masacrată și mie familia. Katie era albă, iar eu eram mulatră – pe jumătate albă, pe jumătate neagră. Unchiul ei, Templeton Daniels, era tatăl meu. Mama mea fusese sclavă și nu mai era în viață.

Nu ne propuseserăm, vezi bine, să facem din Rosewood un refugiu pentru orfani, pribegi și fugari. Pur și simplu așa s-a întâmplat. Iată de ce, când Henry Patterson, prietenul nostru și tatăl lui Jeremiah, a sosit călare, însoțit de acest negru care arăta ca vai de el, nouă, așa cum v-am mai spus, nu ni s-a părut un lucru ieșit din comun.

Şi totuşi, dincolo de straiele-i murdare, vestonul pătat de sânge şi faţa schimonosită de durerea provocată de oarece rană, străinul avea un aer aparte, care îl deosebea de toţi cei pe care îi cunoscusem până atunci. Când privirile ni s-au întâlnit pentru prima dată, m-a furnicat un fior din cap până-n picioare. Ceva îmi spunea că acest tânăr care tocmai păşise în vieţile noastre avea să schimbe lucrurile în chipuri nebănuite.

*

Străinul care îl însoţea pe Henry sosise călare în Greens Crossing cu două zile în urmă.

Era un negru înalt, cu trupul vânjos, dar zvelt – de aşa i-o fi fost constituţia sau de o fi pierdut din greutate pentru că făcuse foamea, e greu de zis. Părea să aibă pe la 20–25 de ani şi arăta slăbit şi stors de puteri. Deşi războiul se sfârşise de patru ani, el încă mai purta tunica armatei unioniste. La cât era de jerpelită şi de murdară, nici că-ţi dădeai seama că fusese cândva albastră. Petele ce o punctau pe alocuri păreau să fie sânge uscat.

Sărmanul om abia se mai ţinea în şa, de ai fi zis că bătuse călare o mie de mile fără să închidă ochii şi fără să pună mâncare în gură. Calul înainta încet de tot, aparent la fel de istovit precum călăreţul. Se vedea de cât colo că nici unul, nici altul nu îşi ostoiseră foamea de amar de vreme. Unele pete de sânge de pe haina fostului soldat erau mai vechi, mai închise la culoare, altele mai recente. Expresia chinuită de pe chipul lui şi felul în care călărea, aproape prăvălindu-se din şa, vădeau bunăoară o rană proaspătă în piept sau în umăr.

Era un „soldat bizon"*, cum li se spunea negrilor care luptaseră în război de partea nordiştilor.

Dacă venise aici în căutare de ajutor, nici că putea găsi un loc mai nepotrivit unde să facă o primă oprire. Dar cum era el s-o ştie? Când văzu placa pe care era scris „Magazin universal", îşi opri calul ostenit lângă trotuar, se aplecă în faţă, alunecă moale

* „Buffalo soldier" în limba engleză (n.tr.).

din șa, după care intră șontâcăind în prăvălie. Pe lângă rana din piept, se vede treaba că mai avea una și la picior.

Când auzi clopoțelul, madam Hammond aruncă o privire spre ușă. Trebuie spus că femeia aceasta putea fi din cale afară de supărătoare. Nu-i suporta pe cei de culoare, căci n-avusese niciodată vreun folos de pe urma lor, iar acum că negrii erau liberi se arăta mai arțăgoasă ca oricând.

Chiar de tânărul n-ar fi fost de culoare, simpla lui înfățișare ar fi făcut-o să își înalțe semeață nasul în aer. Iar, când îi ajunse la nări mirosul noului venit, nasul i se avântă și mai sus.

Adulmecă aerul de câteva ori, apoi îl măsură în silă, ca pe un câine râios.

— Bună dimineața, doamnă, o salută politicos străinul. Vorbea rar, cu glasul stins, dar, spre uimirea coanei Hammond, de exprimat, se exprima... ca un alb. Sunteți, vă rog, bună să îmi spuneți unde se află grajdul cu chirie?

— S-ar zice că de-acolo ai venit, pufni ea.

— Îmi cer iertare, doamnă, se scuză bărbatul, am bătut cale lungă.

— Grajdul e într-acolo, ripostă țâfnoasă jupâneasa, arătând în doi peri în susul străzii.

Tânărul îi mulțumi și plecă, lăsând-o să se căineze încruntată de halul în care ajunsese țara de la război încoace.

Ducându-și calul de dârlogi, negrul mergea încet de-a lungul străzii, atrăgând tot mai multe priviri din prăvăliile și vitrinele pe lângă care trecea. Oamenii mormăiau scârbiți la vederea lui, făcând comentarii care nu se deosebeau prea tare de cele ale coanei Hammond. Negrii nu erau priviți cu bunăvoință în orășelul Greens Crossing și cu atât mai puțin negrii din Nord; iar resentimentele față de albastrul unionist, chit că haina lui ponosită abia mai aducea a surtuc militar, erau încă vii în inimile sudiștilor devotați. Orișicum, în vremurile acelea toți negrii, fie ei yankei sau sclavi eliberați din Sud, erau priviți cu același dezgust. Nu că toți albii ar fi fost precum madam Hammond. Dar mulți erau.

Tânărul care tocmai sosise în Greens Crossing arăta, într-adevăr, ca vai de el. Ceea ce nu știau însă stimabilii localnici – care

își puneau propria respectabilitate mai presus de aproape orice altceva – era că acest străin avea să stârnească mai multă vâlvă în târg, și îndeosebi în viața unuia dintre cetățenii de vază ai ținutului, decât toți veneticii care trecuseră pe acolo în ultimii cinci ani la un loc.

Încă n-o știa nici el. Dar prezența lui aici avea să scoată la iveală mistere la care madam Hammond nici cu gândul nu gândea – secrete ce aveau să zguduie din temelii nu doar comunitatea din Greens Crossing, ci întregul stat.

Tânărul intră șchiopătând în grajdul cu chirie, trăgându-și calul după el. Înăuntru îl găsi pe Henry Patterson, un negru ca el, care fusese eliberat din sclavie încă dinainte de război.

— Calul meu are nevoie de apă și de ovăz.

— M-oi îngriji de el acușica, zise Henry după care, măsurându-l pe tânăr de sus până jos, adăugă: Pare-mi-se că și tu, fiule, ai avea trebuință de oarece îngrijiri.

Străinul zâmbi.

— Asta așa-i, am dat de necaz cu ceva vreme în urmă. Dar am s-o scot eu la capăt, atâta vreme cât mi-e calul sănătos. Al dumitale e grajdul?

— Aș vrea io! râse Henry. Nu, încă nu s-a ajuns pân' acol'. S-o fi schimbând Sudu', da' nici chiar așa de iute! Cică n-a trece mult și noi, negrii, om avea dreptu' să votăm. Ehei, tare-aș vrea s-apuc și io ziua 'ceea! Ci până una, alta, nu-s decât un slujbaș de culoare ce primește simbrie de la un om alb. Da' șefu' meu îi om drept și se poartă frumos cu mine.

— Crezi că s-ar supăra dacă aș trage peste noapte colo, în dosul grajdului?

— Asta-i greu de spus, fiule, răspunse Henry. Ci am io o odăiță acilea, un' dormeam înainte, da' de acu' io și fecioru' meu ne avem căminu' în altă parte – un'va în afara târgului. Așa că n-a fi, bag seama, foc de te-i oploși o vreme pe culcușu' meu de paie din odaia din dos.

— Ți-aș fi profund îndatorat. Tot ce îmi trebuie e un somn bun cât să mă întremez nițel, și peste o zi, două am s-o și iau din loc.

3

O familie mai puțin obișnuită

În prima după-masă petrecută de oaspetele său la grajdul cu chirie, Henry dădu întâmplător de el la cișmeaua din spatele clădirii. Tânărul își lepădase alături tunica și cămașa jerpelită și încerca să se spele, deși brațul drept îi atârna inert pe lângă trup. Cu singurul braț zdravăn, se căznea să mânuiască pompa și să își dea cu apă pe corp în același timp. Era prima oară când Henry îl vedea dezbrăcat până la brâu.

— Măi să fie, băiete! exclamă el, apropiindu-se de oaspetele său. Nu mi-ai spus că fost-ai bătut așa de crunt. Dacă nu mă-nșel, umăru' cela al tău se cere doftoricit, că n-arată bine defel.

Tânărul se întoarse spre el și spuse cu un zâmbet obosit:

— Se vindecă, doar că nu atât de repede cum speram eu.

— Arăți de parcă te-ar fi lovit un cal sălbatec. Cân' pățișsi asta, fiule?

— Acum câteva luni.

— Nu-i de mirare că abia te ții pe picioare. Ce mai încoace și-ncol', ai nevoie de oblojire ș-oi avea io grijă s-o primești.

Adevărul e că Henry știuse ce are de făcut de cum îi văzuse rănile și vânătăile de pe corp.

— N-am cu ce să plătesc un medic, oftă tânărul. M-oi întrema eu încet-încet.

— Acol' un' te-oi duce, n-a trebui să plăteşti pe nimenea, ripostă Henry.

— Cum aşa? Se găseşte cumva vreun doctor de culoare prin părţile astea care s-ar învoi să-i plătesc serviciile prin muncă?

— Mai bine de-atât! chicoti Henry. Te-oi duce să-mi cunoşti fecioru'. Ş-acol' un' îi el se află ş-o negresă care te-a hrăni cum se cuvine şi te-a pune pe picioare cât ai bate din palme. Nu-i ea doftor, da' îi ca şi cum ar fi. La cât de costeliv eşti, ţi-or prinde bine, bag seama, bucatele ei!

— Unde-i locul acesta? Doamna de care vorbeşti este cumva soaţa fiului dumitale?

Henry pufni într-un râs zgomotos.

— Nu, fecioru' meu nu-i însurat. E un loc din cele mai neobişnuite, atâta pot să-ţi spun. Ăi vedea cu ochii tăi chiar diseară. Om purcede călare într-acolo îndată după ce găt treaba acilea.

*

Noi, cei care trăiam la Rosewood – printre care mă număram şi eu, Mayme Daniels – tocmai ce prânziserăm, iar acum ne beam cafelele, făcând planuri pentru restul zilei, când micul William numai ce se ivi ţopăind din salon, cu un îndrumar de citire McGuffey în mânuţă. Aşeză cartea pe masa din bucătărie şi se opinti să se cţere pe genunchii lui Jeremiah.

Jeremiah îl săltă pe un genunchi şi prinse a-l hâţâna în sus şi-n jos.

— Dii, căiuţule! strigă ăl mic, chicotind voios.

— Cân' ăi mai creşte niţel, te-oi învăţa să mergi pe calu' ăl nou de mi l-a dat donşoara Katie, îi spuse Jeremiah.

— L-ai meritat din plin, Jeremiah, zise Katie, la fel cum Henry l-a meritat pe al lui. Din moment ce munciţi şi trăiţi aici la Rosewood, ar fi culmea să vă lăsăm să străbateţi atâţia kilometri pe jos până în târg.

— Orişicum, donşoară Katie, îţi mulţămesc frumos pentru mărinimie. Mânzu' cela mi-a dat niscaiva bătăi de cap, că tare-i nărăvaş, da' tot izbutit-am a-l îmblânzi cât de cât.

— Dumnezeu te-a înzestrat fără doar şi poate cu un har aparte în ceea ce priveşte caii, intervenii eu.

Jeremiah, care stătea de cealaltă parte a mesei, se uită la mine şi ne zâmbirăm cu căldură unul altuia.

În scurtă vreme, Katie şi ceilalţi se împrăştiară care pe unde, reluându-şi lucrul, iar Josepha se făcu nevăzută în cămară.

— Ţiteste-mi, Jeremiah, ciripi William, întinzându-i abecedarul McGuffey.

Jeremiah îl puse jos, ripostând că e vremea să ne întoarcem la treabă. Ştiam ce-i în inima lui.

— Jeremiah, dacă ai să vrei vreodată să înveţi a citi, aş putea încerca să te învăţ.

Jeremiah rămase o clipă tăcut, cugetând la propunerea mea, apoi ridică din umeri.

— Ştiu şi eu? Poate... într-o zi.

Mă întorsei spre ăl mic.

— Tu, William, n-ai vrea să înveţi cândva să citeşti... sau chiar să mergi la şcoală?

— Care şcoală din părţile astea ar primi un copil de culoare? pufni Jeremiah.

— Am citit în gazetă că s-a deschis la nord de Charlotte o şcoală pentru negrese, ripostai eu. Sunt sigură că într-o bună zi se va găsi o şcoală pentru William... şi poate chiar şi pentru tine. Dacă nu vrei să te învăţ eu să citeşti, te-ar putea învăţa tata sau unchiul Ward. E bine să înveţi lucruri noi. Să te şlefuieşti...

Jeremiah îmi aruncă o privire năstrușnică.

— Parcă ziceai că mă placi aşa cum îs.

— Fără doar şi poate, Jeremiah! Nu e nicidecum vorba despre asta...

În momentul acela uşa se izbi de perete şi Emma îşi îţi, gâfâind, capul înăuntru.

— Jeremiah, vacile-or scăpat iar din ţarc! Calu' cela afurisit al tău dat-a iar iama-n ele!

— Viu acuş! răspunse el, sărind în picioare şi urmând-o în grabă.

Peste câteva ceasuri, lucram afară în grădină când îmi ajunse la urechi tropotul de copite. Ridicând privirea, îl văzui pe Henry apropiindu-se călare de casă, însoţit de încă un călăreţ.

Pornii să le ies în întâmpinare.

— Adus-am cu mine un om ce are trebuinţă de un acoperiş deasupra capului şi de niscaiva îngrijiri, spuse Henry văzându-mă. Cu permisiunea voastră, io şi Jeremiah l-om găzdui o seamă de vreme la noi în colibă. Zicând acestea, se întoarse spre însoţitorul său şi adăugă: Dânsa-i Mayme.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Mayme, mă salută bărbatul cu un zâmbet pe cât de ostenit, pe atât de binevoitor.

— Mă duc să le dau de ştire lui Katie şi tatei. Sunt sigură că s-or învoi amândoi.

Nici nu făcui bine doi paşi, că se auzi un chiot subţirel şi ăl mic, ce se juca pe verandă, se năpusti pe trepte în jos şi alergă întins la străinul pe care Henry numai ce îl ajutase să coboare de pe cal. Pe cât de ataşat era William de Jeremiah şi de tatăl acestuia, apariţia unui alt bărbat de culoare era o ispită prea mare pentru vioiciunea şi exuberanţa sa copilărească. Se duse direct la noul venit, turuind vesel ca un păsăroi, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă. Bărbatul se aplecă spre el.

— Bine te-am găsit, micuţule. Ia zi, cum te cheamă pe tine?

— William. Venit-ai să stai aci, cu noi?

— Încă nu ştiu, William, râse încetişor tânărul, înălţându-şi privirea spre mine şi Henry.

Apoi se ridică încet şi se uită iar la mine.

— E copilul dumitale?

— Nu. E pruncul Emmei. Mamă-sa strânge acum vacile scăpate din ţarc împreună cu Jeremiah, dar ar trebui să se întoarcă în curând.

— Jeremiah îi fecioru' meu, îl lămuri Henry.

De acum Katie ieşise şi ea din casă împreună cu Josepha, iar Henry îi explică întreaga tărăşenie. Aruncai încă o privire spre noul venit. Era lesne să îţi dai seama după vorbă şi după port, chiar şi în starea în care se afla, că era un gentilom. Nu auzisem

în viața mea un negru care să vorbească atât de corect, precum albii din Nord.

Străinul își îndreptă privirea spre albul ce se apropia de noi. Era tata.

— Henry a adus cu el un tânăr care are nevoie de ajutor, unchiule Templeton, îi spuse Katie. Te învoiești să îl găzduiască în coliba lor?

— Desigur. Bine ai venit, fiule, spuse tata, întinzându-i mâna.

După ce fură făcute prezentările, Katie își roti privirea prin curte.

— Unde sunt ceilalți?

— Emma și Jeremiah adună vacile, răspunsei eu. Iar unchiul Ward s-a dus în vizită la domnul Thurston.

Se lăsă tăcerea. Cum stăteam cu toții în cerc, tânărul își trecu încet privirea peste noi, măsurându-ne pe fiecare în parte. Ce-o fi gândit, n-am cum să știu.

— De ce te zgâiești asa la noi, nenea? făcu William.

Fără să vreau, mă pufni râsul. Apoi începu și Josepha să chicotească și în scurtă vreme râdeam deja cu toții în hohote.

— Bănuiesc că n-o mai fi văzut omul o adunătură așa de ciudată și s-o fi întrebând cine suntem, râse tata.

— Și a cui e casa aceasta! exclamă oaspetele, râzând la rându-i. E ditamai conacul, iar eu nu văd aici decât o mână de negri și un slujbaș alb. Nădăjduiesc să nu-mi luați vorbele în nume de rău, domnule... Daniels?

Tata izbucni iar în râs.

— Da, Daniels mă numesc. Și ai dreptate, nu arăt nici pe departe a sudist respectabil și cu atât mai puțin a stăpân de plantație!

— Te pomenești c-o fi casa ta, William! exclamă noul venit.

— Nu, nu-i a mea. Îi casa lu' Katie.

Cuvintele ălui mic îl făcură pe tata să râdă și mai vârtos.

— Suntem cu toții o familie, interveni Katie, și plantația ne aparține tuturor. Iar acum că am lămurit lucrul acesta, hai să intrăm în casă și să vedem cât de grav sunteți rănit.

Străinul porni şovăielnic spre casă, susţinut de Henry şi de tata.

— Ştiu că războiul a luat sfârşit, murmură el, dar... oricine o fi stăpân pe plantaţie, acesta e Sudul, nu Nordul. Nu... nu se cuvine să intru în casă.

— Ţi-am zis io că aista-i un loc ceva mai neobişnuit, râse Henry. Ei bine, băiete, află că aci nu-s negri şi albi, ci numa' oameni care se-ndrăgesc unii pe alţii.

Tânărul aruncă o privire spre bărbatul alb de lângă el, întrebându-se dacă o fi adevărat.

— Henry are dreptate, fiule, încuviinţă tata. Om părea noi un pic mai diferiţi, dar suntem cu toţii o familie, aşa cum a zis Katie, şi eşti bine-venit să ni te alături oriunde ne-am afla.

Porniră mai departe spre casă. Tânărul îşi întoarse privirea spre mine şi îmi mulţumi printr-un zâmbet. Şi, cu toate că îl durea tot trupul şi era înconjurat de oameni pe care îi vedea pentru prima oară în viaţă, zâmbetul acela era plin de bunătate şi căldură, de parcă m-ar fi cunoscut deja... de parcă ar fi ştiut că în scurtă vreme o să devenim mult mai apropiaţi.

4
Revedere

Bărbatul de culoare pe care îl adusese Henry la Rosewood era într-o stare mai gravă decât își închipuise. Rănile de pe umărul drept, piept și braț, în loc să se vindece, se infectaseră îngrozitor. N-apucarăm noi bine să îl ducem în casă, că unchiul Ward se întoarse acasă, și pune-te de-i explică și lui întreaga tărășenie.

Când îi scoaseră vestonul și cămașa, văzându-i umărul, Josepha exclamă:

— Văleu, maică, băietu' aista-i schilodit rău, sărmanu'! Tre' să-l băgăm numaidecât în pat. Da' nu 'nainte să facă o baie – că nu miroase pasămite prea bine.

Ce să-i faci? Așa era Josepha – ce-i în gușă-i și-n căpușă. Vorbele ei ne făcură să ne uităm unii la alții, zâmbind amuzați.

— Cred că ar trebui să și mănânce ceva, îmi dădui eu cu părerea.

— Ward, Henry și cu mine îl vom duce la covata din curte și-l vom ajuta să se îmbăieze, spuse tata. Voi, doamnelor, puneți niște apă la fiert pe sobă ca să nu mai pierdem vremea cu aprinsul focului afară.

— Vezi să-i freci straşnic umăru' cela, dom' Templeton, se băgă în vorbă Josepha, și toarnă-i niscaiva whisky pe rană.

— Kathleen, fii bună și adu-ne niște haine de-ale fratelui tău, zise Ward.

— Mă duc să îi pregătesc patul în colibă, sării eu. Unde vrei să-l culci, Henry?

— Pe divanu' din colț. A fi, bag seama, loc pentru tustrei în odaia ceea.

Și uite așa, în mai puțin de un ceas de la sosirea lui la Rosewood, se stârni o forfotă în jurul său de nu mai știa bietul om ce să creadă. Cum de erau toți atât de amabili cu el și se dădeau care mai de care peste cap să-l ajute – nu doar eu, Henry și negresa cea trupeșă, ci și cei doi bărbați albi, împreună cu domnișoara aceea pe nume Katie, pe care toți o tratau, după cum spusese micul William, ca pe stăpâna casei? Ce mai, Henry avusese dreptate: Rosewood chiar era „un loc din cele mai neobișnuite"!

Până la ora cinei, era deja îmbăiat și primenit, iar în mijlocul unui du-te-vino continuu Josepha îi punea bandaje și oblojeli. La cât de prinși fuseserăm cu el, abia când Josepha așternu masa, băgarăm de seamă că Emma și Jeremiah încă tot nu se întorseseră de pe câmp, deși se lăsa deja asfințitul.

Ne așezarăm cu toții la masă și tata Îi mulțumi Celui de Sus pentru bucate. Abia ce ne apucarăm noi de mâncat când se iviră, tăifăsuind voioși, Jeremiah și Emma. Erau amândoi nădușiți de parc-ar fi străbătut pe jos jumătate din ținut, nu alta, dar la cât erau de veseli, păreau să se fi distrat de minune.

— Voi doi pe unde ați umblat??? exclamă tata.

— Mai era puțin și afurisitele celea de vaci ne alergau pân' la Oakwood! răspunse râzând Jeremiah.

— Nici că se află dobitoace mai zănatice pe fața pământului! încuviință Emma râzând.

— Or scos untu' din noi, zău așa! îi dădu înainte Jeremiah. Pân' la urmă, n-am avut încotro ș-o trebuit să le încolțim dintr-o parte și ne pus-am a face tărăboi să se-ntoarne spre casă, da'...

Tocmai își scosese un scaun să se așeze la masă când, observând că mai era cineva printre noi, numai ce încremeni și făcu ochii cât cepele.

Mă uitai cu coada ochiului la noul venit. Aparent la fel de năucit, acesta se holbă întâi la Jeremiah, apoi la Emma. Mă întrebam care dintre ei l-o fi buimăcit într-atât. Apoi ochii i se fixară asupra lui Jeremiah, iar cei doi tineri se priviră uluiți.

— Măi... măi să fie! bâigui Jeremiah, sforțându-se să-și recapete glasul. Ești chiar tu, Micah Duff???

La auzul propriului nume și al bine cunoscutei voci, străinul zâmbi cu toată fața.

— Eu sunt, da... și nu-mi vine să-mi cred ochilor! Jake???

— Ce cați acilea, măi Duff???

— Păi, l-am întâlnit pe omul acesta în târg și...

Se opri și își trecu privirea de la Henry la Jeremiah.

— Patterson... desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Încă tot nu-mi vine a crede!

— Voi doi vă cunoașteți, adicătelea? întrebă Henry mirat.

Tânărul se ridică în picioare. Din trei pași, Jeremiah fu lângă el, iar în clipa următoare se îmbrățișară cu căldură, lăcrimând amândoi. Jeremiah își dădu seama de starea în care se afla vechiul său prieten abia când îl simți pe Micah tresărind de durere. Dintr-odată, rolurile se inversaseră. Acum Jeremiah era cel puternic și Micah, cel care avea nevoie de ajutor.

Făcură amândoi un pas îndărăt și, cu ochii înotând în lacrimi, se fixară îndelung unul pe altul, clătinând din cap și zâmbind a minunare.

— El îi ăl de care ți-am vorbit, tătucule – soldatu' Micah Duff! explică însuflețit Jeremiah. El îi omu' care mi-a salvat viața – nu o dată, ci de două ori! – ș-a avut grijă de mine pe vremea cân' eram copil de trupă.

— I-auzi poznă!

— Măi Duff, cum de-ajunsăși la Rosewood? întrebă iar fiul lui Henry.

— E o poveste lungă, Jake. Bănuiesc că, așa cum se zice în Cartea Sfântă, uneori Domnul ne călăuzește pașii fără ca noi să ne dăm măcar seama. Habar nu aveam că am să dau de tine aici.

— Dacă el a fost milostiv cu tine, interveni Henry, poate că acu-i vremea să-i întoarcem hatâru'. Nu de alta, da' băiatu' ăsta are nevoie de ajutoru' nost.

Jeremiah luă loc la masă, căci uimirea şi încântarea nu îi stricaseră, vezi bine, pofta de mâncare, iar peste câteva clipe el şi bărbatul pe nume Micah Duff se puseră a discuta cu însufleţire, despre ce făcuse fiecare de când nu se mai văzuseră şi, depănând amintiri din vremurile petrecute împreună în timpul războiului. Toţi ceilalţi îi ascultau muţi de uimire.

— Ai crescut şi te-ai schimbat, Jake, spuse domnul Duff. De departe probabil că nici nu te-aş fi recunoscut.

— Păi, deh, trecut-or cinci ani! râse Jeremiah. Pe atunci nu eram decât un băietan mânios şi pus pe arţag, cum cred că bine ţi-i aminti şi tu.

— Fiecare se maturizează în felul său, Jake. Iar tu, e limpede, nu te-ai maturizat doar trupeşte.

— Ai, bag seama, dreptate. M-am schimbat pasămite mai mult pe dinăuntru decât pe dinafară.

— Ăsta-i un lucru bun, Jake. Căci creşterea lăuntrică e cea mai însemnată.

— Avut-am eu un prieten care mi-a spus o seamă de lucruri pe care nu-mi prea plăcea să le aud, zise Jeremiah cu un zâmbet năstruşnic. Ci cuvintele lui mi-or pătruns în adâncu' inimii şi şi-or făcut lucrarea acol' şi pân' la urmă fibrele fiinţei mele, care fuseseră cândva răsucite, or prins a se-ndrepta şi a creşte mai frumos. Aşa-i, tătucule? adăugă el, uitându-se la Henry.

— Aşa-i, fiule. Amândoi crescut-am multişor pe dinăuntru.

— Mă bucur să aud asta, spuse Duff, zâmbindu-i Emmei, care şedea în faţa lui.

Emma îşi ţinu ochii aţintiţi în farfurie. De când ne aşezaserăm la masă fusese neobişnuit de tăcută – chit că ăl mic, care îi moştenise limbuţia, turuise cât pentru amândoi la un loc! Ea, însă, se vede treaba că nu se simţea defel în largul său în prezenţa unui străin. Era la fel de reţinută cum se arătase după sosirea Aletei.

Nici eu nu eram prea vorbăreață. Când și când mai aruncam pe furiș câte o privire spre noul venit. De acum, pentru mine, Micah Duff nu mai era un străin, ci omul care îl salvase pe Jeremiah de la moarte, față de care simțeam o admirație plină de recunoștință.

— Îți mai aduci aminte de ferma ceea unde zăcut-am în șură, ferma Dawsonilor? întrebă Jeremiah.

— Cum aș putea să uit un asemenea loc?! râse Micah Duff. Am fost norocoși să scăpăm de acolo cu viață.

— Nu toți avut-or norocu' ăsta, ripostă Jeremiah pe un ton serios.

— Ce vrei să spui cu asta?

— După o seamă de vreme m-am întors acol', da' prea târziu ca să-l mai pot salva pe fermieru' cela bezmetic. Vrajba din inima lui i-a adus moartea.

— Cum de te-ai dus la ferma Dawsonilor după toate câte se petrecuseră?

— Așa cum ajuns-ai și tu acilea. Din întâmplare.

— Și ce s-a întâmplat? Te-ai luat la harță cu Dawson?

— Nu, nu eu, răspunse Jeremiah, clătinând din cap. Da' femeile alea două – fata ceea fără minte și biata mamă-sa – erau în mare primejdie. Doi neisprăviți de negri veniseră, vezi bine, și-l împușcaseră pe fermier și le-ar fi făcut și lor de petrecanie, de n-aș fi ajuns eu la timp. Când le-am auzit țipând, m-am furișat înăuntru ș-am izbutit să le scap de mișei. Da' pe Dawson n-aveam cum să-l mai salvez – era deja mort.

Jeremiah relată apoi amănunțit ce se întâmplase.

Povestea ne înfioră pe toți. Ci cei doi tineri trecură numaidecât la altele, dornici să își povestească pe unde au fost și ce au făcut de când se despărțiseră, iar Jeremiah îi istorisi bunăoară vechiului său prieten cum își găsise tatăl în Greens Crossing. După ce își împărtășiră mai toate pățaniile din ultimii ani, chit că încă tot nu eram lămuriți cum fusese rănit Micah Duff în chipul acesta, Henry îi mulțumi din suflet pentru grija pe care i-o purtase fiului său.

— Avem cu toţii ceva de dăruit fiecărui om pe care îl întâlnim, răspunse Micah. Şi de la fiecare avem ceva de învăţat. Întâmplarea a făcut ca Jake şi cu mine să ne întâlnim când el avea pesemne nevoie să audă ce aveam eu să-i spun. Nu pot decât să mă bucur că Dumnezeu ne-a adus laolaltă ca să fim sprijin unul pentru altul. Iar acum când se pare că am nevoie de mai mult ajutor decât credeam, iată-mă în mijlocul vostru.

Isprăviserăm cu toţii de mâncat şi se lăsă tăcerea. Micah Duff îşi roti iar ochii în jurul mesei, uitându-se la fiecare în parte. Când ajunse la Emma, zăbovi cu privirea asupra ei, cu o expresie din cele mai năstruşnice. Ea râse încetişor şi întoarse ruşinată capul.

— Dar încă tot nu m-am dumirit cum vine treaba asta, continuă Micah, trecându-şi privirea de la unul la altul. Dumneata, bunăoară, spuse el, uitându-se la mine, îi spui dânsului „tată" deşi dumnealui este alb. Îşi întoarse iar privirea spre Emma şi întrebă: Voi două sunteţi cumva surori?

Fără să-l privească în ochi, negresa scutură din cap.

— Mda, suntem o familie din cele mai neobişnuite! râse tata. Totul a început cu Katie şi Mayme – ele două, vezi bine, sunt verişoare. Mama lui Katie era sora mea şi, prin urmare, eu sunt unchiul lui Katie. Părinţii ei aveau o slujnică... o negresă tânără şi frumoasă...

Se opri şi îşi întoarse emoţionat privirea. Apoi trase aer în piept şi continuă cu glas domol:

— Negresa aceea nu era sclava, ci doamna de companie şi prietena mamei lui Katie... Odată, când am venit în vizită la Rosewood, ne-am îndrăgostit unul de altul. Iar Mayme este rodul iubirii noastre.

Spunând acestea, mă privi cu un surâs trist.

— Mama mea a murit, explicai eu, dar acum tata şi cu mine ne avem unul pe altul. Nu-i aşa, tăticule?

Tata aprobă din cap.

— Să înţeleg că aţi crescut împreună la Rosewood? întrebă Micah Duff, uitându-se la mine şi la Katie.

— Nu, răspunsei eu, mămuca a fost vândută unui plantator megieș. Acolo le-am cunoscut pe Emma și pe Josepha, pe vremea când eram tustrele sclave.

— Și dumneata... cum te potrivești în toată povestea asta? întrebă Duff, întorcându-se spre unchiul Ward.

— Uneori mă-ntreb și eu același lucru! râse acesta. Îți înțeleg nedumerirea. La început și eu am fost la fel de năucit. Ia să vedem dacă oi izbuti să-ți explic. Eu sunt fratele lui, spuse el, arătând spre tata, ceea ce înseamnă că sunt atât unchiul lui Katie... cât și al lui Mayme. Și cică, pe deasupra, mai sunt și proprietarul acestei plantații!

După ce se încheie în sfârșit discuția, Henry și Jeremiah îl duseră pe oaspete în coliba lor. Micah se cufundă într-un somn adânc de cum puse capul pe pernă și dormi neîntors toată noaptea. Odihna îi prii, dar pentru că era din cale afară de slăbit, a doua zi nici că se putu da jos din pat. Josepha conchise că, la ce răni avea, de n-ar fi ajuns la noi, suferindul n-ar mai fi dus-o nici o săptămână. Nu știu de era adevărat ori ba, pentru că uneori Josepha mai exagera, vezi bine, lucrurile. Dar așa a zis ea.

Micah Duff rămase la pat câteva zile bune, doftoricit de Josepha, ce roia în juru-i ca un înger păzitor, pe cât de grijuliu, pe atât de sever. Micul William, care fusese vrăjit de oaspete de cum îl văzuse, era de acum unul dintre cei mai devotați îngrijitori ai suferindului. Ăl mic se ținea scai de Josepha și petrecea ore în șir bălmăjind vrute și nevrute la căpătâiul bolnavului, vizitându-l de cincizeci de ori pe zi, cu toată vioiciunea celor patru anișori ai lui.

Emma, pe de altă parte, care asculta sfielnică de pe prispa colibei conversațiile purtate de fiu-său cu Micah Duff, șovăia să intre la rându-i.

5
Se leagă noi prietenii

După două-trei zile, Micah Duff se înzdrăveni îndeajuns cât să se dea jos din pat şi să poată face câţiva paşi pe afară. Într-o zi, când Henry şi Jeremiah au plecat devreme în târg, văzând că se face ora nouă şi el încă tot nu apare, am început să mă neliniştesc.

— L-ai văzut pe Micah în dimineaţa asta? o întrebai eu pe Josepha, care frământa de zor aluatul pentru pâine în bucătărie.

— Nu, maică, nu l-am văzut pe băiet. Fost-am aşa de prinsă cu pânea asta că nici n-am apucat să mă duc pe la el.

— Mă duc eu dacă vrei, sări Katie.

Nici n-o auzisem coborând scara. Îşi pusese una dintre rochiile mai elegante şi îşi făcuse un coc mic şi cochet în vârful capului.

Josepha o măsură cu gura căscată, din cap până-n picioare, şi exclamă năucită, trăgând un bobârnac aluatului:

— Măiculiţă, Doamne, şi tăţi sfinţii din ceruri!

— I-o fi foame omului, spusei eu. Au rămas oarece bucate de la micul dejun?

— O grămadă! se căină Josepha. Henry şi Jeremiah n-or luat cu ei decât niscaiva turte de mălai şi îi păcat de la Dumnezeu, zău aşa, să se strice atâta bunătate de mâncare!

— Am să-i pregătesc o tavă cu de toate ş-am să i-o duc.

— Pot să i-o duc eu, se oferi iar Katie.

Ci tocmai în clipa aceea intră călare în curte domnul Thurston, iar Katie nu avu încotro – trebui să se ducă să vadă ce doreşte.

Aşa că eu am aşezat pe o tavă niscaiva turte de mălai, ouă, slănină şi un ibric cu cafea şi am purces spre coliba lui Henry şi Jeremiah. Aruncând o privire îndărăt, am văzut că Emma mă urmăreşte de la fereastră. I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna, dar ea, în loc să-mi răspundă, îşi trase repede capul înapoi. Năstruşnică treabă. De câteva zile încoace, se comporta cam ciudat. Nu s-o fi simţind bine, mi-am zis eu.

Ajungând la colibă, am bătut la uşă şi Micah Duff îmi strigă să intru. Am deschis uşa şi am păşit înăuntru. Stătea încă întins pe canapeaua din capătul opus al odăii, unde îi înjghebase Henry un culcuş.

— Bună dimineaţa. Ţi-am adus ceva de-ale gurii. Te simţi bine? l-am întrebat eu îngrijorată.

— Mda, doar că am avut chef să mai lenevesc o vreme în pat. După ce am dormit atâta vreme sub cerul liber, ăsta e huzur în toată regula.

Am aşezat tava pe masă, iar Micah încercă să se ridice în capul oaselor.

— Josepha a spus că ar trebui să îţi verific bandajele. Îmi dai voie?

— Da... desigur.

Îşi desfăcu cămaşa şi aşteptă cuviincios să mă apropii. Fâstâcită, i-am împins cu grijă mâneca în jos, descoperind fâşiile albe cu care îi pansase Josepha pieptul şi umărul. Văzând că nu sunt pătate de sânge sau de puroi, i-am tras cămaşa la loc, apoi am făcut zâmbind un pas înapoi.

— Totul pare a fi în regulă. Doreşti o cafea?

— Da, mulţumesc, cred că mi-ar prinde bine.

Am umplut o cană şi i-am dus-o. Îmi mulţumi încă o dată şi adulmecă licoarea.

— După aromă, pare a fi o cafea bună şi tare.

— Din câte îmi aduc aminte, Jeremiah zicea că în armată tu pregăteai cafeaua pentru ceilalți soldați.

— Jeremiah? făcu el nedumerit.

— Da... adică Jake, parcă așa îi spuneai.

— O, da... Am uitat. Jeremiah vasăzică... Hmm, greu o să mă obișnuiesc să-i zic așa!

Sorbi gânditor din licoarea caldă.

— Mda, cândva eu făceam cafeaua... Dar a trecut multă vreme de atunci. Nu vrei să iei loc? adăugă, uitându-se la mine.

Am tras un scaun de la masă și m-am așezat. Micah luă încă o gură de cafea.

— De unde ești de loc?

— Din Illinois, răspunse el.

— Dar nu vorbești ca un negru din Sud.

— Nici tu.

— Eu am fost sclavă până să izbucnească războiul. Dar, aflându-mă în preajma lui Katie și învățând să citesc, presupun că am încercat să îmi șlefuiesc și vorba. Katie m-a învățat o mulțime de lucruri.

— Cum de ați ajuns să fiți împreună aici? Voi două sunteți verișoare, nu-i așa?

Am încuviințat din cap și i-am istorisit pe scurt cum am ajuns la Rosewood după ce atât familia mea, cât și cea a lui Katie fuseseră masacrate; cum am descoperit că Templeton Daniels, unchiul lui Katie, este tatăl meu și cum am aflat de povestea de iubire dintre el și mămuca.

— Carevasăzică sunteți cu toții o familie?

— Oarecum, da – chit că familia lui Katie nu se înrudește propriu-zis nici cu Henry și Jeremiah, nici cu Emma și Josepha.

— Rude de sânge ori ba, sunteți oricum o familie remarcabilă.

— Chiar suntem o familie. Și cea remarcabilă este Katie. Datorită ei ne aflăm cu toții aici.

Am aruncat o privire spre Micah. Zâmbea.

— N-am întâlnit niciodată o femeie albă care să-i semene, zise el.

— Familia ta unde este?

Micah nu răspunse imediat. Zâmbetul îi pieri de pe faţă, lăsând loc tristeţii.

— Eu, Mayme, nu am familie, spuse el în cele din urmă. De aceea m-am înrolat în armată când a început războiul, iar de atunci am tot pribegit de colo colo, fără să mă pot statornici undeva. Am încercat să-mi găsesc de lucru, dar parcă împrejurările n-au fost nicicând mai neprielnice pentru un bărbat de culoare.

— Îmi pare rău... Se pare că nu ţi-a fost deloc uşor.

— Deh, asta-i viaţa. Dar nu mă plâng. Dumnezeu a fost bun cu mine. Iar acum iată că am un acoperiş deasupra capului şi noi prieteni care îmi poartă de grijă. Cine ar putea să-şi dorească mai mult de atât?

— Că veni vorba de asta, dacă mai aştepţi mult, are să ţi se răcească mâncarea!

— Am avut nevoie de cafeaua aia, dar între timp să ştii că mi s-a făcut foame. Eşti bună să mă ajuţi? mă întrebă el, întinzând mâna.

M-am apropiat de divan, i-am apucat mâna şi l-am tras cu grijă. Schimonosindu-se de durere, Micah îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică încet de pe canapea.

— Mulţumesc. Nu mi-am dat seama cât de tare mi se infectase rana de la umăr. Dar acum se vindecă.

Îşi trase un scaun şi se aşeză la masă.

— Nădăjduiesc că ai să mi te alături.

I-am spus că eu mâncasem deja.

— Atunci rămâi măcar să îmi ţii companie, stărui el. Ceilalţi unde sunt?

— Henry şi Jeremiah s-au dus dis-de-dimineaţă în oraş, am răspuns eu, aducându-i o farfurie, o lingură şi o furculiţă.

— A, da! Mi-a spus Jake că merg să cumpere ceva seminţe, zise Micah, după care, punându-şi pe farfurie câteva ouă şi două turte de mălai, exclamă: Ăsta-i un festin în toată regula!

*

Întorcându-se din târg, Jeremiah opri căruța încărcată cu provizii în fața șurii, sări jos de pe capră și porni spre coliba în care locuia împreună cu tată-său să vadă cum se simte Micah Duff.

Ci în apropierea colibei, ceva îl făcu să încetinească pasul. Dinăuntru se auzeau voci și râsete – vocea lui Micah împletită cu vocea... lui Mayme.

Jeremiah se opri șovăielnic și mai ascultă câteva clipe cum cei doi tăifăsuiesc voioși din cale afară, după care se întoarse pe călcâie și porni către casă, cu inima împărțită și mintea încețoșată.

Mayme și Micah erau, doar, ăi mai buni prieteni ai lui. Era firesc să stea de vorbă unul cu altul. Era firesc să se simtă bine unul în tovărășia celuilalt. Atunci de ce-l zgândărea într-atâta să-i audă râzând în chipul acela???

Intră în bucătărie. Emma tocmai forma franzeluțe din aluatul de pâine pregătit de Josepha.

Jeremiah o salută și se așeză la masă.

— Acu' te-ntorsăși din târg? îl întrebă Emma.

— Mda, acu-s două minute.

— Văzut-o-ai pe Mayme?

— Ăă... nu, n-am văzut-o.

— S-a dus acu-i un ceas să-i ducă micu' dejun lu' Micah Duff și încă nu s-a-ntors.

Jeremiah tăcu preț de câteva clipe, apoi se ridică în picioare.

— S-ar cuveni, bag seama, să mă duc să descarc căruța ceea.

— Nu vrei să te-ajut? se oferi repede negresa. Că mai am oleacă ș-am isprăvit treaba acilea.

— Ăă... mulțam, Emma. N-a fi la fel de hazliu ca pățania cu vacile, da' ajutoru' mi-ar prinde bine.

— Oi veni să te-ajut acuși.

6

Ambiții

La vreo șase kilometri de Greens Crossing, în conacul de pe o plantație prosperă ce se remarca printr-o lipsă totală de slujbași de culoare, un bărbat pe la 32 de ani ședea în fotoliul de piele din biroul său de la etaj, gândindu-se la călătoria planificată pentru a doua zi.

Nu era stăpânul plantației, ci fiul acestuia. Trăise aici toată viața și până acum acest trai pe vătrai îi convenise de minune. Doar că taică-său n-avea, vezi bine, decât 53 de ani și era încă un bărbat în puteri, vânjos și sănătos tun. Chiar dacă nutrea un oarecare respect pentru el, căci deh, îi purta numele, adevărul e că îl și plizmuia. Maică-sa murise cu ani în urmă, dar taică-său avea să mai țină cârma plantației mult și bine. Și uite așa, în vreme ce propria-i consoartă era deja stăpâna casei, el avea să rămână fiul proprietarului până ce o încărunți la rându-i. Dacă nu își lua cât de repede viața în propriile mâini, avea să fie prea târziu.

Își dăduse seama de ceva vreme că aici nu își va putea satisface niciodată ambițiile grandioase. Era făcut, vezi bine, pentru lucruri mai măreț.

De aceea se ducea mâine în capitala statului – în speranța că avea să pășească spre un viitor mai promițător decât acela de a cultiva grâu și bumbac pentru taică-său.

Ce avea de-a face bărbatul acesta cu plantația Rosewood și cu amestecătura de negri și albi care trăiau acolo? Pentru unii

o fi fost un mister, dar cert e că între cele două plantații și locuitorii lor existau mai multe legături decât își dădeau seama cei din ținut.

*

De ce aș vrea sau, mai degrabă, cum am puterea să vorbesc despre individul acesta e greu de explicat. Tot ce vă pot spune e că n-a fost ușor să aflu toate dedesubturile celor întâmplate. A trebuit să stau de vorbă cu o mulțime de oameni și multe dintre amănunte le-am aflat după vreme îndelungată.

De ce simt, dar, nevoia să vă povestesc de acest bărbat? Pentru că povestea mea și povestea lui sunt întreținute în fel și chip.

La drept vorbind, locul unde stătea el acum și cugeta era chiar plantația pe care crescusem. Pe atunci, tatăl lui, stăpânul plantației, avea zeci de sclavi negri, printre care se număra familia mea, o sclavă de casă pe nume Josepha și o negresă zăpăcită cu un an mai mare decât mine pe nume Emma. Iar fiii stăpânului erau haini și mă biciuiau cu cruzime ori de câte ori le venea lor la socoteală; mai am și acum pe spinare urmele lăsate de gârbaci.

Înțelegeți, dar, de ce spun că povestea acestui bărbat se întretaie cu a mea. Era genul de om pe care o fostă sclavă nu-l poate da nicicând uitării.

Și bărbatul acesta avea un secret pe care nu voia să-l afle nimeni. Doar o mână de oameni îi cunoșteau taina.

Iar printre aceștia mă număram și eu.

*

Când William McSimmons junior păși în biroul congresmanului Robinson Galbreath din Raleigh, capitala Carolinei de Nord, un fior plăcut îi străbătu corpul. Poate că în doi ani acesta avea să fie biroul *lui*! Cercetă cu coada ochiului mobilierul somptuos, fermecat mai cu seamă de statutul reprezentat de acesta, dar se strădui să își ascundă râvna. Avea nevoie de ajutorul politicianului și nu era, vezi bine, înțelept să îl calce pe coadă.

Galbreath îi strânse mâna şi îl pofti să ia loc, după care îşi trecu ochii peste scrisoarea ce se afla pe biroul său – misivă care dusese la această întrevedere.

— Tatăl dumitale zice că ai de gând să candidezi pentru postul meu în Congres şi că vrei să te susţin la alegeri.

— Mi-a spus tata că vorbiţi fără ocolişuri, zâmbi tânărul McSimmons.

— Doar aşa poţi reuşi în politică, ripostă politicianul fără să-i întoarcă zâmbetul, căci nu găsea nimic amuzant în asta. Orice ai avea de ascuns, mai devreme sau mai târziu tot se va afla.

— Fără doar şi poate, se grăbi să încuviinţeze McSimmons. Şi, ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, da, aş dori să candidez la alegeri şi aş fi extrem de îndatorat dacă m-aţi susţine. Când am aflat că aveţi de gând să vă retrageţi după acest mandat, am început să iau în considerare posibilitatea de a vă călca pe urme. Şi tatăl meu s-a gândit că ar trebui să discut cu domnia voastră.

— Eu şi tatăl dumitale suntem prieteni vechi. Îi datorez multe. Şi, de dragul lui, am să cumpănesc în mod serios chestiunea. Ce te face să crezi că eşti cel care s-ar cuveni să îi reprezinte pe cetăţenii Carolinei de Nord la Washington?

— Nădăjduiesc, domnule congresman, că vârsta şi viziunea mea în ceea ce priveşte viitorul Sudului ar putea fi socotite drept reprezentative, să zicem aşa, pentru *Noul Sud*. Legăturile mele cu diverse persoane influente, dispuse să investească în regiunea noastră, vor crea noi oportunităţi pentru electorat şi vor duce, consider eu, la dezvoltarea Carolinei de Nord.

— Te referi la investitori din Nord?

— Acum că războiul s-a sfârşit, eu aş prefera să nu mai fac deosebire între Nord şi Sud. Sunt semeni de-ai noştri, care privesc în mod realist spre viitor.

— Şi n-ai făcut până acum nimic nelalocul lui, nicio faptă necugetată care să poată fi întoarsă mai târziu împotriva dumitale? Nu vreau, tinere, să-mi pun reputaţia în joc...

— Vă asigur, stimate domn, că nu are de ce să vă fie teamă – trecutul meu este curat ca lacrima. Am o căsnicie fericită cu o femeie minunată, iar viața mea este o carte deschisă.

— Și soția dumitale ce zice?

— Mă susține din toată inima. Ar fi dispusă chiar și să se mute la Washington.

Ceea ce McSimmons trecu sub tăcere era faptul că ideea candidaturii îi venise întâi nevesti-sii, care era o ființă chiar mai oportunistă decât el. La drept vorbind, înainte ca Galbreath să își facă publică decizia de a se retrage de pe scena politică, hrăpăreața lui consoartă îl îndemnase să candideze *împotriva* acestuia.

Cei doi mai vorbiră de una, alta vreme de vreo zece minute. Nu se prea simpatizau unul pe altul, dar asta conta prea puțin – politica nu se bazează pe simpatii.

Peste două ceasuri, când urcă în tren să se întoarcă la Charlotte și de acolo la Oakwood, William McSimmons avea pe față un zâmbet satisfăcut. Se felicita că se dăduse bine pe lângă boșorog. Cu susținerea lui Galbreath, alegerile erau deja câștigate.

Se apropia cu pași repezi momentul în care își va putea anunța în mod oficial candidatura; poate o va face chiar în primăvara asta. Nevastă-sa o să vrea negreșit să sărbătorească evenimentul în chip fastuos, cu surle și cu trâmbițe. Și, în fond, de ce nu? Cu cât aveau mai mulți invitați influenți și cu cât se răspândea mai mult vestea că se înscria în cursa electorală, cu atât mai bine.

Până atunci, va avea grijă să fie văzut mai des prin ținut și să se arate mai respectabil. Încă nu se gândea la secretul său. Dar în curând avea să fie nevoit s-o facă.

Și să găsească o cale de a ieși basma curată.

7
Un bărbat chipeș foc

Încet-încet, Micah Duff prinse puteri și se puse pe picioare. Între timp, ne apucaserăm deja de arat și de însămânțat câmpurile și, cum nu mai pridideam cu munca, de acum ne ajuta și el, lucrând cot la cot cu Jeremiah. Erau nedespărțiți – ca doi frați, nu alta.

Odată cu venirea primăverii, culturile de bumbac, grâu și alte cereale începură iar să crească, pictând peisajul în verde. Pământul scăldat de razele soarelui emana miresme îmbătătoare și viața nici că putea fi mai frumoasă. Nu ne mai călcase nicio poteră de călăreți înveșmântați în mantii albe și nădăjduiam că oamenii s-or fi obișnuit în sfârșit cu felul în care trăiam noi la Rosewood. Prezența lui Micah printre noi ne însuflețea pe toți, făcându-ne viața mai interesantă și mai plină de farmec.

Cam o dată la două săptămâni, ba unchiul Ward, ba tata – care dintre ei se nimerea să meargă în târg – cumpăra de obicei o gazetă de la prăvălia coanei Hammond.

Într-o zi, intrând în bucătărie, numai ce o văd pe Josepha stând la masă, cu ziarul cumpărat în ajun în față. Mormăi ceva nemulțumită, apoi se cufundă iar în lectură vreme de încă un minut.

— E prima oară când te văd citind gazeta, spusei eu într-un sfârșit. Habar n-aveam că știi să citești!

— Cum să nu ştiu, copilă? Fost-a ea o vreme-n viaţa mea când mă puteam întrece la carte cu orişice coniţă albă. Da' de-acu' nu prea mai am prilej să mă folosesc de toată învăţătura ceea.

— Ai citit ceva ce te-a supărat?

— Mai bine mi-aş ţine gura, răspunse Josepha îmbufnată. Da' fierbe sângele-n mine, zău aşa, când văz cum se umflă-n pene neisprăvitu' aista, pe care mumă-sa m-a pus nu o dată să-l bat la fund, de rău ce era, 'nainte să crească şi să-nveţe a mânui el gârbaciu'.

— Despre ce neisprăvit vorbeşti, Josepha?

— De fecioru' cela afurisit a lu' McSimmons, spuse ea, arătând spre gazetă. O să candideze, cică, la alegerile pentru Congres. S-o fi dând el mare şi tare, da' adevăru-i că nu-i ajunge nici la deştu' ăl mic lu' tătâne-său şi...

Josepha dădu să mai adauge ceva, dar se opri. Emma, care intrase la câteva secunde după mine, stătea şi asculta. De fiece dată cân' venea vorba de William McSimmons, se speria şi se închidea în ea. Nu era chip să-ţi dai seama dacă se gândeşte cu drag la tatăl fiului ei sau cu groază.

Taman atunci se întoarseră, discutând voioşi, şi bărbaţii. Printre ei se afla şi Micah Duff, care ne ajuta la treburi atât cât îi stătea în puteri şi cât îi permitea umărul încă slăbit. Asta ar fi pus capăt discuţiei despre William McSimmons dacă tata n-ar fi observat gazeta de pe masă.

— Ei, ce părere aveţi de asta? exclamă el. Vecinul McSimmons participă la alegerile pentru Congres!

Se gândea pesemne că nu mai citise nimeni articolul din ziar. Nebănuind că Josepha ştie măcar să citească, se pregătea să ne relateze ştirea în mod amănunţit. Ci, până să apuce el a deschide gura, trupeşa negresă îi dădu un răspuns clar şi răspicat.

— Îţi spun io, dom' Templeton, ce părere am: o părere tare proastă!

Unchiul Ward pufni în râs.

— Cum aşa, Josepha? Ai ceva să-i reproşezi omului?

— N-am numa' ceva... am mai multe!

— Josepha a lucrat pe plantația lui McSimmons, îi explică tata fratelui său.

— Fost-am sclavă acol', ca s-o spunem p-aia dreaptă. Și pe cât de buni or fost stăpânu' McSimmons și sărmana lui nevastă, fie-i țărâna ușoară, pe atât de haini îs fiu-său și conița a tânără. Din pricina lor plecat-am.

Micah Duff asculta totul cu atenție. Emma, care era mai tăcută decât de obicei, îi aruncă o privire, apoi își întoarse sfioasă capul. Observându-i, mi-am spus că Emmei îi venea mereu mai greu să se deprindă cu nou-veniții. Unde mai pui că nu mai întâlnise pasămite în toată viața ei un bărbat negru atât de educat și de distins precum Micah Duff, cu purtări alese, ca de alb. Și, la drept vorbind, nici eu nu mai întâlnisem vreunul!

Văzându-l că privește întrebător spre Emma, i-am explicat că atât ea, cât și Josepha și cu mine, fuseserăm sclave pe plantația McSimmons.

— Ai mei erau sclavi de câmp și, la sfârșitul războiului, când au fost omorâți, am fugit de pe plantație și pașii m-au purtat până la urmă la Rosewood. Josepha și Emma erau sclave de casă, așa că ele au scăpat nevătămate. La câteva luni după sosirea mea, ni s-a alăturat Emma, iar peste alți doi ani, a venit și Josepha.

Unchiul Ward și tata reluară discuția despre William McSimmons.

— Și ia zi, are stofă de congresman? întrebă Ward.

— Ei aș! E un individ perfid și fără caracter, răspunse tata. Dar are bițari – pe ai lui taică-său și pe ai nevesti-sii. Cică familia femeii e plină de bani.

După câteva secunde, Emma părăsi bucătăria. Peste un minut, m-am ridicat și m-am dus s-o caut. Stătea în dreptul ferestrei din camera de zi, privind pierdută dincolo de veranda din dosul casei, spre câmpurile și copacii din zare. Mi-am așezat mâna pe umărul ei, intuind că o năpădiseră iar vechile frici în privința lui William McSimmons.

— N-o să-l lăsăm să-ți facă niciun rău.

Emma se întoarse spre mine şi, privindu-mă cu o tristeţe fără margini, spuse abia şoptit:

— Fost-aţi mereu aşa de buni cu mine... Şi nu ştiu zău de ce, la cât îs de nevrednică...

— Pentru că vă iubim – şi pe tine, şi pe William. Sunteţi în siguranţă aici.

— N-o să-i zici lu' dom' Duff de mine şi fecioru' lu' McSimmons, aşa-i, Mayme, că n-o să-i zici?

— Nu, dacă nu vrei tu, n-o să-i zic. Iartă-mă dacă am spus prea multe adineauri.

— N-ai spus nimica nelalocu' lui. Numa' că nu vreau să afle că fost-am aşa proastă.

— Nu eşti proastă, Emma. Eşti o mamă admirabilă. Uneori se întâmplă pur şi simplu lucruri care ne-am dori să nu se fi întâmplat. Dar stai pe pace – n-am să-i spun nimic.

Emma zâmbi şi mă îmbrăţişă atât de strâns, că-mi venea greu şi să respir.

— Îţi mulţămesc, Mayme. Eşti o prietenă de nădejde. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti bună să stai cu ochii pe ăl mic... colo un minut, două cât să-mi limpezesc şi io gândurile?

— Cu mare drag, Emma.

Îmi surâse iar, apoi ieşi pe uşă, coborî încet treptele verandei şi se îndepărtă prin iarbă. N-o văzusem mai niciodată plângând, dar cred că tocmai acesta era motivul pentru care avea acum nevoie de câteva clipe de intimitate.

După aceea rămase tăcută zile în şir.

*

Într-o zi, Henry şi Jeremiah plecară iar în târg dis-de-dimineaţă – pe unul îl aştepta munca la grajdul cu chirie, iar pe celălalt, la depozitul domnului Watson.

Nici nu mijiseră bine zorii şi Micah Duf abia apucase să se dea jos din pat şi să bea o duşcă din cafeaua tare lăsată de Henry, când numai ce îi ajunse la urechi zgomot de roţi. Se încălţă iute şi ieşi pe prispă cu cana în mână.

În faţa colibei se afla o căruţă încărcată cu cherestea şi cu scule. Templeton Daniels sări jos de pe capră.

— Ce se petrece aici? întrebă Micah, pornind spre el. S-ar zice că vă pregătiţi să construiţi o casă!

— Ei, nici chiar aşa! râse Templeton. Ne-am gândit doar să mai reparăm o colibă – pe asta de lângă casa lui Henry.

— Mă duc să mă îmbrac şi să iau ceva în gură şi vin să vă ajut. Cum de v-aţi hotărât s-o reparaţi? Aveţi de gând să tocmiţi mai mulţi slujbaşi la vară?

— Nu se ştie niciodată cu ce oaspeţi ne-am mai putea trezi, răspunse Templeton. E un du-te-vino de pribegi la Rosewood.

— De pribegi ca mine! râse Micah Duff.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, continuă Templeton, nu, nu avem de gând să tocmim pe nimeni. Şi pe moment nu aşteptăm nici alţi oaspeţi. La drept vorbind, Ward şi cu mine ne-am gândit că s-ar cuveni să reparăm coliba pentru cineva care se află deja aici.

— Pentru cine?

— Pentru tine.

— Pentru mine???

— Locul ăsta e cam înghesuit pentru trei inşi, spuse Templeton, arătând spre casa în care locuiau Henry şi Jeremiah. Acum că nu mai ai nevoie de îngrijiri, m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai o căsuţă a ta.

— Mulţumesc frumos..., dar socotesc că a cam sosit timpul să pornesc mai departe.

— Încotro?

— Ştiu şi eu? Unde mă duceam înainte să ajung aici.

— Păi, eu credeam că pribegeşti fără o ţintă anume.

— Asta cam aşa e, râse Micah.

— Şi atunci de ce n-ai mai rămâne o vreme?

— Nu pot abuza la nesfârşit de ospitalitatea voastră. Iar de plătit pentru găzduire, mă tem că n-am cu ce. Sunt lefter.

— Cine vorbeşte aici de ospitalitate? ripostă Templeton. Eu aveam de gând să te pun la treabă.

— A, înțeleg... Păi, atunci e cu totul altceva.

Se așternu tăcerea preț de câteva clipe.

— Care este, fiule, țelul tău pe termen lung? întrebă în cele din urmă Templeton, de astă dată pe un ton mai serios. *Încotro* te îndreptai înainte să ajungi în Greens Crossing? La cât de inteligent știu că ești, mă îndoiesc că pribegeai doar așa, fără *nicio* țintă.

Micah căzu pe gânduri.

— Adevărul e că nu aveam în minte o destinație anume, spuse el într-un târziu. Am tot umblat din loc în loc, în căutare de slujbă, dar acestea sunt vremuri grele pentru un bărbat de culoare.

— Da, știu. Hai, atunci, s-o luăm altfel: dacă ai avea banii necesari, ce ai face? Ai cutreiera mai departe prin Carolina de Nord?

Micah cugetă iar preț de o clipă.

— Bănuiesc că mi-ar plăcea să mă duc în Vest și să cumpăr niște pământ. Până acum nu m-au purtat pașii decât până în Missouri, dar, într-o bună zi, aș vrea să ajung în Oregon. Acesta este visul vieții mele, să zicem așa.

— Pare-mi-se că ai bătut cale lungă fără a ajunge prea departe, spuse Templeton. Poate că ar trebui să muncești o vreme și să agonisești banii necesari ca să îți poți urma visul.

— De sunat, sună bine, dar uneori nu e chiar atât de ușor nici să găsești de lucru, nici să cumperi pământ. Și e cu atât mai greu când ești de culoare.

— Adevărat. Dar, dacă te tot vânturi de colo colo, fără niciun rost, n-ai să-ți împlinești niciodată visurile. Ți-o spune un om care a irosit prea mulți ani fără să realizeze nimic și care n-a știut ce își dorește de la viață până ce răspunsul nu l-a lovit drept în față. Dacă Oregon-ul este visul tău, fiule, atunci găsește o cale de a ajunge acolo și nu aștepta până e prea târziu.

— Pe dumneata ce te-a făcut să înțelegi ce îți dorești cu adevărat? întrebă Micah. Ce te-a „lovit drept în față"?

Templeton dădu încet din cap, cu un surâs dulce-amar.

— Fetița mea, Mayme – ea mi-a deschis ochii și mi-a schimbat viața. Ea și amintirea măicuței sale. Când iubești pe cineva, totul se schimbă.

— Da, Mayme este, într-adevăr, o făptură deosebită, răspunse Micah. Are... nu știu... o exuberanță, o poftă de viață cu totul aparte. E lesne de înțeles cum o fată ca ea poate schimba viața unui om.

Templeton îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu încercă să afle ce voise tânărul să spună cu asta.

— Un lucru e sigur: Mayme mi-a îmbogățit viața cum nici cu gândul n-aș fi gândit, adăugă el după câteva clipe. Dar acum du-te, fiule, de te-mbracă și îți isprăvește micul dejun, iar apoi vino să descărcăm împreună lemnele astea. Acușica o să vină și Ward să ne ajute. Ne-am gândit să dregem întâi acoperișul, după care vom înlocui scândurile rupte din pardoseală. Într-o zi, două, căsuța asta va fi ca nouă!

*

Întâmplarea făcu ca Emma, Katie și cu mine să fim tustrele la o fereastră de la etajul casei când, peste un ceas, tata și Micah Duff merseră să ia ceva din șură, discutând și râzând de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

De fapt, Katie se dusese prima la geam. Văzând-o, m-am apropiat de ea și, vreme de un minut, am stat tăcute una lângă alta, privindu-i.

— La ce te gândești? am întrebat-o eu, după ce se făcură amândoi nevăzuți în șură.

Katie se uită la mine și zâmbi. Era atâta pace în zâmbetul ei!

— Știu și eu?... Mă gândeam ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu aici. Tu nu crezi, Mayme? Cum era noi s-o știm la început, când ne-am întâlnit pentru prima oară în bucătărie...? Doamne, ce zi groaznică a fost aceea! Simțeam că am să mă prăpădesc la rându-mi de durere... Iar acum, iată-i pe acești doi oameni minunați, discutând și râzând – doi oameni pe care noi încă nici nu-i cunoșteam pe atunci... Sau, mă rog, eu îl cunoșteam pe unchiul Templeton, dar tu nu, cu toate că era tatăl tău.

Iar acum fac amândoi parte din viețile noastre, la fel ca toți ceilalți. Cât de bun a fost Dumnezeu cu noi! Sunt nespus de recunoscătoare că am din nou o familie și, mai cu seamă, că te am pe tine, Mayme.

Emma intră în odaie înainte să apuc a-i răspunde lui Katie și ni se alătură la fereastră. Peste câteva clipe tata și Micah ieșiră din șură, cărând împreună două scânduri groase și lungi. Le auzeam vocile, dar nu puteam deslușI ce își spun.

— Mă întreb despre ce or fi discutând, spuse Katie. Privindu-i, ai zice că se știu de ani de zile.

— Micah Duff are, bag seama, darul de a se face plăcut de toată lumea, spusei eu. Mai ții minte cum povestea Jeremiah că Micah părea să-i citească mereu gândurile?

— Și e atât de chipeș! suspină Katie.

Mă uitai mirată la ea.

— Ce mă privești așa? râse ea. Este un bărbat chipeș... nu crezi?

— Bine, dar e de culoare!... Chiar îl găsești chipeș?

— Dar ce, doar pentru că sunt albă, ar trebui să nu mi se pară atrăgător? Păi, tu bunăoară nu l-ai găsit chipeș pe Rob Paxton?

— Ba da, dar asta-i altceva.

— Ba e același lucru, ripostă ea. Și da, socotesc că Micah Duff este un bărbat din cale afară de arătos. Tu nu, Mayme?

Îmi coborâi privirea spre tata și Micah Duff, care se îndreptau spre colibe. Chiar dacă erau cu spatele la noi, îmi aminteam cât se poate de bine chipul tânărului. Și Katie avea dreptate.

— Ba da, răspunsei chicotind, e un bărbat chipeș foc.

— Tu, Emma, ce crezi? întrebă Katie.

— Ăți fi având dreptate, nu zic ba. Numa' că pân-acu' n-am luat seama la asta.

— Ei, zău așa, cum puteai să nu bagi de seamă?! exclamă Katie, după care se puse și mai vârtos pe chicoteală.

— Ce-ți veni? o întrebai eu râzând.

— Ei, mă gândeam doar ce... ce față ar face...

Începu a hohoti de râs, de ziceai că nu-i cale s-o mai oprești.

— Ce-i aşa de nostim??? întrebai eu nedumerită.

— Mă gândeam ce ar spune lumea din târg – şi mai cu seamă madam Hammond – dacă m-aş mărita cu un bărbat de culoare!

Mă oprii din râs şi o privii şocată.

— Katie Clairborne, ce vorbă mai e şi asta? Sper că nu vorbeşti serios!

— Ei, ziceam şi eu aşa...

Îşi întoarse îmbujorată privirea. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. N-o mai văzusem niciodată atât de fâstâcită!

— Dar... aşa-i că nu te gândeşti serios la una ca asta? întrebai eu după câteva clipe. Cum ai putea să te măriţi cu un negru?!

— Aşa cum tu, Mayme, ai putea la o adică să te măriţi cu un alb.

— Ei, dar asta ar fi cu totul diferit – eu bunăoară sunt pe jumătate albă.

— Ba n-ar fi diferit defel, ripostă Katie. De bună seamă că o asemenea căsătorie i-ar scandaliza pe albi şi pe negri deopotrivă. Dar, ca să răspund la întrebarea ta – da, m-aş mărita cu un bărbat de culoare dacă el ar fi omul potrivit pentru mine. Dacă ar fi sensibil şi bun şi aş avea ce discuta cu el... şi dacă l-aş iubi. De ce n-aş face-o? În fond şi la urma urmei, iubirea e cea care contează cu adevărat, nu culoarea pielii.

Am rămas tăcute, petrecându-i cu privirea de la fereastră, până când cei doi bărbaţi se pierdură în zare.

*

Târziu în după-masa aceea, când se întoarse din târg, auzind zarva ce răzbea dinspre colibe, Jeremiah îşi mână calul într-acolo. Deşi încă nu îi vedea, le recunoscu numaidecât vocile. Micah şi domnul Templeton discutau voioşi în vreme ce, aşezaţi pe acoperişul colibei, băteau în cuie scândurile şi şindrilele cele noi.

Pe când se îndrepta călare spre ei, auzind cum Templeton Daniels pufneşte într-un râs zgomotos, Jeremiah şovăi. Cu el, tatăl lui Mayme nu râsese niciodată aşa. Brusc, conversaţia şi vădita camaraderie ce se înfiripase între cei doi bărbaţi îl făcură să se simtă stingher, nedorit şi lăsat pe dinafară.

De ce se simţea aşa? Era invidios că Micah putea râde şi discuta cu tatăl lui Mayme ca de la egal la egal, ca de la bărbat la bărbat... că Micah vorbea aidoma unui alb... că era deştept şi citit?

Întrebările acestea nu se formară ca atare în mintea lui Jeremiah, dar îi năpădiră inima, umplându-l de nesiguranţă şi îndoială. Îşi întoarse încet calul şi o luă pe un drum ocolitor spre şură. Ceva mai devreme, îl văzuse în târg pe Deke Steeves. Ori de câte ori se încrucişa cu zurbagii de teapa lui Steeves, Weed Jenkins şi Jesse Earl, aceştia îl priveau cu silă, ca pe un gunoi. Toţi albii îi priveau de sus pe cei de culoare – toţi în afară de donşoara Katie, dom' Templeton şi dom' Ward. Dar rar ţi-era dat să-ntâlneşti albi ca ei.

Ci, în adâncul sufletului, Jeremiah ştia că nu este cu nimic mai prejos de Deke Steeves. Ba dimpotrivă.

Totuşi, sentimentul care tocmai îi năpădise sufletul era unul cu totul nou. Brusc şi dintr-odată, se simţea inferior... unui alt *negru*, ba mai mult... unui negru pe care îl socotea prieten.

Tatăl lui Mayme se purtase mereu frumos cu el. Dar Jeremiah ştia că îi este îndatorat lui Templeton Daniels şi că ei doi n-or putea niciodată să fie *prieteni* în adevăratul sens al cuvântului. Micah, pe de altă parte, părea să se fi *împrietenit* deja cu tatăl lui Mayme. Şi, deşi Jeremiah nu şi-o putea explica, îl... durea faptul că el n-o să izbutească nicicând să se măsoare cu Micah.

Iar, acum că îl cunoscuse pe Duff, precis că şi *Mayme* îşi dădea seama de asta la fel de clar. Adevărul era că Micah ar fi fost mult mai potrivit pentru ea. Iar, de acum, pesemne că o ştia prea bine şi Mayme.

În comparaţie cu Micah Duff, ce avea el să-i ofere? Nu mare lucru.

*

La cină, tata ne anunţă bucuros că îl lămurise pe Micah să mai rămână o vreme cu noi şi să ne ajute, în schimbul unei simbrii, la treburile plantaţiei.

— Slavă cerului, dom' Templeton! exclamă încântată Josepha. Că băietului i se făcuse, bag seama, dor de ducă şi adevăru-i că încă nu-i pregătit să s-aştearnă iar la drum.

— Dar asta înseamnă încă o gură de hrănit, Josepha, o înţepă mucalit unchiul Ward.

— Mata vezi s-avem ce pune pe masă, dom' Ward, că de hrănitu' gurilor de p-acilea m-oi îngriji io! ripostă negresa.

— Ce veste minunată! exclamă Katie, zâmbindu-i cu căldură lui Micah. Suntem nespus de bucuroşi că ai hotărât să rămâi.

Văzând zâmbetul de pe chipul ei, îmi zbură gândul la ceea ce spusese mai devreme, când ne uitam la Micah de la fereastră.

Ce mai, era topită după el!

8

Spirit de aventură

Josepha trase clopotul de afară, chemând lumea să prânzească, apoi prinse a pune masa în vreme ce membrii familiei de la Rosewood se adunau care de pe unde în spațioasa bucătărie. Ziarul pe care îl lecturase cu câteva zile în urmă stătea desfăcut pe masă. Mayme, care o ajutase la pregătitul bucatelor, se așeză și începu a citi cu voce tare unul dintre articole:

— *„Cu mare emoție și en... entu... en-tu-ji..."*

— *„Entuziasm"*, auzi din spate glasul lui Micah, care tocmai intrase împreună cu Ward și Jeremiah. Citește mai departe, o îndemnă el, te descurci foarte bine.

Mayme zâmbi și își întoarse iar atenția asupra articolului din ziar.

— *„Cu mare emoție și entuziasm"*, buchisi ea, *„lucrătorii companiilor Union Pacific și Central Pacific Railroads..."*

Micah se apropie de masă și se opri în spatele ei.

— *„... construiesc sâr... sârguincioși mai departe calea ferată, a – apro..."*

— *„Apropiindu-se"*, spuse Micah, privind peste umărul lui Mayme, cu capul apropiat de al ei.

— Unele cuvinte sunt așa de lungi! exclamă ea râzând.

— Nicio problemă. Citești foarte bine. Hai, zi-i înainte.

— Oi încerca... *„apropiindu-se tot mai mult unii de alții pe zi ce trece, fiecare echipă stră... străduindu-se să înainteze mai iute decât*

cealaltă. Se vor întâlni mai mult ca sigur peste câteva să... săptămâni, la începutul lunii mai, în apropiere de Pro... Pro-mon...". Îmi pare rău, dar nu știu cuvântul ăsta.

— Este numele unui oraș din Utah, spuse Micah. Promontory Point – acolo ar trebui să se întâlnească liniile de tren.

— Tocmai asta se spune mai departe, zise Mayme. *„Iar atunci măreţul con... continent american va fi străbătut în sfârşit de la un ţărm la altul...".* Eşti bun să citeşti tu ultima parte?

— *„... de formidabilele şine de cale ferată",* citi Micah mai departe, *„iar de visul de a vedea California şi imensul Ocean Pacific nu ne va mai despărţi decât o călătorie de câteva zile într-un tren confortabil, tractat de o puternică locomotivă cu abur".*

Mayme își ridică privirea spre Micah și îi zâmbi.

— Mulţumesc, a fost grozav. Katie e cea care m-a învăţat să citesc. Nu-i aşa, Katie?

— Ştiai să citeşti încă înainte să ne întâlnim, zise Katie, apropiindu-se de ei. Eu nu am făcut decât să te ajut nițel. La cât eşti de deşteaptă, practic ai învăţat singură.

— Hai, gata cu pălăvrăgeala, că se răceşte mâncarea! strigă Josepha.

Emma împinse scaunul lui William mai aproape de masă. Micuţul tocmai se spălase pe mâini la cişmea şi avea încă mânecile ude. Jeremiah se aşează tăcut lângă el, iar în curând li se alăturară şi fraţii Daniels. Mayme şi Katie luară loc de o parte şi de alta a lui Micah.

— Cum de ai ajuns să citeşti atât de cursiv, domnule Duff? întrebă Katie.

— Şi eu tot singur am învăţat, răspunse tânărul. Am pus o mulţime de întrebări, am ascultat cu atenţie ce mi se spunea şi am început prin a încerca să parcurg câteva cărţi simple ori de câte ori aveam prilejul. Am *vrut* să fiu în stare să citesc, aşa că mi-am dat toată străduinţa să învăţ. Apoi am întâlnit un om despre care i-am vorbit lui Jake, un bărbat pe nume Hawk, care m-a ajutat aşa cum ai ajutat-o dumneata pe Mayme. Fiecare dintre

noi are, bag seama, nevoie de cineva care să ne învețe lucrurile la care suntem mai puțin pricepuți.

Mesenii se priviră zâmbind între ei. O știau prea bine cu toții, că doar asta făceau și ei de câțiva ani încoace: învățau unii de la alții.

— Oricum, îi dădu Micah înainte, pe lângă faptul că m-a învățat să citesc, Hawk mi-a dat și multe învățături de viață. Până una, alta, adăugă el, întorcându-se spre Katie, cum s-ar cuveni să ți se adreseze unul ca mine? Am văzut că ți se spune în fel și chip - ba *domnișoara Kathleen*, ba *miss Katie*, ba *domnișoara Clairborne*, ba simplu, *Kathleen*. Încă nu sunt pe deplin lămurit cum merg lucrurile pe aici și n-aș dori să mă arăt necuviincios.

Katie izbucni în râs.

— Încă *nici noi* nu ne-am dumirit pe de-a-ntregul cum merg lucrurile pe aici! Nu-i așa, unchiule Templeton?

— Că bine zici, Kathleen! exclamă domnul Daniels, râzând și el cu poftă.

— Ei bine, domnule Duff, spuse Katie, unchii mei îmi zic Kathleen, Josepha și Henry îmi zic de obicei domnișoara Kathleen, iar cei care nu mă cunosc prea bine îmi spun domnișoara Clairborne. Înainte, Mayme și Emma îmi ziceau, din respect, miss Katie. Dar eu prefer ca prietenii apropiați să îmi spună, simplu, Katie. La urma urmei, așa mă cheamă.

— Și eu cum ar trebui să-ți spun?

— Poți să-mi spui Katie, domnule Duff.

— În acest caz, te rog să nu mă mai domnești atâta și să îmi spui și dumneata pe numele mic.

— Bine,... Micah, spuse Katie surâzătoare, îmbujorându-se ușor în obraji.

De acum toată lumea se pusese pe mâncat, iar Micah readuse în discuție așa-numita cale ferată transcontinentală despre care se scria în gazetă.

— Ia gândiți-vă, să fii în stare să ajungi în Vest, până hăt, în California! exclamă el entuziasmat.

— Nici în California nu umblă câinii cu covrigi în coadă, murmură cinic Ward.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Daniels?

— Că nu-i decât un loc ca oricare altul.

— E adevărat, domnule Daniels, că se găsește aur acolo? întrebă Micah.

— Se găsește, da. Sau, mă rog, atâta cât o fi rămas după ce a început goana după înavuțire. Dar aurul acela n-a făcut decât să-i transforme pe oameni în niște lighioane hrăpărețe și josnice. Sunt multe lucruri pe lumea asta care nu pot fi cumpărate cu bani.

— Aurul găsit de tine a salvat plantația, unchiule Ward, zise Katie.

— Ai pasămite dreptate, Kathleen, și asta nu poate decât să mă bucure. Dar aurul nu poate ține locul unei familii. Nu-i așa, Templeton?

— Așa-i, frate, așa-i.

— Vasăzică dumneata ai participat la goana după aur? întrebă Micah.

— Am făcut parte din ultimul val de căutători, să zicem așa.

— Înseamnă că trebuie să ai tolba plină de povești!

— Slabă nădejde să afli vreuna, râse fratele lui Ward. Nu de alta, dar nici măcar mie nu vrea să îmi vorbească de peripețiile prin care a trecut în California. Micah, adăugă Templeton, de ce nu le povestești și celorlalți despre planurile tale de viitor?

Tânărul îi aruncă o privire, căzu pe gânduri preț de câteva clipe, apoi încuviință din cap.

— Visul meu este să ajung în Vest..., începu el pe un ton serios. Să am un *ranch* al meu, o cireadă de vite și poate câțiva cai. Probabil că n-am să izbutesc niciodată, dar eu asta îmi doresc.

— De ce să nu izbutești? ripostă Mayme plină de entuziasm. Acum că te-ai pus pe picioare, iar războiul s-a sfârșit, ce te mai oprește? Unde mai pui că de acum poți călători până acolo cu trenul.

— Abia începând de luna viitoare! râse Micah.

— Orișicum, noi vrem să mai rămâi la Rosewood, răspunse ea. Dar pun rămășag că într-o bună zi ai să *ajungi* în California! Mai știi? Poate că ai să te numeri printre primii fermieri negri de acolo! Sunt oameni de culoare în California, unchiule Ward?

— Sunt o mulțime de mexicani și chinezi, dar n-am văzut mulți negri.

— Mă întreb dacă noi, cei de culoare, om putea cândva să călătorim în voie și să vedem astfel de locuri îndepărtate.

— Păi nu spuneai adineauri că pot să ajung în Vest? întrebă Micah.

— Mă refeream la mine, nu la tine.

— Dar pe tine ce te-ar opri, mă rog? Chiar așa, Mayme, ce-ar fi să mergem noi doi în California și să le arătăm celor de acolo din ce suntem făcuți noi, negrii?

Mayme izbucni în râs.

— Tare mă-ndoiesc c-are să se întâmple prea curând una ca asta! Eu nu sunt ca tine, Micah. Tu ai cutreierat deja țara în lung și-n lat. Ești un om aventuros și temerar.

Micah începu să râdă în hohote.

— Atât de *temerar* încât, după spusele Josephei, am ajuns în Greens Crossing mai mult mort decât viu!

— Oricum, în comparație cu mine, ești un om curajos.

— Nici ție, Mayme, nu îți lipsește curajul și spiritul de aventură. Iar Katie am impresia că este la fel de neînfricată, adăugă el, întorcându-se spre cealaltă domnișoară. Ceva îmi spune că lumea va mai auzi de voi!

— Și de dumneata așijderea, domnule Duff, zise Katie.

— *Micah*, o corectă el zâmbind.

— O,... iartă-mă. Așa suntem noi obișnuite să ne adresăm bărbaților aici, în Sud. Orișicum... *Micah*, sunt de acord cu Mayme: dintre noi trei, dumneata ești cel aventuros și neînfricat.

Micah pufni iar în râs.

— Atunci, hai să zicem că într-o bună zi vom face tustrei senzație. Vom face să vuiască toată *California*!

— I-auzi, Ward, ce spun copiii ăştia! râse Templeton. Aşa eram şi noi la vârsta lor – înflăcăraţi, visând la fel şi fel de lucruri măreţe?

— Cred că da, răspunse fratele său. Doar că nouă ne stătea gândul mai degrabă la *tertipuri* decât la lucruri măreţe.

— Mda, ai dreptate. Tinerii aceştia sunt aventuroşi şi temerari, pe când noi nu eram decât nişte vântură-lume.

— Tot un vântură-ţară am fost şi eu ani de-a rândul, spuse Micah pe un ton abătut.

— De acum nu mai eşti, fiule, zise Templeton. Căci Mayme şi Katie au darul de a schimba vieţile tuturor celor cu care se întâlnesc.

— Că bine zici! râse Micah. Nu de alta, dar o simt deja pe pielea mea!

După ce isprăviră de mâncat, deşi ceilalţi încă mai discutau despre calea ferată şi despre Vest, Jeremiah, care nu scosese un cuvânt pe tot parcursul dejunului, se ridică de la masă şi ieşi.

Nici Emma nu prea participase la conversaţie. Josepha se pregătea să spele vasele, iar William se aciuase pe lângă ea şi se juca acum cu apa din lighean. Cum ăl mic era pe mâini bune, Emma, care îl văzuse pe Jeremiah îndepărtându-se de casă şi bănuia oarecum motivul plecării lui, se strecură la rându-i afară şi se duse să-l caute. Îl găsi aşezat pe o grămadă de lemne în spatele şurii, cu ochii pironiţi în pământ.

— Ce-i cu tine, Jeremiah? îl întrebă ea, aşezându-se alături.

Tânărul îşi ridică privirea spre ea şi încercă să-i zâmbească, dar zâmbetul îi era încărcat de tristeţe.

Rămaseră tăcuţi minute în şir.

— Tu, Emma, zise Jeremiah într-un sfârşit, nu-ţi doreşti câteodat' să poţi citi o gazetă, aşa cum citit-or ei, sau chiar o carte?

— 'Nainte nici nu mă gândeam la asta, răspunse Emma. Da' de când venit-am la Rosewood totu' s-a schimbat.

— Mda, şi pentru mine, bag seama.

— 'Nainte socoteam că scrisu' şi cititu' nu-i de nasu' nost. Da' acu' văz că Josepha bunăoară poate citi orice şi Mayme ştia să citească încă 'nainte să vie la Rosewood – c-avea ea Biblia ceea de-i rămăsese de la mămuca ei – iar aci, cu ajutoru' lu' donşoara Katie, a ajuns a citi fel şi fel de cărţi... Tu, Jeremiah, ştii să citeşti?

— Ştiu buchisi colo, niscaiva cuvinte, răspunse el. Micah a-ncercat, vezi bine, să mă-nveţe în vremea războiului, da' io eram prea căpos ca să-i dau ascultare. Ştiu să-mi scriu numele.

— Dom' Duff îi un om tare cumsecade, zău aşa! Şi Katie zice că-i arătos.

Cuvintele trecură ca un fier roşu prin inima flăcăului. Dacă Mayme era de aceeaşi părere cu Katie?

— Mda, îi chipeş, nimic de zis. Da' parcă-i *prea* săritor.

— Ce vrei a zice cu asta, Jeremiah?

— Nimica.

— E, nu-ncerca să mă duci cu vorba. De-aia venit-ai acilea – pen' că dom' Duff îi prea prietenos cu... Mayme?

Jeremiah îşi întoarse uimit privirea spre ea. Cum de ghicise Emma ce-i apăsa sufletul?

— Ştiu şi io?... murmură el. Mă-ntrebam numa' dacă ei doi n-ar fi mai... Of, mai bine tac!

— Mda, băgat-am şi io dă seamă, spuse Emma. Îi lesne de-nţeles că... ei, da' ştii tu prea bine ce vreau să zic, că văzut-ai, doar, cu ochii tăi. Da' totu' a fi bine, Jeremiah. Îs sigură că nu-i nimica între ei.

— Cum să nu fie când se privesc în felu' cela??? Şi cum aş putea io să...?

Tăcu şi îşi întoarse privirea.

— Să ce, Jeremiah? îl întrebă Emma.

— E, îi colo... o frământare mai veche de-a mea. M-am temut de la bun început că nu-s vrednic de ea.

— De Mayme, vrei a spune?

— Da.

— Cum să nu fii, Jeremiah? Eşti ăl mai cumsecade bărbat de pe pământu' aista.

— Nu ştiu, zău... Cum poate un neisprăvit ca mine, sărman şi neşcolit, care nu ştie nici măcar să citească, să se măsoare cu unu' ca Micah?

— Mayme te-ndrăgeşte, Jeremiah, aşa cum eşti.

— Da' n-ai cum să nu te-ntrebi...

Jeremiah nu îşi duse nici de astă dată vorba până la capăt.

— Ce? îi dădu ghes Emma.

— Hm... Tu şi cu mine, Emma, suntem bunăoară doi oameni simpli, fără şcoală, şi-i firesc să fie aşa, căci fost-am amândoi sclavi.

— Şi Mayme a fost sclavă.

— Mda, da' Mayme şi Micah îs altfel decât noi – ei îs învăţaţi şi ştiu câte-n lună şi-n stele. Chiar nu-ţi dai seama, Emma? N-ai auzit şi tu cum ziceau că ei trei or face ş-or drege? Noi nu suntem ca ei, Emma. Noi suntem diferiţi.

— Ai dreptate. Tu şi cu mine semănăm tare mult unu' cu altu'.

— Aşa bag seama.

— Şi William al meu te-ndrăgeşte din cale-afară.

Jeremiah se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Ăl mic îi un hoţoman şi jumătate. Şi mie mi-e tare drag de el. De-oi avea cândva un fecior, aş vrea să fie un copil cuminte cum îi William. Eşti o mamă destoinică, Emma.

— Mulţam, Jeremiah, îi tare frumos din partea ta să zici una ca asta.

Rămaseră tăcuţi vreo două-trei minute, amândoi cugetând cu inima strânsă la viitor.

— Tu, Emma, ce părere ai de tărăşenia asta cu mersu-n Vest, de care vorbeau ei? întrebă într-un târziu Jeremiah.

— Nu ştiu, răspunse negresa. La o adică, pe dom' Duff, pe Mayme şi donşoara Katie îi văz în stare de-o aventură ca asta. Da' io, la cât îs de proastă, n-aş putea-n veci.

— Nu eşti proastă, Emma.

— Ştii ce vreau a zice... Mayme şi dom' Duff, bunăoară, îs ăi mai dăştepţi negri pe care i-am cunoscut vreodat'. Decât mine îs orişicum mai dăştepţi. Şi auzit-ai şi tu cân' dom' Templeton a zis

că-s aventuroşi şi-ndrăzneţi. Or io nu-s nici una, nici alta. Io nu-s decât o biată negresă fără minte, cu un prunc de crescut. Nu că n-ar fi frumos să ai fel şi fel de peripeţii, da' aventura-i pentru oameni ca Mayme, dom' Duff şi donşoara Katie. Tu, Jeremiah, vrei să vezi Vestu'?

— Ştiu şi io? Mie mi-e bine ş-acilea.

— Pare-se că lu' Mayme tare i-ar plăcea s-ajungă acol'.

Jeremiah nu răspunse. Se temea, vezi bine, că Emma are dreptate.

Negresa se ridică în picioare.

— Tre' să mă-ntorc. Ăl mic o fi făcând de-acu' tărăboi că nu mă mai găseşte.

Jeremiah se ridică la rându-i şi porniră împreună înapoi spre casă.

*

Fusesem atât de adâncită în discuţia cu Micah şi Katie despre California şi Vest, încât nici nu băgasem de seamă când ieşise Jeremiah din casă. Până să îi observ lipsa, se retrăsese deja şi Emma. La început m-am întrebat nedumerită dacă or fi plecat împreună, dar apoi am reluat conversaţia cu Micah şi Katie şi am dat uitării chestiunea.

La sfârşitul mesei, când toată lumea se răsfiră care pe unde, ieşind pe veranda din spatele casei, i-am zărit.

Emma şi Jeremiah veneau împreună dinspre şură, vorbind în şoaptă.

Dintr-odată, mă năpădi iar nesiguranţa de odinioară. Emma era de o frumuseţe izbitoare – frumuseţe care nu putea trece pasămite neobservată de un bărbat. Pe lângă ea, eu arătam de-a dreptul banal. Până atunci, puţin îmi păsase. Dar acum începuse brusc să îmi pese. Şi mi se strângea inima, după toate prin câte trecuserăm eu şi Jeremiah şi ceea ce însemnaserăm unul pentru celălalt cu doar puţină vreme în urmă, să văd cât de frumoşi arătau împreună şi cât de fericită părea Emma alături de el.

Am încercat să alung gândul şi, înainte să mă vadă, m-am strecurat repede înăuntru şi m-am dus s-o ajut pe Josepha la spălatul vaselor.

9
Vaci și zăpăceală

Într-o după-masă o pornii spre imaș să aduc vacile la muls. La jumătatea distanței, auzind zgomot de pași în spatele meu, întorsei privirea. Micah alerga să mă ajungă din urmă.

— Unde te duci? mă întrebă el.

— După vaci. Se apropie ora mulsului.

— Pot să te însoțesc?

— Sigur. În felul ăsta n-o să trebuiască să le fugăresc eu pe alea mai năzuroase.

— Să înțeleg că o să mă pui pe mine să le fugăresc? râse Micah.

— Dacă te simți destul de bine cât s-o iei la fugă după mine, ai să poți, bag seama, să alergi și după vaci!

— Mulțumesc, ești drăguță! răspunse el râzând. Unde-s vacile?

— Pe pășunea de dincolo de copaci. Le mutăm de pe un câmp pe altul pe măsură ce crește iarba. Când isprăvesc iarba de pe un imaș, trecem la următorul.

— Sună anevoios.

— Creșterea vacilor de lapte e o corvoadă fără sfârșit – și asta nu doar în ceea ce privește mulsul lor de două ori pe zi. Dar la belșugul de lapte pe care ni-l dau, îndeajuns cât să ne hrănim cu

toţii pe săturate chiar dacă n-am avea nimic altceva de mâncat, cum am putea să ne plângem?

— De ce nu vindeţi o parte din lapte?

— Ne-am gândit la asta, dar la câtă vrajbă s-a stârnit în ultima vreme împotriva noastră, şi mai cu seamă împotriva tatei şi a unchiului Ward, probabil că nu mulţi ar cumpăra de la noi.

— De ce v-ar purta oamenii vrajbă? se miră Micah.

— Din pricina felului în care trăim noi la Rosewood, negrii laolaltă cu albii. Lumea socoteşte că noi, cei de culoare – adică eu, Josepha, Henry, Jeremiah şi Emma – ne-am obrăznicit şi nu ne mai ştim lungul nasului. Dar eu una cred că pe tata şi pe unchiul Ward îi urăsc şi mai tare pentru că ne tratează ca pe nişte egali.

— Felul în care trăiţi voi la Rosewood este de-a dreptul remarcabil.

— De pe-acum m-am deprins, bag seama, cu viaţa asta. Pentru noi este firesc să ne purtăm frumos unii cu alţii, că doar oameni suntem cu toţii. Dar pentru alţii o fi, aşa cum zici, un lucru mai neobişnuit.

— E cu totul ieşit din comun, crede-mă. Mă îndoiesc că mai există în ţară încă o plantaţie ca aceasta.

— Mă bucur că ai ajuns la noi.

— N-a fost câtuşi de puţin meritul meu! râse Micah. Orişicum, Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că mi-a călăuzit paşii până aici şi vă sunt recunoscător şi vouă că m-aţi primit cu inima deschisă. Am impresia că vă cunosc pe toţi de ani de zile.

— Eşti...? Adică... ziceai că Dumnezeu ţi-a călăuzit paşii până aici şi mă întrebam...

Mă oprii, şovăielnică.

— Ce anume?

— Nu prea ştiu cum s-o spun, îi răspunsei, zâmbind încurcată.

— Te întrebai dacă sunt credincios?

— Cam aşa ceva.

— Da, sunt, răspunse Micah. Încerc – deşi nu reuşesc mereu – să îmi rânduiesc viaţa după ceea ce socotesc că este voia lui Dumnezeu şi să urmez, atât cât îmi stă în puteri, pilda lui Isus Cristos.

— Jeremiah mi-a istorisit câteva dintre discuţiile pe care le-aţi purtat voi doi înainte. Sper să nu te superi.

— De ce m-aş supăra? zâmbi Micah. Oricine poate trage vreun folos de pe urma lor, este bine-venit s-o facă. Eu n-am nimic de ascuns.

— Probabil că lucrul ăsta e la fel de neobişnuit cum spui tu că este felul în care trăim noi la Rosewood.

Micah pufni în râs.

— Ai fără doar şi poate dreptate. Totuşi, aşa încerc eu să-mi trăiesc viaţa. Cum altfel ar putea oamenii să ajungă a se cunoaşte şi a se iubi cu adevărat decât fiind sinceri şi cinstiţi unii cu alţii?

Nu mai auzisem pe nimeni vorbind în chipul acesta. Eram de-a dreptul vrăjită de acest bărbat care, deşi era de culoare şi cu doar câţiva ani mai mare ca mine, ştia atât de multe şi vorbea cu atâta siguranţă şi înţelepciune!

Mergeam unul lângă altul prin micul crâng dintre câmpuri. Dumbrava era liniştită şi plină de pace, iar noi n-aveam nicio grabă. Era plăcut să stau de vorbă cu cineva care părea să mă înţeleagă întru totul, ba părea chiar să ştie ce gândesc încă înainte s-o spun cu voce tare.

— La început, Katie şi cu mine eram doar nişte copile, singure şi speriate, şi ştiam că ne aflăm într-o situaţie disperată, îi povestii eu. Am încercat să stăm de vorbă cu Dumnezeu şi să-I facem voia. Dar adevărul e că nu prea ştiam cum. Eu aveam o Biblie, rămasă de la mămuca, dar niciuna dintre noi nu învăţase prea multe de la părinţi despre umblarea cu Dumnezeu. Credeam în El, dar nu ştiam cum se trăieşte în credinţă. Am încercat şi am vorbit mult cu Katie despre asta, dar încă tot mai am o mulţime de întrebări.

— Foarte bine, zise Micah râzând. Doar întrebând ajungem a descoperi mai multe despre Dumnezeu. Şi, ia spune, ce fel de nelămuriri ai?

— Păi, aş vrea să ştiu, bunăoară, ce ar trebui să simtă un creştin şi cum e Dumnezeu. Uneori în Biblie se spun lucruri încâlcite, care nu par să aibă nicio noimă.

Micah râse iar.

— Văd că îţi place să vorbeşti pe şleau!

— De ce aş umbla cu ocolişuri dacă ăsta-i adevărul?

— Sunt de acord cu tine. Dar mulţi oameni se prefac că înţeleg totul şi încearcă să ascundă lucrurile cărora nu le pricep tâlcul. Adevărul e că în Biblie se spun lucruri greu de înţeles. Şi atunci de ce să nu recunoaştem că viaţa de creştin e uneori încurcată? Eu, unul, cel puţin aşa consider.

— Ţie, Micah, ce ţi-e greu să înţelegi?

Tânărul căzu câteva clipe pe gânduri.

— Bună întrebare, Mayme, spuse el într-un târziu. Hm... Aş spune că viaţa e grea şi că lucrurile sunt rânduite în mod neegal, ba chiar la nimereală. De ce unii sunt atât de încercaţi, iar alţii par să ducă un trai aparent lipsit de griji? E o întrebare grea. Dar un creştin trebuie să îmbrăţişeze viaţa aşa cum e ea, cu bune şi cu rele, şi, indiferent dacă îi este bine sau greu, să trăiască pe placul lui Dumnezeu.

— Crezi că Dumnezeu încearcă să le înlesnească viaţa celor credincioşi?

— Încă o întrebare bună, murmură Micah. Dacă ar fi aşa, gândul că Dumnezeu ne face viaţa mai uşoară ar fi un temei în sine pentru ca oamenii să devină creştini. M-am gândit mult la asta.

— Şi...?

— Nu cred că Dumnezeu încearcă să ne uşureze condiţiile de trai.

— Cum aşa?

— Deoarece, pentru El, mai presus de împrejurările din afara fiinţei noastre, sunt cele din inima noastră. Pe Dumnezeu Îl

interesează ce fel de oameni devenim pe dinăuntru. Nu cred că Îi pasă prea tare ce fel de evenimente şi ce situaţii ne-au ajutat să devenim copiii Săi. Iar uneori greul şlefuieşte mai bine caracterul unui creştin. Poate că Dumnezeu priveşte lucrurile invers decât le privim noi. Poate că greutăţile ne sunt, de fapt, mai prielnice şi de aceea Dumnezeu nu ne face mereu viaţa frumoasă şi uşoară.

— Până acum nu m-am gândit niciodată la asta.

— E un mod mai puţin obişnuit de a privi viaţa creştină, dar pe mine m-a ajutat să trec mai uşor peste încercările din propria-mi viaţă.

Aş fi vrut să îl întreb mai multe, dar nu părea momentul potrivit. Iar faptul că ajunseserăm deja la ocolul vacilor puse oricum capăt conversaţiei noastre.

Am deschis poarta spre câmp şi am înconjurat ţarcul să ajung îndărătul lor. Vacile ieşiră una câte una din ocol şi porniră agale înapoi spre şură. Micah şi cu mine mergeam încet în urma lor.

— Mi se pare că Dumnezeu trebuie să-ţi fi răspuns la mai toate întrebările pe care spuneai că le avuseseşi înainte, spuse el.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că porţi în suflet Duhul Lui, răspunse Micah. Am intuit de cum te-am văzut că eşti fiica lui Dumnezeu.

— Mulţumesc. E drăguţ din partea ta să spui asta.

— Vorbesc cât se poate de serios. Eşti o tânără extraordinară, Mayme. E plăcut să stau de vorbă cu cineva... care înţelege nu doar ce înseamnă să fii de culoare, ci mai presus de asta, ce înseamnă să fii credincios. Mulţumesc, Mayme. Nu sunt mulţi oameni cu care să fi putut purta o asemenea discuţie.

După ce duzina de vaci străbătu poteca din pădurice, ieşind pe câmp, deşi şura se zărea deja în depărtare, uneia dintre juncane i să năzări a face cale întoarsă. Nici una, nici două, se năpusti în lanul alăturat de porumb şi, tropotind de-a curmezişul prin semănătură, se puse a se înfrupta din tulpinile verzi.

— Hei, stai cu ochii pe aia! îmi strigă Micah.

— Nicio grijă! răspunsei, repezindu-mă în porumbişte după vacă. Încercai s-o ocolesc de departe ca să ajung în spatele ei, dar

afurisita mă văzu şi o zbughi iar în altă direcţie. Văzându-mă în impas, Micah lăsă restul vacilor să înainteze agale spre grajd şi fugi să taie calea juncanei buclucaşe.

Ci cât de stângace or părea ele când aleargă, cert e că vacile tot sunt mai iuţi decât oamenii! Şi dă-i de fugi de colo colo şi încearcă de-i taie o cale de scăpare ş-apoi o alta. Abia peste zece minute am izbutit s-o mânăm înapoi la cireadă.

Era cât pe ce să le ajungem din urmă pe suratele ei, care înaintau alene spre casă, când vaca rebelă numai ce încearcă s-o ia din nou la sănătoasa. De teamă să nu se repete tărăşenia – că de acum eram, vezi bine, ostenită! – am ţâşnit-o numaidecât după ea, alergând cât mă ţineau picioarele.

Şi cum alergam eu aşa – ce credeţi? – alunec pe o dâră de noroi şi mă întind cât îs de lungă pe burtă!

Micah veni într-un suflet să vadă dacă nu păţisem ceva, în vreme ce vaca, răzgândindu-se, se întoarse şi se alătură cirezii.

— Sunt bine, bombănii eu. Doar că mi-am pierdut echilibrul.

Micah îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic.

— Te-ai făcut toată de noroi! râse el.

— Păi, la ce te aşteptai? ripostai, râzând jucăuşă. Aşa se întâmplă când alergi după vaci. Cel puţin eu nu am călcat în balegă!

Micah îşi privi ghetele şi făcu scârbit o grimasă.

— Ei, acum nu-ţi mai arde de şagă? hohotii eu, zbughind-o s-ajung vacile din urmă. Haide!

Micah o luă la goană după mine. Până să ajungem în apropiere de şură, mergeam iar unul lângă altul, râzând şi tachinându-ne înainte. Amândoi eram voioşi şi şugubeţi din cale afară.

Ieşindu-ne în întâmpinare, tata ne măsură pe amândoi din cap până-n picioare, apoi clătină zâmbind din cap.

— Mayme, vrei să mă ajuţi la muls sau ai de gând să îl înveţi pe Micah cum să scoată lapte din ugerul unei vaci?

— Pe cine – pe yankeul ăsta simandicos? făcui eu, arătând cu capul spre Micah. Nu cred c-ar fi în stare!

— Spune şi dumneata, domnule Daniels, dacă-i frumos din partea ei! făcu Micah pe supăratul. Mă tot ia peste picior încă de când am călcat în... ce nu trebuia. Dar nu eu am ajutat-o să aducă vacile de la păşune? Poate că mă pricep la muls la fel de bine ca ea, n-are de unde s-o ştie. Or, în loc de mulţumire, ea îşi râde de mine şi respinge umilele şi sincerele mele străduanii de a mă face util!

— Mda, e de-a dreptul cumplită, mustăci tata. Eu m-aş ţine departe de ea în locul tău.

— Poate chiar asta ar trebui să fac, ripostă Micah, răsucindu-se, chipurile jignit, pe călcâie şi pornind spre casă.

— Şi ia zi, domnule Micah Duff, strigai după el, câte vaci muls-ai la viaţa ta?

— Dacă ţii neapărat să ştii, stimată domnişoară, îmi răspunse el peste umăr, află că niciuna.

— Mă gândeam eu!

— Dar dacă tu poţi s-o faci, pot şi eu!

— Ba s-o crezi tu! Nu-i aşa de uşor.

— Ei bine, aş zăbovi să-mi dai o lecţie, dar i-am promis domnului Daniels că am să-l ajut să potcovească noii cai. Spre deosebire de unii, el măcar îmi apreciază ajutorul... Îşi ridică teatral mâinile în aer şi o luă iar din loc. Respingere şi iar respingere! se căină el din mers. Oriunde mă duc, e la fel. Femeile se joacă fără milă cu sentimentele bărbaţilor.

Râzând, am mânat împreună cu tata vacile în şură. După ce am legat şi ultima juncană în boxă, m-am ridicat şi, întorcându-mă, am observat că tata mă cerceta cu privirea.

— Eşti tare radioasă, Mayme.

— Ei, ţi se pare...

— Cum să mi se pară? Eşti toată numai un zâmbet. Ia zi, ce te face atât de fericită?

— Păi... zâmbeam şi eu aşa... Dar gata, uite că nu mai zâmbesc. Hai să ne apucăm de muls.

Ci tata continuă să mă străpungă cu privirea şi, în cele din urmă, schiţă un zâmbet năstruşnic.

— Nu cumva te-ai îndrăgostit de el, fata tatei?

— Poftim?... De cine?

— Ei, de cine! De Micah Duff, desigur!

Slavă Domnului că era întuneric în şură pentru că mă înroşii până-n vârful urechilor.

— Fireşte că nu..., îngăimai eu. Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

— Ceea ce văd! chicoti tata.

— Cred că Katie e îndrăgostită de el, mă grăbii să adaug.

— Fie cum spui tu, zise tata. Dar eu unul nu te-am mai văzut niciodată atât de radioasă. Şi, dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, ai face bine să îi spui lui Jeremiah până nu se ajunge prea departe... Cu toate că, dacă stau bine să mă gândesc, el şi Emma ar face probabil o pereche reuşită.

— Tată, ce-ţi veni?!

— Nimic, doar că lucrurile se cam complică pe aici şi mi-e greu să ţin pasul cu ele.

*

Pe când se apropiau de şură în spatele duzinii de vaci, Mayme şi Micah erau urmăriţi, fără s-o ştie, de încă două persoane care, auzindu-i cum se tachinează jucăuşi, traseră cam aceeaşi concluzie ca Templeton Daniels.

Emma, bunăoară, îi privise de la etajul casei încă de când se luaseră după vaca buclucaşă. Din motive pe care nu şi le putea explica, rămăsese ţintuită în dreptul ferestrei până se apropiară îndeajuns cât să îi audă cum se muştruluiesc în şagă.

Katie avea dreptate. Micah Duff era, într-adevăr, un bărbat din cale afară de chipeş. Cât îşi dorea ca într-o bună zi William să aibă un tată ca el sau ca Jeremiah!

Totuşi, hârjoana lor îi stârni gânduri şi sentimente amestecate. Într-un târziu, se îndepărtă de fereastră, întrebându-se unde o fi Jeremiah.

Ei bine, în vreme ce cei doi „ciurdari" se întorceau cu vacile acasă, Jeremiah se afla chiar în şură.

Tocmai isprăvea de scos gunoiul de grajd ca boxele să fie curate pentru mulsul din seara aceea, când numai ce îi ajunse la urechi râsul lui Mayme. Bănuind de ce era atât de voioasă, simți că îi trece un fier roșu prin inimă. Se furișă până la ușă și privi afară din semiîntunericul șurii. Micah și Mayme se aflau cam la o sută de metri. Făcu tiptil câțiva pași îndărăt, pândindu-i mai departe.

Apoi, amintindu-și brusc că nu terminase încă treaba, înhăță înfrigurat furca și se grăbi să pună paie curate în toate boxele. Când termină, se auzi de afară vocea lui Templeton Daniels. Îi ajunse deslușit la urechi tot ce vorbiră cei trei despre priceperea lui Micah în ale mulsului.

Vacile prinseră a porni bocănind spre boxe. Brusc, Jeremiah își dădu seama că nu voia să fie văzut. Nu voia s-o pună pe Mayme într-o situație stânjenitoare – și nici pe sine. Dar era prea târziu să mai poată ieși. Aruncă o privire în jur, apoi se retrase grăbit în capătul opus al șurii, pitindu-se în spatele unor baluri de fân.

Vocile pe care le auzi răzbind dindărătul vacilor, deși nu le vedea fețele, îi erau cât se poate de cunoscute.

— *Nu cumva te-ai îndrăgostit de el, fata tatei?* răsună prin întuneric glasul lui Templeton.

Atât a fost de ajuns. Oricât ar fi protestat Mayme, nimic nu mai putea șterge acele cuvinte din mintea băiatului.

— *... ai face bine să îi spui lui Jeremiah... el și Emma ar face probabil o pereche reușită.*

Cuvintele îi răsunau iar și iar în gând, chinuindu-l, dar nu se putea ridica să plece până nu isprăveau ei de muls vacile.

Așa că, vreme de încă patruzeci de minute, Jeremiah rămase ghemuit în ascunzătoarea sa, ascultând cum Mayme și Templeton îl ridică în slăvi pe Micah Duff.

Când părăsiră în sfârșit șura, băiatul ieși tiptil și se duse să se spele, ca mirosul de grajd să nu dea de gol locul în care își petrecuse ultimul ceas.

Sosi cu întârziere la cină și bălmăji o explicație trasă de păr când fu întrebat unde dispăruse mai toată după-masa.

În seara aceea, rămase mai mult tăcut, la fel ca Emma. Nu că asta ar fi afectat câtuși de puțin conversația însuflețită dintre Micah, Mayme și Katie.

10
Un răgaz bine-venit

Încă de când sosise la Rosewood cu titlul de proprietate transferat de soră-sa, unchiul Ward nu se împăca deloc cu gândul că este proprietarul plantației când aceasta, socotea el, trebuia să îi aparțină de fapt lui Kathleen.

Ş-apoi, în caz că pățea ceva, nu voia ca plantația să fie primejduită. Ştiu că discutase mult cu tata despre asta și, în câteva rânduri, chiar și cu Katie. Unchiul Ward era chitit vasăzică să ceară modificarea actului de proprietate astfel încât să fim trecuți titulari toți patru – el, Katie, tata și cu mine. Cu ceva vreme în urmă, avusese de gând să apeleze la serviciile domnului Sneed, avocatul din Oakwood, dar cum niciunul dintre noi, și mai cu seamă Katie, nu ne prea încredeam în individul acela, până acum amânase întocmirea actelor.

Într-o zi ne anunță că se duce să stea de vorbă cu un avocat din Charlotte și că dorește să îl însoțim tustrei. În afară de modificarea titlului de proprietate, voia să își facă, pentru orice eventualitate, și testamentul, ca să nu se mai repete vreodată pățania cu alde Burchard Clairborne, unchiul lui Katie din partea tatălui, care încercase să pună mâna pe Rosewood. Şi nici măcar în privința asta nu se încredea în avocatul din partea locului. Nu de alta, dar frații Daniels, cu „plantația lor plină de ciori", își făcuseră mulți dușmani în ținut.

Eu una mă bucuram să plec o vreme de lângă Micah şi Jeremiah!

Pe când ne îndepărtam în trăsurica noastră cochetă, aşezate pe bancheta din piele în spatele tatei şi al unchiului Ward, Katie se uită la mine, îmi luă mâna zâmbind şi mi-o strânse într-a ei. Mi-o fi simţit pasămite încordarea.

Ce sentimente nutrea faţă de Micah Duff, nu ştiu. Cât eram noi de apropiate, încă nu mă simţeam pregătită s-o întreb.

*

După ce trăsura se făcu nevăzută în depărtare, Jeremiah... răsuflă uşurat. Poate că acum a fi în stare să-şi limpezească gândurile. Până să apară Micah, socotise că totul era aranjat între el şi Mayme. Acum, însă, nu mai ştia ce să creadă!

Se duse în şură să dezlege vacile şi să le scoată la păşunat.

*

După ce am pornit la drum, Katie şi cu mine am rămas o vreme tăcute. Poate pentru că eram amândouă adâncite în gânduri. Eu una sigur eram! Cât de mult îi îndrăgeam pe toţi cei care rămăseseră acasă, de vreo două zile încoace fusesem prea zăpăcită de discuţia cu tata ca să fiu în stare să gândesc limpede.

După cuvintele pe care mi le spusese tata în şură, am început a mă simţi sfioasă şi stingheră în prezenţa lui Micah Duff. Unde că odinioară discutam şi şuguiam cu el fără nicio reţinere, dintr-odată am devenit mută ca o statuie. O fi observat şi el schimbarea, căci o dată sau de două ori mă privise întrebător, neînţelegând pasămite ce se petrece.

Oare tata o fi avut dreptate? Iar, dacă el observase că mă port ciudat, or fi băgat de seamă şi ceilalţi? Oare ce era în sufletul lui Jeremiah? De fapt, la cât de voios era ori de câte ori se întâlnea cu Emma... probabil că nici n-o fi observat!

Of, ce complicat era totul! Viaţa era mai simplă odinioară, când nu eram înconjurate de atâţia flăcăi – când eram mai mici şi nu ne stătea gândul la băieţi. Ei, dar în august împlineam 20 de ani şi de acum nu puteam, vezi bine, să nu mă gândesc la asta!

Așa că era, cum vă zisei, o ușurare să plecăm doar noi patru și să lăsăm o vreme în urmă toate complicațiile de la Rosewood. Mă simt cam prost s-o spun, dar ăsta-i adevărul.

Spre deosebire de excursia anuală pe care o făceam cu toții la Charlotte ca să sărbătorim recolta, aceasta era o călătorie de afaceri, să zicem așa. Și cu toate astea, în taină o așteptaserăm cu nerăbdare și eu, și Katie. Nu trecu mult și ne apucarăm a discuta însuflețite despre locurile pe care doream să le vizităm în Charlotte, despre camera de hotel în care urma să stăm – doar noi două! –, despre cumpărăturile pe care o să le facem și restaurantele la care o să luăm masa. Ce mai, ne aștepta o distracție pe cinste!

*

După plecarea celor patru, când forfota dimineții se potoli, Micah zăbovi la masa din bucătărie, sorbindu-și cafeaua, în vreme ce Emma strângea vasele rămase de la micul dejun. Josepha se dusese până la cotețul păsărilor.

— Ție, Emma, îți vine să crezi? exclamă la un moment dat Micah. Uită-te și tu la noi! Ședem liniștiți în conacul unui plantator, afară sunt alți doi negri ca noi... și nu-i picior de alb prin preajmă. Avea dreptate Henry când a spus că Rosewood este un loc dintre cele mai *neobișnuite*! E de-a dreptul remarcabil câtă încredere au în voi frații Daniels.

— Hm, nu m-am gândit niciodat' la asta... Chiar socotești, dom' Duff, că se *încred* în noi?

— Mie așa mi se pare, Emma. Nu suntem aici decât noi, cei de culoare. Nici că se poate dovadă mai grăitoare a faptului că se încred în voi.

— Și asta-i bine – așa-i, dom' Duff, că-i bine?

— E mereu bine când oamenii au încredere unii în alții. Eu, cel puțin, așa consider.

— Da' îs și oameni răi pe lumea asta, dom' Duff, care-ți pot înșela încrederea.

— Ai dreptate, nu zic ba, încuviință Micah, dar ăsta-i riscul pe care ni-l asumăm atunci când ne punem încrederea în cineva.

Chiar şi aşa, eu unul prefer să fiu un om încrezător, nu unul bănuitor. E nevoie de mai mult caracter ca să te încrezi în oameni.

— Cum adicătelea de *caracter*?

— Adică de tărie şi maturitate sufletească, explică Micah. Căzu câteva clipe pe gânduri, apoi adăugă: Să fii un om bun, puternic, cu dăruire de sine – acestea se cheamă trăsături de caracter.

— Aşa cum îs donşoara Katie şi Mayme, vrei a spune.

Micah se uită adânc în ochii ei, apoi faţa i se lăţi încet într-un zâmbet şi aprobă din cap.

— Da, Mayme şi Katie sunt fără doar şi poate nişte persoane de caracter. Dar nu sunt singurele.

— Ştiu – zici de domnu' Templeton. E un om tare de treabă.

— Da, este, zâmbi Micah, păstrând deocamdată pentru sine ce altceva mai gândea.

— Cum de aduci aşa tare c-un alb, dom' Duff? îl întrebă negresa cu candoare.

Micah îşi lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— În ce sens, Emma?

— Păi, iaca – vorbeşti aşa de frumos, şi eşti dăştept, şi spui tot felu' de lucruri însemnate.

Micah izbucni iar în râs.

— De ce n-ar fi un negru la fel de inteligent ca un alb?

— Păi, io n-am întâlnit pân-acu' vreunu' care să fie.

— Ei bine, Emma, nu ştiu dacă sunt asemeni unui alb ori ba, râse Micah. Nu încerc decât să fiu eu însumi şi să fiu un om cât mai bun.

Deşi nici nu trecuse ceasul de când plecaseră ceilalţi, Emma începea deja să se simtă mai în largul ei în preajma lui Micah Duff. Fără să îşi dea măcar seama, încet-încet i se dezlegă limba şi îi venea din ce în ce mai uşor să discute cu el.

— Dar a vorbi despre lucruri importante, cum ziceai tu adineauri că fac, nu e totul în viaţă, Emma. Şi apoi, caracterul este format nu atât de ceea ce zice omul, cât de ceea ce *face* şi ceea ce *este* el. Iar tu ştii să faci o mulţime de lucruri, Emma. Îi ajuţi pe cei din jur în fel şi chip. Şi acesta tot caracter se numeşte.

— Zău?

— Desigur – înseamnă că eşti un om săritor.

— Mayme m-a învăţat să fac una, alta, spuse Emma. Şi privind-o pe ea, bag seama c-am învăţat şi să-ncerc a-i ajuta pe ăilalţi. Ea şi donşoara Katie m-or învăţat tot ce ştiu. Pe vremea când eram sclavă nu eram bună de nimic. Tot ce mi se cerea era s-aduc una, alta – ba un preş, ba o cârpă de şters prafu' – şi să aranjez păru' fetelor albe. Mayme, pe de altă parte, ştie să facă de toate.

— Dar şi ceea ce *eşti*, spuse Micah, te face o persoană de valoare.

— Io-s nevrednică, da' Mayme îi aşa cum zici mata. Un' că se pricepe la toate, îi şi destoinică – a mai destoinică fiinţă din lumea asta.

Micah încuviinţă din cap. N-ar fi vrut să încheie discuţia aici, dar îşi dădea seama că Emma nu era încă pregătită să se privească pe sine cu alţi ochi. Asta, Micah o ştia prea bine, cere timp.

— Ei bine, spuse el, ridicându-se în picioare, de acum Jake o fi scos vacile pe imaş. E vremea să mă duc să-l ajut la construirea gardului.

*

După ce am luat-o pe drumul sudic ce ducea din Greens Crossing spre Charlotte, Katie şi cu mine ne-am trezit vorbind de Micah Duff. Eu eram încă prea ruşinată să îi mărturisesc ce spusese tata deunăzi, dar Katie îl tot ridica în slăvi, de parc-ar fi fost cea mai minunată fiinţă pe care o întâlnise vreodată. Şi avea pasămite dreptate... De stau bine să mă gândesc, nici eu nu mai cunoscusem pe cineva ca Micah.

Odinioară, unde că zisese doar că-i chipeş, n-am luat-o în serios – adică n-am crezut că era cu adevărat interesată de el. Ci la cum îi dădea acum înainte cu Micah în sus şi Micah în jos, începeam să mă întreb dacă nu cumva îl plăcea mai mult decât îmi închipuisem eu.

Nu mi-am dat seama că tata şi unchiul Ward, care şedeau pe bancheta din faţa noastră, ne auzeau probabil fiecare cuvinţel.

La un moment dat, fratele tatei numai ce se întoarse spre noi şi exclamă:

— Straşnic flăcău mai e Micah Duff ăsta! Şi am impresia că şi el te place, Kathleen.

Katie se roşi ca o sfeclă. Se vede treaba că unchiul Ward o nimerise în plin.

— Micah... ăă... Micah e drăguţ cu toată lumea, îngăimă Katie.

— Mdeh, o fi... dar, la cât eşti de frumuşică, nu se ştie niciodată!

Tata ne privi peste umăr şi îmi făcu şugubăţ cu ochiul. Mă întrebam la ce s-o fi gândind.

Cert e că după aceea Katie nu mai pomeni niciun cuvânt de Micah Duff tot restul drumului.

11
Complicații la Charlotte și nu numai

În aceeași după-masă, goi până la brâu și lac de sudoare, Jeremiah și Micah trudeau sub soarele dogoritor, săpând gropi pentru stâlpii noii secțiuni de gard pe care aveau s-o ridice pe una dintre pășuni. Cum era una dintre primele dăți când munceau singuri o zi întreagă de la sosirea lui Micah încoace, acesta îl rugă pe Jeremiah să îi povestească pe îndelete peripețiile prin care trecuse de când se despărțiseră și cum ajunsese să își găsească tatăl.

— Tot ce îmi spui este de-a dreptul remarcabil, Jake, zise el două ceasuri mai târziu, când mai tânărul său prieten își încheie istorisirea. Domnul ți-a călăuzit pașii până aici, așa cum i-a călăuzit și pe ai mei.

— Asta așa-i, încuviință Jeremiah. Da' pe cât îs de bucuros c-am dat de tătuca și pe cât îs de recunoscător c-a fost așa de bun cu mine, încă tot mă mustră cugetu' când mă gândesc cum am fugit și te-am lăsat făr' să-mi iau măcar rămas-bun.

— A trecut amar de vreme de atunci, Jake – nu te mai frământa din pricina asta.

— Da' îmi pare rău, Duff. Tu ai fost bun cu mine când eram la greu și așteptat-am tot timpu' ăsta să-ți cer iertare. Așa că ți-oi cere acuma. Îmi pare rău, Duff.

— Mulţumesc, Jake, spuse Micah, uitându-se adânc în ochii lui. În ceea ce priveşte iertarea, să ştii, Jake, că te-am iertat încă din ziua în care ai plecat. Nu ţi-am purtat niciodată pică, ba dimpotrivă. Iar acum că văd în ce tânăr destoinic te-ai transformat, te privesc cu şi mai multă admiraţie.

— Mulţam, Duff.

În timp ce Jeremiah şi Micah lucrau la un kilometru de casă, întorcându-se de afară, Josepha o găsi pe Emma în bucătărie. Cu gândul la conversaţia pe care o purtase de dimineaţă cu Micah, buzele tinerei se destinseseră, fără ca ea să-şi dea măcar seama, într-un surâs. Văzând-o cum zâmbeşte şi bănuind de ce, Josepha îi aruncă o căutătură încruntată.

— De ce te uiţi aşa urât la mine? întrebă Emma nedumerită.

— Bagă-ţi, fato, minţile-n cap, spuse Josepha.

— Ce vrei a zice cu asta???

— Că îs doi flăcăi chipeşi p-acilea şi la amândoi le cam fuge ochii după tine.

— Ce-ţi veni, Josepha, să grăieşti asemenea bazaconii?!

— Nu-i nicio bazaconie. Nu-ţi spun decât să-ţi bagi minţile în capu' cela sec a tău şi să nu care cumva să te-ntorci la apucăturile pe care le-aveai 'nainte.

— N-oi mai face în veci greşeala ceea. Tu ar trebui să ştii prea bine că acu-s alt om.

— Dea Domnu', da' vorba ceea: „năravu' din fire n-are lecuire".

— Ei bine, io una m-am lecuit. Îs păţită şi mi-am învăţat lecţia.

— Aşa zic toate, o ţinu Josepha pe a ei. Da' îi de-ajuns să le sucească vreunu' minţile ca să uite de tot şi să cază iar în păcat. Năroade mai îs muierile câteodat'! Se lasă duse de nas de nişte neisprăviţi care nu se gândesc decât la un singur lucru.

— Da' Jeremiah şi Micah nu-s aşa! protestă Emma.

— Las' c-au şi dânşii ochi.

— Or fi având, da' nu pentru o proastă ca mine, cu un plod de crescut. Ş-apoi, ei n-au ochi decât pentru Mayme.

Josepha mormăi cum că „ăi tineri îs nişte nărozi şi au orbu' găinilor" şi o seamă de alte lucruri pe care Emma nu le putu desluşi prea bine.

Înfigând lopata în groapa pe care tocmai o săpase, Jeremiah se îndreptă de spate.

— Muncit-am pasămite destul pe ziua de azi, spuse el, masându-şi şalele.

— Amin, zise Micah, îndreptându-se la rându-i. Rezemându-se de coada lopeţii, privi în zare, spre râu. Ia spune, sunt peşti în râul ăsta?

— Sunt o seamă de ochiuri adânci, răspunse Jeremiah, urmându-i privirea, unde-i mereu rost de niscaiva somni.

— Atunci hai să prindem câţiva!

— Soarele nu mai dogoreşte ca la amiaz', aşa că momentu-i numa' bun.

— Mai avem timp până la masa de seară?

— Pentru pescuit se găseşte-ntotdeauna timp! exclamă Jeremiah cu un zâmbet strengar. Mă duc s-aduc două undiţe.

Micah îşi săltă ambele lopeţi pe umăr şi dădu să îl urmeze.

— Între timp, tu vezi de-ncearcă să dezgropi niscaiva râme din grădină, spuse Jeremiah.

— Grozav – vasăzică tot n-am scăpat de săpat! exclamă Micah zâmbind, după care se apucă iute de treabă.

La scurtă vreme după aceea, cei doi tineri traversau deja câmpul spre râu, cu cămăşile umede legate în talie. Pe piept şi pe braţele goale le străluceau şi acum broboane de sudoare, iar noroiul li se uscase pe cizme şi pe pantaloni. Jeremiah mergea cu o găleată în mână şi cele două beţe aruncate pe umăr, în vreme ce Micah ducea o cutie veche de praf de copt, plină cu pământ şi râme.

Când ajunseră pe malul râului, Jeremiah îşi azvârli cămaşa pe un trunchi îndoit de copac. Rădăcinile expuse ale arborelui împânzeau limanul, pe când trunchiul se încovoia abrupt, întinzându-se la vreun metru şi ceva peste apa ce curgea alene

dedesubt. Jeremiah se duse să umple găleata cu apă. Dintre toate locurile de pescuit, acesta era preferatul lui.

— Mayme şi cu mine veneam...

Brusc, se opri.

Micah îl scrută cu privirea.

— Voi doi sunteţi o pereche, Jake?

Jeremiah îşi pironi ochii în zare, unde soarele atârna molatic deasupra copacilor pe cerul asfinţitului, apoi ridică din umeri.

— Veneam aci să stăm de vorbă, atâta tot. Îi întinse lui Micah o undiţă şi schimbă subiectul. Trebuia să-l fi adus şi pe ăl mic cu noi. William se dă-n vânt după pescuit.

— Păi, atunci data viitoare o să-l aducem negreşit, răspunse Micah, întinzându-i cutia cu momeli.

Jeremiah îşi vârî degetele înăuntru, scoase o râmă frumoasă şi grasă şi o prinse în cârligul undiţei.

— Ş-acu' hai să ne-apucăm de treabă.

Se aşezară amândoi pe malul apei, cu undiţele în mână.

— Vezi de desfăşoară bine firu', să se cufunde cât mai adânc nada ceea, zise Jeremiah după care, văzând că Micah îi urmează sfatul, adăugă: Nu prea m-am îndeletnicit cu pescuitu' pân' să viu acilea. Sclavii n-aveau, vezi bine, vreme de pescuit.

Micah dădu din cap, cu ochii pe firul undiţei.

— O dată am încercat să pescuiesc în râul Chicago cu o sfoară şi un ac de pălărie pe post de cârlig.

— Şi prins-ai ceva?

— Da – o pălărie veche. Aveam, bag seama, acul potrivit pentru ea, mustăci Micah, ridicând din umeri. Orişicum, pălăria aia mi-a ţinut de cald toată iarna.

— Înseamnă că tot avut-ai mai mult noroc decât avem noi acuma, râse Jeremiah.

Vreme de câteva minute, rămaseră amândoi tăcuţi. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor.

— William e un copil tare drăgălaş, spuse Micah într-un târziu. Şi norocos. Ia gândeşte-te – el n-o să crească pe străzi ca mine, şi nici sclav, cum ai fost tu.

— Aşa-i.

— N-o să simtă niciodată gârbaciul pe spinare şi nimeni n-o să-l smulgă de lângă mama lui.

Jeremiah încuviinţă din cap.

— El îi slobod a pescui şi-a zburda în voie şi nu tre' să trudească din zori şi până-n sară. Când eram de seama lui, io munceam deja pentru stăpân. Nu lucram încă pe câmp, da' mă punea să fac una, alta în juru' casei – să stivuiesc lemne şi să dau de mâncare la porci.

— William poate deveni orice îşi doreşte, spuse Micah. Poate face lucruri la care noi doi nici n-am visat vreodată. Poate urma chiar şi o facultate. Poate fi medic, avocat sau orice îşi doreşte el.

— Chiar crezi, Duff, c-ar fi cu putinţă?

— De ce nu? Vremurile se schimbă.

Jeremiah îşi aminti cum, nu demult, fusese cât pe ce să fie linşat de o gloată furioasă de albi.

— S-or fi schimbând vremurile, murmură el, da' unele lucruri rămân la fel.

Deodată, firul undiţei lui Micah se întinse.

— Am prins ceva! strigă el, iar după un minut trase la mal un somnişor verzui şi mustăcios de vreo douăzeci de centimetri.

— Norocu' începătorului! râse Jeremiah.

Micah scoase cârligul din gura peştelui şi aruncă somnul în găleată.

— Nici nu mi-a înhăţat nada, comentă el, după care aruncă iar firul în apă.

Ci, peste câteva minute, sfoara se întinse iar.

— Ehei, de astă dată a muşcat unu' baban! exclamă Micah, entuziasmat ca un băieţandru. Dar cred că mi s-a prins firul de o cracă, adăugă el, arătând spre copacul încovoiat.

Jeremiah ridică privirea într-acolo, iar Micah, căznindu-se să nu lase firul moale, se urcă pe trunchiul arborelui şi făcu câţiva paşi deasupra apei, încercând să ajungă la creanga buclucaşă.

— Tot am să-ţi vin eu de hac, pezevenghiule! strigă el voios, privind spre râu. Să nu crezi c-ai să-mi scapi. Micah Duff se dă bătut aşa de uşor!

Smuci de vargă, apoi se aplecă în faţă să desprindă firul de ramurile scufundate. Ci în clipa următoare, pierzându-şi echilibrul, se prăvăli cu capul înainte în râu.

Văzându-l cum cade *bâldâbâc!* în apă aşa cum este – încălţat, cu nădragii pe el şi băţul în mână – Jeremiah nu putu să nu pufnească în râs.

Micah se ridică tuşind în picioare.

— Aşa-mi trebuie dacă m-am umflat în pene, strigă el gâfâind.

— Să-ţi fie învăţătură de minte! chicoti Jeremiah, după care păşi cu siguranţa obişnuinţei pe trunchiul copacului şi îşi coborî privirea spre Micah, rânjind cu gura până la urechi.

— Vasăzică aşa ţi-e vorba!

— Aşa, da.

— Eşti doar invidios că eu am prins toţi peştii şi tu ai rămas cu buzele umflate.

— Pare-mi-se că de astă dat' peştele te-a prins pe *tine*. Cârlig, fir... şi plumb.

— Da? Las' că-ţi arăt eu ţie! făcu Micah, scufundându-şi braţele în râu şi împroşcându-i pantalonii cu apă. Ei, cum e?

— Straşnic. Că eram oricum încălzit după atâta săpat.

— Zău? Atunci asta o să-ţi pice şi mai bine!

Micah făcu un salt şi-l înhăţă de picior, făcându-l să se prăvălească în apă.

Fu rândul lui Jeremiah să se ridice tuşind şi scuipând. Trase aer în piept, după care se repezi la Micah şi îl băgă cu capul sub apă.

— Ai dreptate, spuse el după ce Micah reveni la suprafaţă, îi straşnic de răcoritor. Nu ştiu, zău, de ce-am mai pierdut vremea cu pescuitu'. Trebuia să sărim în apă de la bun început.

*

Deşi plecaserăm devreme de la Rosewood, iar caii alergaseră în trap grabnic, n-am ajuns la Charlotte decât pe la două-trei

după-masa. Unchiul Ward stabilise întrevederea cu avocatul pe sfârşitul după-amiezii, ca să rezolvăm chestiunea legală înainte de a ne caza la hotel – acelaşi la care ne cazam de fiecare dată – şi să ne putem petrece următoarele două zile după pofta inimii.

Credeam că are să se ducă singur la întâlnire sau poate însoţit de tata, dar el stărui să mergem tuspatru – până şi eu, adică.

Avocatul avea un birou impunător, cum nu mai văzusem în viaţa mea, cu lambriuri maro închis, tablouri şi fotolii de piele. Totul mirosea a avuţie, nu alta!

Am luat loc cu toţii. Bărbatul se uită de câteva ori chiondorâş la mine, vădit nemulţumit să aibă o negresă în biroul său.

— După cum v-am explicat în scrisoare, domnule Snyder, începu unchiul Ward, suntem rude şi avem în proprietate o plantaţie de vreo 70-80 de acri situată la nord de Charlotte. Pe titlul de proprietate este trecut numele meu, dar doresc să fim trecuţi titulari tuspatru sau să îmi fac testamentul astfel încât, dacă mi se întâmplă ceva, proprietatea să le revină fratelui meu şi fetelor.

— Fetelor?... repetă domnul Snyder, aruncându-mi o privire plină de dispreţ. Fără îndoială că nu vă referiţi şi la... ea, adăugă acru, arătând spre mine.

— Ba da, stimate domn. Domnişoara este nepoata mea.

— Şi fiica mea, adăugă tata cu o uşoară iritare în glas.

— Înţeleg. Şi ce fel de act doriţi să vă întocmesc? Un nou act de proprietate? Un testament?

— Şi una, şi alta, răspunse unchiul Ward. Puteţi întocmi un nou act de proprietate în care să fim trecuţi drept titulari tuspatru?

— Da. Cu ce cotă-parte să fie trecut fiecare?

— Hm... acum că stau bine să mă gândesc... probabil că nu ar fi corect să avem cu toţii părţi egale.

— Desigur că nu, încuviinţă avocatul. Cum ar putea o negresă...?

— Nu la asta mă refeream, îi tăie vorba unchiul Ward. Katie este mai îndreptăţită decât noi toţi să fie stăpână pe plantaţie.

— Unchiule Ward, interveni Katie, eu nu vreau să am o cotă mai mare...

— Putem stabili noi cota care îi revine fiecăruia? îl întrebă unchiul Ward pe avocat.

— Da.

— Atunci s-ar cuveni ca voi, Katie şi Templeton, să aveţi cota majoritară.

— Dar mama a trecut Rosewood pe numele tău, unchiule Ward! exclamă Katie. Şi banii tăi au salvat plantaţia. Nu, nu vreau să deţin o cotă mai mare decât tine. Pentru mine e de ajuns să fim trecuţi toţi patru pe actul de proprietate.

Unchiul Ward căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— Poate că ai dreptate, Kathleen. Patru părţi egale – aşa e, bag seama, cel mai corect.

— Doar nu vă gândiţi serios, începu iar să protesteze avocatul, să-i daţi unei fete de culoare...

— Uite ce e, domnule Snyder, credeam că am clarificat deja chestiunea – dânsa nu este o fată de culoare, ci o tânără domnişoară şi, mai presus de orice altceva, nepoata mea. Este un membru al familiei la fel de important ca oricare dintre noi.

— Dar, domnule Ward, intervenii eu sfioasă, omul are dreptate... Nu se cuvine ca eu...

— Mayme, mă întrerupse tata, lasă-ne pe mine şi pe Ward să hotărâm ce-i drept şi ce nu e. La cât aţi muncit tu şi Kathleen ca să ţineţi plantaţia pe picioare, în vreme ce el şi cu mine ne vânturam de colo colo, niciunuia dintre noi nu i se cuvine mai mult decât vouă. N-am dreptate, Ward?

— Ba ai, frate.

Katie şi cu mine ne-am uitat una la alta şi n-am mai spus nimic.

O jumătate de ceas mai târziu, când am părăsit biroul avocatului, pe lângă întocmirea unui nou act de proprietate în care să fim trecuţi tuspatru titulari cu cote egale, domnul Snyder avea instrucţiuni să redacteze un testament pentru tata şi unul

pentru unchiul Ward astfel încât, la moartea lor, partea amândurora să ne revină mie și lui Katie.

Și uite așa am ajuns să fiu stăpână pe un sfert dintr-o mare plantație din comitatul Shenandoah. Parcă nici acum nu-mi vine a crede.

Odată terminată treaba, am purces spre hotel.

*

În dimineața următoare, cum era zi de călcat haine, imediat după micul dejun, Emma și Josepha încinseră strașnic focul în soba din bucătărie să încălzească apa și fiarele de călcat. Henry era la grajdul cu chirie din oraș, dar, cum feciorul lui nu avea de lucru la depozitul domnului Watson, Jeremiah încărcă o căruță cu unelte și porni împreună cu Micah spre pășune să isprăvească de săpat gropile și să fixeze stâlpii pentru gard.

Pe la 10, unde că soarele dogorea deja afară, cu focul ce duduia în sobă, fiarele încinse și apa aburindă, bucătăria era aidoma unui cuptor plin cu abur, iar Emma și Josepha erau amândouă lac de sudoare.

— Măiculiță, tre' să iau o gură de aer că mă-năbuș! exclamă Josepha, punând fierul de călcat înapoi pe sobă. Împături pantalonii pe care tocmai îi călcase și îi așeză peste ceilalți. Tre' să deschidem niscaiva uși și ferestre să intre nițel aer acilea! Ptiu, da' cald se mai făcu!

Când ieși pe verandă fu cât pe ce să dea nas în nas cu Jeremiah, care urca grăbit treptele.

— Te coci înăuntru, nu alta, pufni cu năduf trupeșa negresă.

— Văz, făcu băiatul, zâmbind cu gura până la urechi. Arăți de parc-ai fi stat sub cișmea.

— Nu-i treaba ta, mocofane, cum arăt io!

— Mă duc să iau oarece de mâncare pentru mine și Micah ș-am plecat.

— Da' numa' ce mâncarăți! Nesătui mai sunteți, zău așa!

— Ce să-i faci, Josepha, suntem flăcăi și tre' să mâncăm ca să creștem voinici și puternici.

— Un' să mai crești, băiete, că ești deja un munte de om!

Jeremiah izbucni în râs şi păşi în bucătărie, salutând-o voios pe Emma.

— Tu vezi să isprăveşti de călcat rochiile celea aşa cum te-nvăţarăm Mayme şi cu mine, îi strigă Josepha fetei prin uşa deschisă.

— Bine, bine! îi strigă Emma înapoi, după care îi răspunse flăcăului la salut.

— Se află ceva de-ale gurii p-acilea?

— Lapte, brânză şi pâne. Poţi căta şi-n cămară, de vrei.

— Mayme te-a învăţat să calci? întrebă Jeremiah, scoţând un codru de pâine şi aşezându-se să taie câteva felii.

— Îhî.

— Păi, credeam că tu ai fost sclavă de casă, nu ea.

— Eu, da, numa' că pe-atunci nu mă ducea capu' să fac mare lucru, răspunse Emma. Mayme îi dăşteaptă ş-a-nvăţat, bag seama, de una singură aci, la Rosewood. Ea m-a-nvăţat tot ce ştiu, până şi cum s-am grijă de ăl mic.

— Mă-ndoiesc c-a trebuit să te-nveţe asta. Eşti o mamă destoinică, Emma.

— Da' cân' venit-am acilea nu ştiam să fac nemica. Eram proastă ca noaptea.

— Ei, nici chiar aşa! râse Jeremiah.

— O, ba da! Tu nu m-ai cunoscut pe-atunci, da' crede-mă – eram tare năroadă.

— Acum nu mai eşti, ripostă el.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da, Emma. Ş-apoi, ce-a fost a fost. Câteodat' tre' să-nvăţăm de la ăi care-s mai dăştepţi ca noi. Poate că ei îs mai vrednici sau – cine ştie? – poate c-or fost trimişi în viaţa noastră să ne facă şi pe noi mai vrednici. Şi io fost-am, bunăoară, ca vai de mine. Şi-nvăţat-am pasămite de la Micah aşa cum învăţat-ai tu de la Mayme. Pân' s-ajung la Rosewood, Micah m-a-nvăţat o grămadă de lucruri despre viaţă, chit că pe vremea aceea eram prea prost ca să-mi dau seama.

Se opri şi se uită la Emma, care tocmai pusese un fier de călcat pe sobă şi îl luase pe celălalt.

— N-ai vrea, Emma, să te-așezi afar' pe verandă și să bei un ceai rece?

— Cum să nu vreau? Da' Josepha m-a face cu ou și cu oțet că n-am isprăvit de călcat rochia lu' donșoara Katie.

— Las-o pe Josepha în grija mea! râse Jeremiah. Katie n-a avea, oricum, trebuință de rochia ceea câteva zile bune. Și, dacă Josepha a trebuit, la cât de 'năbușitor îi acilea, să ia o gură de aer, tu de ce n-ai avea voie? Hai cu mine afar' pe verandă, Emma. Toarnă ceaiu-n pahare și io am s-aduc niște gheață din ghețărie.

Peste zece minute, când ieși de la closet și porni înapoi spre casă, Josephei îi ajunse la urechi zvon de glasuri și râsete. Ocolind casa, îi găsi pe Jeremiah și Emma stând unul lângă altul pe banca de pe verandă, fiecare cu un pahar cu ceai rece în mână.

— Ce faceți voi acilea? se zborși ea la ei.

— Iaca, Josepha, bem ceai și stăm la taclale, răspunse Jeremiah.

— Nu ți-am zis să isprăvești de călcat rochiile celea? o luă ea la rost pe Emma.

— Io, iară, i-am zis că donșoara Katie n-a avea trebuință de rochia ceea cu una, cu două, ș-am poftit-o să bem împreună oleacă de ceai, ripostă Jeremiah.

— Tu fă bine și nu te băga, Jeremiah, se oțărî Josepha. Așa i-am zis io să facă și ea trebuia să-mi dea ascultare. Emma, treci 'napoi în casă.

— Stai așa, Josepha, zise Jeremiah. Emma nu-i roaba nimănui. N-ai auzit că s-a gătat cu sclavia? Cin' te-a pus pe tine stăpână peste Emma de-ndrăznești să-i dai ordine în chipu' acesta? Câți ani ai tu, Emma? adăugă el, întorcându-se spre tânăra negresă.

— Nu-s sigură, da' cred că vreo douăj'unu.

— Auzit-ai, Josepha? Emma îi femeie-n toată firea și n-are nimeni dreptu' să-i dea ordine, decât poate Katie, dom' Templeton ori dom' Ward, că vorba ceea, *toți* pentru ei lucrăm. Da' adevăru-i că tu, Josepha, n-ai dreptu' să ridici glasu' la ea.

Luată pe nepregătite, Josepha rămase cu gura căscată.

— Așa c-a mai sta o vreme acilea cu mine, îi dădu înainte Jeremiah, și de nu-ți convine, atunci oi lua-o să facem frumos

o plimbare pân' la râu şi n-ai decât să isprăveşti mata de călcat hainele celea!

Scandalizată până peste poate, Josepha intră valvârtej în casă, mormăind cătrănită.

Emma îşi întoarse capul spre Jeremiah şi faţa i se destinse încet într-un zâmbet. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ai fost tare curajos, Jeremiah! Io n-aş îndrăzni-n veci pururi să-i vorbesc aşa!

— O fi Josepha rea de gură, da' nu mi-e mie frică de ea.

Amintindu-şi faţa pe care o făcuse Josepha la auzul vorbelor lui Jeremiah, Emma începu să chicotească.

— Cred că nu i-a mai vorbit *nimenea* aşa – poate în afară de conița McSimmons.

— Ei bine, a venit, bag seama, vremea să mă-ntorc la Micah, spuse Jeremiah, dând pe gât ultima duşcă de ceai, după care se ridică în picioare. Mulţam de ceai, Emma.

— Nu uita să iei pânea şi laptele.

— A, da... bine că mi-amintişi!

Jeremiah intră grăbit în casă, înşfăcă demâncarea, se repezi la Josepha şi o sărută repede pe obraz înainte ca ea să apuce a obiecta, după care ţâşni afară pe uşă, îşi luă la revedere de la Emma şi porni cu paşi mari spre păşune.

Emma mai rămase pe verandă preţ de câteva clipe, sorbindu-şi ceaiul şi gândindu-se cât de plăcut e să ai un bărbat care să îţi sară în apărare, după care se ridică încet şi se întoarse în bucătărie, unde Josepha o aştepta tăcută.

Târziu în după-masa aceea, Emma auzi un ţipăt. Recunoscând numaidecât glasul copilaşului ei, fugi într-un suflet afară şi îşi roti înfrigurată ochii de jur împrejur.

Încă un strigăt înnebunitor despică aerul. Venise din spatele şurii! Emma simţi că i se strânge inima de groază. O fi ieşit vreun guzgan sau vreun şarpe din grămada de lemne şi l-o fi muşcat pe ăl mic!

Fără să mai stea pe gânduri, o rupse la fugă într-acolo. Tocmai când se ivi ea de după colțul șurii, copilul dădu încă un chiot.

Emma încremeni și se uită cu gura căscată la priveliștea care i se înfățișa în fața ochilor.

Micah făcea alergând ocoluri prin curte, cu William pe umeri.

— Uite, mămucă! strigă băiețelul, râzând de plăcere. Am un căluț!

Micah își întoarse privirea spre ea și îi zâmbi cu toată fața. Acum că îi trecuse îngrijorarea, văzând cât de bine se distrează ăl mic, Emma nu putu să nu izbucnească și ea în râs.

— La cât s-a făcut de grăsuț, io nu mai izbutesc să-l port pe umeri în chipu' acesta! spuse ea radioasă.

— Mai e puțin și o să călărească pe un cal adevărat, râse Micah, oprindu-se lângă ea. Trebuie să fii tare mândră de el.

— Chiar îs, bag seama.

— William e un copilaș minunat, și asta mulțumită ție.

— Tot ce-mi doresc e să aibă o viață frumoasă.

— Și tu meriți să ai o viață frumoasă, Emma.

— Io nu-s vrednică. Da' vreau ca lui să-i fie bine.

— Amândoi meritați o viață frumoasă.

— Io le datorez totu' lu' donșoara Katie și lu' Mayme.

— Dii, căluțule, dii! strigă William, începând să se simtă plictisit de discuția celor mari.

Râzând, Micah o porni iar „la trap".

Emma rămase să îi privească, iar ăl mic o tot striga, bucurându-se de zece ori mai mult de joacă acum că era și mamă-sa acolo să vadă cât e el de curajos.

Huruitul neașteptat al unei trăsuri puse brusc capăt distracției. Ocoliră șura în fugă și nu mică le fu mirarea când dădură cu ochii de Ward, Templeton, Katie și Mayme.

*

— Cum de vă-ntoarserăți așa de răpede? exclamă Emma, venind fuga să ne întâmpine. Abia ieri plecarăți!

Am coborât tuspatru din trăsură, osteniți după cele două zile de călătorie până la Charlotte și înapoi.

Josepha ieşi din casă, cu cârpa de şters vase în mână şi se holbă la noi, la fel de uimită precum erau Emma şi Micah. Singurul care nu părea să găsească nimic neobişnuit în grabnica noastră întoarcere acasă era William.

După ce Micah îl săltă de pe umerii săi şi îl puse jos, ăl mic se năpusti la Katie şi la mine şi ne strânse cu foc în braţe de parc-am fi lipsit o săptămână întreagă.

— A intervenit o schimbare de planuri, zise tata, scoţând valizele din trăsură. S-au schimbat lucrurile de când am fost noi ultima dată acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Micah.

— Hotelul la care tragem noi de obicei are un nou regulament, răspunse tata morocănos. Iar conform acestui nou regulament, Kathleen şi Mayme nu mai au voie să stea în aceeaşi cameră. Când am auzit, m-am înfuriat aşa de tare, încât a fost cât pe ce să îmi ies din fire.

— De ce nu aţi mers la alt hotel?

— Am mers – nu la unul, ci la mai multe. Dar peste tot a fost aceeaşi poveste – fie cei de culoare nu erau acceptaţi deloc, fie trebuiau să stea în odăi separate. N-am găsit în tot oraşul un loc unde să putem înnopta. E aşa-zisa Reconstrucţie... calea Noului Sud.

— Şi unde aţi dormit până la urmă? întrebă Micah.

— Cum se făcuse deja târziu, iar noi eram obosiţi şi supăraţi, am hotărât să ne întoarcem pur şi simplu acasă. Am părăsit aşadar oraşul, am mers un ceas cu trăsura sub razele lunii, iar apoi am tras pe marginea drumului şi am dormit acolo până în zori – chit că aproape am îngheţat de frig, că nu ne dăduse prin cap să luăm cu noi nişte pături – după care am pornit mai departe.

— Dar nu a fost o pierdere totală de timp, se băgă în vorbă Katie. Ia uitaţi-vă ce am cumpărat de la o librărie din oraş, adăugă ea, ridicând o carte scrisă de nişte cetăţeni de-şi ziceau fraţii Grimm. Abia aştept s-o citesc.

Emma ne urmă pe amândouă în casă, Micah rămase să-l ajute pe tata cu bagajele, iar unchiul Ward se ocupă de cai şi de trăsură.

12

Domnul și doamna McSimmons

De cinci ani, de când își făcuse de cap cu o sclavă de casă a lui taică-său, William McSimmons încercase în fel și chip să afle ce se întâmplase cu rezultatul acelei aventuri nesăbuite.

La început, faptul că negresa aia neghioabă intrase parcă în pământ îi dăduse curaj, făcându-l să creadă că o fi murit și ea, și pruncul pe care îl purta în pântece când fugise de pe plantație. Sau că s-o fi dus undeva departe și că n-avea să mai audă de ea niciodată.

Totuși, în adâncul inimii, nu putea să nu se perpelească. Avea el o presimțire. Nu că l-ar fi mustrat cugetul. Nu-l mustra câtuși de puțin. Proasta aia era de culoare. Puțin îi păsa lui ce se alesese de *ea*! Singurul lucru care îl interesa pe el era să nu fie dat în vileag. Nu de alta, dar dacă i se descoperea secretul, își putea lua adio de la cariera politică. Alegătorii din Carolina de Nord nu erau încă pregătiți să voteze pentru un bărbat ce zămislise un plod cu o negresă.

— Ai hotărât când îți vei anunța public candidatura? îl întrebă într-o zi nevastă-sa.

— Cândva la începutul verii, răspunse el. Nu-i nicio grabă. Oricum, de acum o știe toată lumea. M-am gândit să așteptăm

până vine vremea frumoasă. În felul acesta vei avea prilejul să fii amfitrioana unei petreceri grandioase în aer liber – așa cum erau cândva petrecerile în Carolina.

— Atunci ar trebui să ne apucăm deja de pregătiri, spuse femeia. De plodul ăla al tău ce se mai aude? Ai reușit să-i dai de urmă?

Bărbatul se întunecă la față.

— Doar nu crezi că o să-și facă apariția acum, după atâta amar de vreme?

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, ripostă consoarta lui.

— Știi bine că mi-am dat toată silința să...

— Uite care-i treaba, William, îi tăie ea vorba, n-am de gând să fiu făcută de râsul lumii. Ți-am spus-o și ți-o mai spun o dată: rezolvă problema, ca să nu fim nevoiți să trăim toată viața cu frica-n sân. Frumos ar fi să dau o petrecere simandicoasă, cu oaspeți numai unul și unul, ca la un moment dat să mă trezesc că o fătucă de culoare se duce la tine, îți întinde un sugaci învelit în pătură și-ți zice: „Poftim, iată-ți odrasla!"

— Nu fi ridicolă, Charlotte. Dacă mai e în viață, copilul n-are cum să mai fie sugaci.

— Cu atât mai rău. William, refuz să fiu umilită. Refuz să fiu bântuită toată viața de „greșeala" asta a ta. Găsește o cale de a rezolva chestiunea o dată pentru totdeauna că, de nu, îți poți lua adio de la sprijinul meu politic. Refuz să ajung de râsul celor din Washington din pricina acestei afaceri sordide.

William McSimmons intră în biroul șerifului Jenkins din Oakwood, avu grijă să închidă ușa în urma sa, apoi luă loc.

— Ce vânt te-aduce pe aici, Bill? întrebă șeriful.

— Sam, ce poți să-mi spui despre cei doi yankei zurbagii care s-au aciuat lângă Greens Crossing? întrebă McSimmons.

— Zici de frații Daniels, nordiștii ăia cu plantația plină de negrotei?

— Întocmai.

— Hm, făcu şeriful, am vorbit cu ei o dată sau de două ori. N-au ambiţii politice ca fârtaţii lor veniţi din Nord, dar în ceea ce mă priveşte, sunt şi mai demni de dispreţ.

— Sunt periculoşi?

— Ei, aş! Nu-s decât o pereche de fătălăi ce par a crede că negroteii ar trebui trataţi la fel ca toţi ceilalţi. Dacă-ţi dau bătăi de cap, ce-ar fi să ni te alături într-o noapte să băgăm frica-n ei? Eu şi băieţii i-am călcat deja de vreo două ori.

— Nu-mi pot permite să mă amestec în treburi dintr-astea, răspunse McSimmons. Trebuie să fiu respectabil, vezi bine, dacă vreau să ajung la Washington. Nevastă-mea mă îmbracă la patru ace...

— Văd! râse Jenkins.

— Şi asta încă nu-i totul! îi ţinu McSimmons isonul. Mă pune să mă duc la fel şi fel de recepţii, să sărut ţâncii pe frunte şi să le las pe băbătii să se gudure pe lângă mine – e ceva de groază, zău aşa! Dar presupun că aşa-i viaţa pentru cei din politică, iar Charlotte a aspirat să ajungă soţie de politician încă de când ne-am cunoscut.

— Vasăzică s-au dus zilele când biciuiai negroteii în spatele hambarului!

— S-au dus, din păcate, răspunse McSimmons cu un oftat. De acum înainte trebuie să duc o viaţă searbădă, de om respectabil.

— Şi, ia spune, de ce întrebi de fraţii Daniels?

— Doar aşa... din curiozitate. E adevărat că au plantaţia plină de negri?

— Îs mai mulţi negri acolo decât albi – fete, plozi, scroafa aia bătrână care lucra la voi... până şi Henry Patterson s-a oploşit pe-acolo.

— Şi zici că sunt şi copii printre ei?

— Eu aşa am auzit.

— Albi sau negri?

— Habar n-am. Eu n-am văzut niciunul cu ochii mei – era noapte când i-am „vizitat".

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse rânjind McSimmons. Hm, mi-ar fi de mare ajutor să aflu mai multe despre ce se petrece acolo.

Șeriful ridică mirat o sprânceană, dar avu grijă să nu își trădeze bănuielile.

— Dacă am să aflu ceva, îți dau de știre.

— Îți mulțumesc, Sam, spuse viitorul politician, ridicându-se în picioare. Și... nădăjduiesc că această conversație va rămâne între noi.

— Am uitat deja și c-ai fost aici, răspunse șeriful.

13
Întristare

De când se mutaseră Jeremiah şi Henry la Rosewood, având în vedere toate prin câte trecuserăm împreună eu şi Jeremiah şi făgăduinţele pe care ni le făcuserăm, mă codeam să merg singură la coliba lor. Nu mi se părea, pur şi simplu, un lucru cuviincios.

Aşa că, de ceva vreme, Emma se ducea o dată pe săptămână să le facă ordine şi curăţenie în casă şi să le strângă rufele murdare; şi a continuat să se ducă şi după sosirea lui Micah Duff, chiar dacă la început a făcut-o cu inima strânsă.

Cu asta se îndeletnicea bunăoară şi în dimineaţa de după ziua întoarcerii noastre acasă. Prânzul era gata şi bărbaţii se întorseseră deja cu toţii de la treabă.

— Emma şi William un' îs? întrebă Josepha, aşezând friptura de vită pe masă.

— Ai uitat că s-a dus la colibe? răspunsei eu.

— Mergeţi careva după ea, spuse Josepha. N-o fi auzit fata clopotu', or carnea asta s-a răci de mai aşteptăm mult.

— Mă duc eu, se oferi Jeremiah.

La cât de iute se făcu nevăzut afară pe uşă, nici nu apucai să-l întreb dacă nu vrea să merg cu el.

Peste vreo cinci-şase minute venea deja înapoi împreună cu Emma. Dar la urechi nu mi-a ajuns glasul vreunuia dintre ei,

ci glasul lui William. Ăl mic râdea cu aşa o poftă, că se auzea de la o sută de metri.

Privind afară pe una din ferestrele de la bucătărie, am văzut cum Emma şi Jeremiah vin tăifăsuind zâmbitori dinspre colibe. William era în mijloc, iar ei îl legănau ţinându-l de mânuţe, făcându-l să râdă voios ca un pitigoi.

— Băieţelul acela are nevoie de un bărbat ca Jeremiah, numai ce auzii o voce lângă mine.

Era Micah. Nu-l auzisem când se apropiase.

— E un copil minunat, adăugă el, dar are nevoie de un tată.

— Ăă... da, se ataşează imediat de orice bărbat de culoare. Mai ţii minte cum i s-a luminat feţişoara când te-a văzut prima oară?

— Da, zâmbi Micah. Dar e clar că, dintre toţi, cel mai mult îl îndrăgeşte pe Jeremiah.

Am tăcut. Ce era să spun? Micah avea dreptate. Emma, William şi Jeremiah arătau tare bine împreună.

După ce am isprăvit de mâncat, am ieşit şi m-am îndepărtat încet de casă. Aveam inima năpădită de un iureş de sentimente amestecate. Am luat-o spre pădure, fără a-mi da seama că cineva mă urmăreşte.

Peste vreo jumătate de ceas, auzind zgomot de paşi, m-am gândit că o fi Katie. Numai ea ştia de locul acesta. Mi-am şters ochii şi, schiţând un surâs forţat, am întors capul. Ci zâmbetul îmi păli numaidecât de pe faţă când, în loc de Katie, am dat cu ochii de... Micah.

— Te rog să mă ierţi că te-am urmat până aici, spuse el, dar la masă mi-am dat seama că te apasă ceva. N-ai fost toată ziua în apele tale. Dacă preferi să fii singură, spune-mi şi am să plec... dar am socotit că poate ai dori să stai de vorbă cu cineva.

Încercai iar să zâmbesc, să-i spun că poate rămâne liniştit şi să-l poftesc să ia loc, dar străduania de a zâmbi nu făcu decât să îmi umple ochii de lacrimi. Când dădui să spun ceva, mi se puse un nod în gât şi începui iarăşi a plânge.

Micah se aşeză lângă mine şi îşi aşeză mâna pe braţul meu.

— Nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?

— Iartă-mă, am bolborosit printre lacrimi, iartă-mă că plâng... Eu nu plâng de obicei... Nu plâng niciodată... doar că...

Mi se gâtui vocea și mă pusei a plânge și mai amarnic. Ce umilitor – să bocesc ca un prunc în fața unui bărbat pe care-l cunoșteam de abia câteva săptămâni!

— Doar că...? repetă el.

Era atâta blândețe și compasiune în vocea lui, încât simplul sunet al glasului său avu darul de a mă liniști nițel.

Încercai să trag de câteva ori aer în piept, dar eram încă zguduită de suspine.

— Ție pot să-ți spun, bag seama, începui eu într-un târziu, cu vocea tremurândă. Probabil că tu... că tu ai înțelege... Dar nu pot să-i spun nici măcar lui Katie... Și asta... asta mă apasă cel mai tare! Noi două ne... ne spunem totul, dar... asta n-are cum s-o înțeleagă.

— S-a întâmplat ceva la Charlotte? întrebă el.

— Da.

— Tărășenia cu hotelul?

— Da! suspinai eu, izbucnind iar în lacrimi. A fost groaznic... Eu le-am stricat toată excursia... Dar ce puteam eu să fac? Cei de la hotel se uitau la ei ș-apoi, când dădeau cu ochii de mine, privirile li se umpleau de silă, de parc-aș fi fost... de parc-aș fi fost cine știe ce scârnăvie!... Of, Micah, a fost atât de umilitor! Dar cel mai rău îmi părea de Katie, și de tata, și de unchiul Ward. Ei aveau de gând să petreacă niște zile plăcute în oraș, dar n-au putut din cauza mea. Nu m-am simțit niciodată mai josnică, mai murdară și mai nevrednică. Trăind la Rosewood... uitasem cât de rea e lumea... dar...

Îmi întorsei plângând privirea.

— Doar nu crezi cu adevărat că tu le-ai stricat excursia? întrebă Micah.

— Știu și eu?... La cât de dezamăgiți erau cu toții, mie așa mi s-a părut.

— Probabil că, mai presus de orice, erau dezamăgiţi de felul în care erai tratată.

— Sunt sigură că ai dreptate. De fapt, după ce am fost respinşi la al treilea sau al patrulea hotel, tata a început să se înfurie din pricina felului în care se purta lumea cu mine.

— Şi ai discutat cu el despre asta?

— Nu — mi-a fost ruşine... şi mă temeam să nu m-apuce plânsul, adăugai eu, privindu-l cu un surâs plăpând. Nu voiam să mă vadă nimeni plângând. Nu mă gândisem c-o să fiu urmărită!

Micah zâmbi.

— Iartă-mă. Nu ştiam.

— Toţi cei de-aici mă socotesc o fată puternică. Dacă m-ar vedea plângând, ar crede... ar crede că... nici nu ştiu ce-ar crede! Dar ai dreptate, ei erau mai supăraţi de jignirea ce mi se-aducea mie, iar eu, bag de seamă, de nedreptatea care li se făcea lor. Doamne, cât a fost de groaznic! Biata Katie era aşa de necăjită să vadă ce urât se poartă lumea cu mine...

Am rămas câteva minute tăcuţi, privind pârâiaşul ce curgea şopotind în faţa noastră. Am inspirat adânc de două, trei ori şi, încet-încet, mi-am revenit în fire.

— Albii ne privesc cu atâta dispreţ şi scârbă..., murmurai eu într-un târziu. Ţie ţi s-a-ntâmplat să fii privit aşa?

— Mai mereu, răspunse Micah.

— Chiar şi în Nord?

— În Nord mai puţin. Dar de la război încoace lucrurile s-au înrăutăţit şi acolo.

— Şi tu ce faci când un alb se uită la tine în felul acesta?

— Nu-i dau atenţie. Ce altceva aş putea să fac?

— Dar cum poţi să nu iei în seamă... să nu te simţi înjosit de asemenea priviri?

— Trebuie să le ignori şi să fii tu însuţi.

— Dar cum să te simţi bine în pielea ta când ai pielea închisă la culoare şi toată lumea se uită la tine ca la un câine?

— Nu toată lumea, replică Micah, doar oamenii josnici şi înguşti la minte. Şi de ce ne-ar păsa nouă ce cred ei?

— Totuși, uneori e dureros să fii negru.

— Mda, poate, încuviință Micah din cap. Știu cum e, dar cu multă vreme în urmă a trebuit să hotărăsc ce înseamnă să fiu eu – nu negru sau alb sau ceea ce socotesc alții că ar trebui să fiu, ci pur și simplu eu. Ceea ce socotesc eu că sunt, cel care sunt cu adevărat, ființa care vrea Dumnezeu să fiu – numai asta contează. După ce m-am împăcat cu gândul ăsta, am învățat să mă bucur de viață și să mă simt bine în pielea mea, orice ar gândi ceilalți.

— Dar nu-i ușor.

— Nu, nu-i deloc ușor, aprobă Micah. Dar dacă ai pielea neagră sau, cum zici tu, închisă la culoare, sau dacă te deosebești în orice fel de ceilalți, n-ai încotro. Trebuie să ignori privirile răuvoitoare și să fii tu însuți. Altminteri ai să te încrâncenezi și ai să ajungi la fel de rău ca ei. Un negru înverșunat e la fel de josnic precum un alb arogant. Iar eu n-aș vrea să fiu nici una, nici alta.

*

Sam Jenkins cumpănise îndelung la conversația purtată cu William McSimmons în urmă cu trei zile.

Era ceva putred în tărășenia asta. Încă nu își dădea seama ce anume, dar McSimmons ascundea fără doar și poate ceva.

Oricum, nu strica să se pună bine cu el, în caz că individul avea noroc și era ales în Congres.

Șeriful din Oakwood n-avea habar ce soi de aleși își dorea Washingtonul, dar cert e că pe o rază de cincisprezece kilometri știa cel puțin o duzină de inși de două ori mai deștepți și de trei ori mai cumpătați decât flușturaticul de William McSimmons, unul dintre aceștia fiind chiar tatăl băiatului.

Bătrânul McSimmons, bunăoară, era un om cinstit, muncitor, înimos și corect. Fii-su, pe de altă parte, era un trântor meschin și nechibzuit. Doar că se însurase cu o femeie bogată și oportunistă care îl îmbrăcase la patru ace – căci haina face pe om, nu-i așa? – și-l vârâse în politică. Poate că de indivizi dintr-ăștia avea nevoie Washingtonul. Oricum, asta conta prea puțin. Nimic din ce se

întâmpla la Washington nu aducea vreo schimbare într-un orășel neînsemnat cum era Oakwood.

„Calea Noului Sud", așa o numeau în gazete. Probabil că William McSimmons avea să se potrivească numai bine cu trepăduşii politici veniţi din Nord şi cu toţi ăilalţi neisprăviţi ce se vânturau prin ţinut. Poate că, de o mai purta mult costumele alea sobre alese de nevastă-sa, McSimmons chiar o ajunge până la urmă un sudist respectabil. Jenkins se îndoia amarnic, dar îşi spunea că deh, nu se ştie niciodată.

Până una, alta, nu strica să intre în graţiile papiţoiului... pentru orice eventualitate. Despre asta voia să discute cu fiu-său.

— Weed, spuse şeriful când rămaseră singuri, am o însărcinare pentru tine. S-ar putea să fie rost şi de niscaiva biştari, dar încă nu-s sigur. Să vedem întâi ce-om afla.

14
Istorisiri la gura sobei

Primăvara, se întâmpla adesea să plouă când te aşteptai mai puţin. Furtuna care s-a abătut din senin asupra noastră în mai 1869, bunăoară, mi-a amintit de viitura care ne împresurase cu câţiva ani în urmă, prefăcând Rosewood într-un ostrov.

Katie, tata şi unchiul Ward erau plecaţi tustrei la Greens Crossing să discute cu directorul băncii despre schimbarea titlului de proprietate. Stăruiseră să mă duc şi eu, dar eram încă prea răscolită după cele petrecute la Charlotte ca să pot face faţă privirilor dispreţuitoare pe care mi le aruncau, ori de câte ori mergeam în târg, coana Hammond, domnul Taylor şi alţi albi de teapa lor, aşa că am rămas acasă.

În afară de Josepha şi William, ne aflam cu toţii pe imaşul unde Jeremiah şi Micah ridicau gardul cel nou. Henry, care nu avea în ziua aceea de lucru la grajdul cu chirie, îi ajuta să fixeze plasa de sârmă de-a lungul noilor stâlpi. Eu şi Emma îi însoţiserăm mai mult de dragul jocului. Căci până şi munca grea poate fi o desfătare atunci când munceşti cot la cot cu oameni care ţi-s dragi. Încercam noi să le dăm o mână de ajutor, dar adevăru-i că nu prea făceam mare brânză. Încordarea gardului de sârmă era, vezi bine, muncă de bărbat, iar noi, două fete firave, ne cam opinteam pe degeaba. Orişicum, ne dădeam – chipurile! – silinţa.

Ploaia se pogorî asupra noastră atât de brusc şi de năprasnic, că vreme de o secundă, două rămaserăm toţi cu gura căscată. Apoi înşfăcarăm uneltele şi o zbughirăm spre cel mai apropiat adăpost, care se întâmpla să fie coliba lui Henry şi a lui Jeremiah. Peste nici un minut, uzi leoarcă, ne buluceam deja pe uşă, prăpădindu-ne de râs.

Henry se duse să scormonească tăciunii în vatră şi, după ce mai puse câţiva buşteni pe foc, ne adunarăm cu toţii în jurul sobei să ne încălzim. Ploaia izbea aşa de aprig în acoperiş, că trebuia să strigăm ca să ne auzim unii pe alţii.

Peste câteva minute, numai ce se deschide uşa şi ne pomenirăm cu Josepha, încotoşmănată din cap până-n picioare şi căznindu-se să-l care pe ăl mic, care dormea în braţele ei, învelit într-o pătură. La dezlănţuirea potopului, negresa cea voinică ne urmărise, vezi bine, de la fereastra conacului şi ştia unde ne adăpostiserăm.

Ne uitarăm cu toţii uluiţi la ea, întrebându-ne ce o fi făcut-o să iasă din casă pe o vreme ca asta.

— Ce cauţi aici, Josepha? râsei eu.

— M-a băgat, maică, în spărieţi ploaia asta şi n-am vrut să rămân singură colo-n casa a mare, răspunse ea gâfâind.

— William încă nu s-a trezit? întrebă Emma.

— Ei aş! Doarme de poţi tăia lemne pe el. La cât de adânc are somnu' băietu' ăsta, a dormi ne'ntors şi la Judecata de Apoi!

Emma îşi luă copilaşul adormit din braţele Josephei şi îl culcă pe patul lui Jeremiah.

Strânşi în jurul sobei, continuarăm a discuta despre singurul subiect la care ne stătea gândul în momentul acela – despre ploaie.

— Mai ţii minte, Emma, viitura de acum patru ani? întrebai eu.

— Sigur că ţiu minte! exclamă ea. Ce sperietură am mai tras!

— N-a fost o ploaie torenţială ca aceasta, îi explicai eu lui Micah, dar a plouat întruna zile în şir. Până la urmă pârâul şi râul au ieşit din matcă, apele au distrus culturile şi au înconjurat

casa. Ne temeam că, dacă nu mai conteneşte ploaia, până şi casa o să fie dusă de viitură! Henry n-a putut ajunge la noi decât cu barca. Îţi mai aminteşti, Henry?

Tatăl lui Jeremiah încuviinţă din cap, râzând încetişor.

— Ehei, ce urgie fost-a aceea! Pe-atunci încă nu ştiam io prea multe despre vicleşugu' de-l puseserăţi voi la cale.

Eu şi Emma pufnirăm în râs.

— Vicleşug? făcu Micah, plimbându-şi nedumerit privirea de la mine la Emma. Ce vicleşug?

— Noi îi spuneam „stratagema lui Katie", îi răspunsei. Pe scurt, Katie, Emma şi cu mine încercam să ţinem ascuns faptul că nu eram decât noi trei la Rosewood.

— De ce?

— Ca să nu fim descoperite, spuse Emma. Ne era frică să nu afle unchii lu' donşoara Katie. Şi să nu vie vreun om rău să ne facă oarece, un' că eram trei fete singure şi făr' de apărare. Nu-i aşa, Mayme?

Micah se uită uimit la mine. Îi explicai împrejurările în care ajunseserăm tustrele acolo şi de ce ne străduiserăm să lăsăm impresia că plantaţia era condusă mai departe de oameni în toată firea.

— Dar apoi ne-au descoperit, pe rând, taina Henry şi tata – chit că pe atunci încă nu ştiam că-s fata lui – şi unchiul Ward, şi uite-aşa în scurtă vreme a ajuns să afle toată lumea!

— Da' cât ţinut-a vicleşugu' cela a lu' donşoara Katie avut-am o grămadă de peripeţii, una mai nostimă decât alta. Nu-i aşa, Mayme? făcu Emma, zâmbind cu mândrie.

— Unele avut-au haz, nu zic ba, dar unele au fost de-a dreptul înfricoşătoare! râsei eu.

Încă nu ne uscaserăm pe de-a-ntregul, dar nu era o zi foarte rece, iar cu focul ce duduia în sobă, înăuntru era cald şi bine. Ne aşezarăm cu toţii pe scaune şi pe canapea, iar eu îi povestii mai departe lui Micah despre stratagema lui Katie. Emma şi Josepha se băgau ca musca-n lapte la tot pasul, şi uite aşa în scurtă vreme vorbeam cu toţii odată, râzând voioşi, fără a observa că, fără

Katie, tata şi unchiul Ward, care erau plecaţi în târg, nu eram de faţă decât noi, membrii de culoare ai familiei de la Rosewood.

Apoi, uitându-ne unii la alţii, ne-am dat parcă toţi seama în acelaşi timp. Era un sentiment ciudat să ne veselim în chipul acesta... fără Katie. Ceea ce ne făcea să fim o familie era tocmai faptul că, deşi unii dintre noi erau negri, iar unii albi, trăiam cu toţii laolaltă în pace şi armonie. Şi totuşi, subit, fiecare dintre noi simţea mai puternic ca niciodată firul nevăzut care-l unea de celelalte fiinţe din odaie. Da, trăiam laolaltă la Rosewood, dar eram de asemenea fraţi şi surori... de culoare.

Şi, preţ de o zi, era minunat să ne aflăm împreună sub acoperişul lui Henry, râzând şi tăifăsuind voioşi. În afară de Micah, toţi ştiam ce însemnase să fii sclav. Acesta era bunăoară un lucru pe care Katie n-avea cum să-l înţeleagă vreodată. Noi, cei de faţă, nu aveam în comun doar culoarea pielii, ci şi faptul că fuseserăm cândva sclavi.

— Mai ţii minte, Jake, când ne-a prins furtuna în Tennessee? întrebă Micah. N-am pomenit de când sunt aşa rupere de nori — mă rog, poate în afară de cea de azi.

— Turna cu găleata, nu alta! încuviinţă Jeremiah. Şi n-aveam un' să ne-adăpostim. Un' mai pui că era ş-un frig de crăpau pietrele.

— Era ianuarie, dacă nu mă-nşel, zise Micah.

— Ne făcuserăm amândoi ciuciulete şi nu-mi mai simţeam deştele de la picioare de-nghеţate ce erau, da' n-am avut încotro — a trebuit să călărim mai departe, în ploaia ceea aprigă ce ne şfichiuia umerii şi obrajii. Ptiu, că grea a mai fost ziua ceea!

— Josepha, dumneata de unde eşti de loc? întrebă Micah. Nu cred că te-am auzit pomenind vreodată de asta.

— Las', c-aflat-ai tăt ce trebuie să ştii despre mine, ripostă ea.

— Dar spuneai că ai învăţat carte, stărui el, sperând că Josepha are să ne dezvăluie câte ceva despre trecutul ei.

— Poate că învăţ-am, poate că n-am învăţat, răspunse ea în doi peri. Când Josepha nu voia să spună ceva, nu era, vezi bine, chip s-o tragi de limbă.

— Păi, dacă primit-ai iducaţiune, cum de nu vorbeşti ca albii? întrebă Emma. Că io, de cân' te ştiu, adicătelea de cân' ajuns-am sclavă în casa McSimmons, te-am auzit vorbind la fel ca noi, ăştialalţi negri. N-ai fost niciodat' cu nasu' pe sus.

— Asta pen' că-nvăţat-am din vreme să-mi ţiu gura şi să-mi văz lungu' nasului. Învăţat-am să-mi îngrop amintirile şi să nu fiu decât o sclavă bătrână şi grasă care n-are nevoie să...

Brusc se opri, de parcă ar fi spus deja mai mult decât avusese de gând.

— Învăţat-am să fiu o sclavă bătrână şi nimic mai mult.

— Dar am dori să-ţi ştim şi noi povestea, Josepha, insistai eu.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, răspunse ea ursuză, după care deveni din cale afară de tăcută.

Ci de pe-acum eram cu toţii dornici să aflăm mai multe unii despre alţii şi despre locurile pe unde a fost fiecare înainte ca viaţa să ne aducă împreună la Rosewood.

Prin urmare, nici chiar înnegurarea Josephei n-a izbutit să stăvilească iureşul povestirilor. Căci atunci când afară vuieşte furtuna, nimic nu-i pasămite mai plăcut decât a sta înăuntru, la căldurică, ş-a depăna poveşti. Şi era minunat să fim laolaltă în chipul acela şi să ştim că, mai presus de faptul că aveam fiecare pielea închisă la culoare, eram cu toţii fraţi şi surori de suferinţă. Căci în vremurile acelea nicio fiinţă de culoare n-avea, vezi bine, un trai lipsit de greutăţi şi de durere.

— De-acu' îmi ştiţi cu toţii povestea, spuse Jeremiah, cum l-am întâlnit pe Duff după ce-a murit mămuca şi cum l-am găsit apoi pe tătucu' şi v-am cunoscut pe voi. Da' tu, Emma, de un' venit-ai?

— Ştii bine că fost-am sclavă pe plantaţia ceea dinspre Oakwood, împreună cu Mayme şi cu Josepha, răspunse ea.

— Nu, io vreau a zice 'nainte d-asta. Un' te-ai născut şi cum ajuns-ai acilea?

— Habar n-am, răspunse Emma. Fost-am vândută de la un stăpân la altu' din fragedă pruncie. N-am ştiut niciodat' cine

mi-s părinții. Nu eram decât o copiliță de care fiece stăpân nu știa cum să se scape mai răpede.

— Cum așa? întrebă Jeremiah.

— Tăți voiau, bag seama, să se descotorosească de sclavii care nu le erau de folos. Țiu minte că odat' fost-am vândută împreună c-un băiețăl șchiop pe care-l biciuiseră așa de crâncen că sărăcuțu' n-a mai putut umbla după aceea. Pe cân' io mă aflam în odaia alăturată, am auzit-o pe stăpână zicând așa: „Scapă-mă de plodu' cela șontorog, că mi-e lehamite să văz cum șontâcăiește de colo col' și să-l aud cum scheaună ca un cățel olog care nu-i bun decât de-a fi vârât într-un sac burdușit cu pietre și azvârlit în râu. Nu-mi pasă cât primești pe el... Dă-l pe degeaba, la o adică – numai' să nu-l mai văz în fața ochilor. Și până una, alta, vezi de te descotorosește și de slăbănoaga ceea de Tolan, că-i o copilă proastă de pică-n gropi și n-a fi-n veci nemica de capu' ei. Știu că tăte ciorile-s năroade, da' asta le întrece pe toate. Vinde-o, că n-am întâlnit de cân' îs cioară mai nătângă și mai puțin folositoare." Nici măcar nu știam că de mine vorbește, continuă Emma, căci n-auzisem niciodat' numele cela. Da' a doua zi, cân' fost-am scoasă la mezat împreună cu băiețălu' ăl șchiop, m-am dumirit că așa o fi chemat-o pe mămuca – Tolan. Ș-așa aflat-am și că-s a mai năroadă negresă de pe fața pământului, că de atunci nici că mi s-a mai zis altfel. „Negresa a proastă", așa-mi zicea toți. Și pen' că eram slabă de minte și nu prea pricepeam ce mi să cere, stăpânu' și stăpâna strigau la mine și nu trecea mult și mă vindea mai dăparte, iară io știam că n-oi fi-n veci bună de nimic și că 'geaba fac umbră pământului. Știam că nu valorez nici cât negru sub unghie pen' c-alelalte fete de culoare erau vândute pe bani frumoși, da' pe mine nime' nu dădea doi bani – asta pân' n-am mai crescut și s-or fi gândit că m-aș putea face mai arătoasă ca alelalte. Ș-apoi, într-o bună zi am ajuns pe-o plantație un' să-ntrebau ce să facă cu mine, cân' numa' ce s-a ivit o negresă voinică – Josepha – care a spus că m-a pune ea la treabă ș-a avea grijă de mine. Ș-așa a și făcut.

Zicând acestea, Emma îi zâmbi cu recunoştinţă negresei mai vârstnice, ceea ce izbuti să aducă un surâs şi pe buzele Josephei.

— Josepha fost-a, pasămite, prima făptură care s-a purtat frumos cu mine, continuă Emma. Şi la scurtă vreme după aia ajuns-am la Rosewood ş-acilea descoperit-am ce-nsemnează prietenia. Tu şi donşoara Katie m-aţi învăţat ce-i prietenia adevărată, nu-i aşa, Mayme?

— Asta e, bag de seamă, ceva ce am descoperit tustrele împreună, îi răspunsei zâmbind.

*

Odată ajunşi în Greens Crossing, Katie şi unchii ei se duseră la bancă.

— Domnule Taylor, îi spuse Templeton directorului, am întocmit de curând un nou titlu de proprietate pentru Rosewood şi vrem să ne încredinţăm că banca va ţine cont de schimbarea survenită.

— Despre ce schimbare e vorba, domnule Daniels? întrebă bancherul.

— De faptul că acum Rosewood are patru proprietari cu cote egale. Dorim să fim trecuţi tuspatru titulari pe contul nostru bancar, în caz că eu sau Ward păţim ceva.

Domnul Taylor se uită la cei doi bărbaţi, apoi la Katie.

— Sunteţi doar trei la număr.

— Al patrulea proprietar, spuse Templeton, este fiica mea, domnişoara Daniels, care n-a putut fi azi de faţă.

Directorul băncii dădu din cap şi păstră pentru sine ceea ce gândea.

— Aveţi la dumneavoastră noul act de proprietate? întrebă el.

— Da, domnule Taylor, îl am chiar aici.

Zicând acestea, Templeton scoase actul primit de la avocatul din Charlotte şi i-l întinse bancherului. Acesta îşi trecu privirea peste document, apoi le dădu să iscălească niscaiva formulare. Peste un sfert de ceas, cei trei se îndreptau deja spre magazinul universal.

Auzind clopoţelul de la intrare, madam Hammond ridică privirea şi îi întâmpină cu o afabilitate ieşită din comun. La început, Katie nu ştiu ce să creadă. Abia mai târziu se dumiri că asta se datora pesemne faptului că erau tustrei albi şi, de astă dată, nu îi însoţea niciun negru de la Rosewood.

— Bună ziua, domnii mei, îi salută jupâneasa pe fraţii Daniels, după care se întoarse spre nepoata lor şi exclamă: Doamne, Kathleen, semeni tot mai mult cu mamă-ta pe zi ce trece! Şi eşti deja o domnişoară în toată regula!

— Tocmai am împlinit nouăsprezece ani, răspunse fata.

— Şi eşti frumoasă foc! îi dădu înainte femeia. Sunt sigură că măicuţa ta ar fi tare mândră de tine.

— Mulţumesc, doamnă Hammond.

— A, să nu uit – am o scrisoare pentru tine.

— Pentru mine? se miră Katie.

— Da. E din Philadelphia, dacă nu mă înşel.

Katie privi întrebătoare spre unchii ei. Aceştia se uitară unul la altul şi ridicară din umeri.

Doamna Hammond luă scrisoarea de sub tejghea şi i-o întinse, după care îi înmână lui Templeton restul corespondenţei.

— E de la mătuşa Nelda, spuse Katie, trecându-şi privirea peste plic. De ce mi-o fi scriind *mie*?

— Templeton şi cu mine i-am trimis cu ceva vreme în urmă o scrisoare în care i-am explicat totul, spuse Ward. Mai ştii? Poate că sora noastră o fi ajuns la concluzia că suntem mai destoinici decât ne credea.

— Atunci cum de nu ne-a scris nouă, ci doar lui Katie? comentă Templeton, zâmbind în colţul gurii. O fi socotind că nu suntem în stare să avem grijă de sărmana ei nepoată.

— În cazul acesta am s-o lămuresc eu că sunteţi cei mai buni unchi de pe faţa pământului! râse Katie.

— Dumneata, doamnă Hammond, ce crezi? întrebă Templeton, făcându-i cu ochiul nepoatei sale. Suntem ori ba vrednici să fim tutorii stimabilei domnişoare Clairborne?

— Păi, eu... ăă... nu știu ce să zic, îngăimă jupâneasa, luată pe nepregătite. Nu sunt... nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea în... chestiuni de familie.

Templeton râse cu poftă.

— Ei bine, doamnă Hammond, atunci iată lista cu lucrurile de care avem nevoie. Sunt sigur că de asta te poți ocupa fără a încălca regulile bunei-cuviințe. A, și fii bună să ne dai și o gazetă.

— Desigur, domnule Daniels.

*

În timp ce depănam voioși povești de viață, râzând până și de cele întâmplate pe vremea când eram sclavi, afară turna mai departe cu găleata și nici prin cap nu ne trecea să ieșim din colibă. Și uite așa se scurse pe nesimțite un ceas, ș-apoi un altul.

— Ehei, ce aprig mai ploua pe Mississippi pe vremea cân' eram io băiet! exclamă la un moment dat Henry. Câteodat', cân' mă uitam afar' pe fereastră, nu-mi dădeam seama un' se sfârșește râu' cela brun ș-un' începe văzduhu'.

— Povestește-ne despre copilăria ta, Henry, îl îndemnai eu.

Tatăl lui Jeremiah surâse cu alean, cufundându-se în amintiri.

— Odat', începu el, râzând încetișor, mă jucam la râu cu alți trei ștrengari negri de-o samă cu mine. Stătea să se pornească vijelia, da' nouă nici că ne păsa, că tare mai eram sturlubatici. Găsit-am legată pe malu' apei o luntre. Cum nu era țipenie de om prin preajmă și nouă ne stătea capu' numa' la năzdrăvenii, dezlegat-am frumușel barca și, luând-o în cârcă, pornit-am cu ea în susu' râului. După un ceas, două eram cu toții sleiți de puteri, da' de oprit, nu ne-am oprit pân' n-am străbătut vreo cinci kilometri în amonte ca, de-acol', să lăsăm barca la apă. Habar n-aveam noi cum se mânuiește o barcă, da' ardeam de neastâmpăr să ne vârâm în ea și s-o lăsăm să plutească în aval. Cân' ajunserăm îndeajuns de departe, doi băieți săriră în luntre și unu' strigă: „Împinge-o-n apă!", după care li se alătură și al treilea, iară io mă opintii și împinsei zdravăn barca, apoi săltai 'năuntru. Și uite-așa pornirăm tuspatru cu bărcuța ceea pe marele Mississippi. Era o pace-n jur de-ți era mai mare dragu',

iară noi ne simţeam mândri nevoie mare în vreme ce curenţii ne purtau domol în larg, din ce în ce mai departe de ţărm. Ci nu trecu mult şi se puse a ploua. Apoi o scăpărare de fulger lumină ceru-ntunecat şi un tunet bubui, chiar deasupra noastră. Atunci început-a a tremura nitel inima-n noi, că bătrânu' Mississippi numa' ce se-nvolbură şi prinse a ne azvârli de colo col', şi ploaia răpăia năprasnic, şi tuna şi fulgera deasupra noastră, şi malu' rămânea tot mai departe. „Hai să ne-ntoarcem", zis-a unu' dintre băieţi. Ci atunci ne dădurăm seama că n-aveam cu ce vâsli. La cât eram de zăpăciţi, nu ne trecuse, vezi bine, prin cap să luăm cu noi colo, o vâslă au o prăjină. Nu ne aflam în bărcuţa ceea decât noi, patru negrişori spărieţi, duşi nevolnici de valuri acol' un' voiau ele să ne ducă.

Henry povestea râzând şi de acum îi ţineam cu toţii isonul.

— Râd io acu', da' atunci nu ne ardea la niciunu' de şagă, că tare înfricoşător mai era! îşi urmă el povestea. Dârdâiam de groază c-om sfârşi 'necaţi în Mississippi, aşa cum ne-or prevenit măicuţele noastre de cân' ne ştiam şi strigam din toţi bojocii, că doar-doar ne-o auzi careva. Da' cin' să ne-audă peste răpăiala ceea? Şi ploaia umplea luntrea văzând cu ochii, de-ajunseserăm să stăm toţi cu picioarele-n apă şi, de nu contenea, avea să ne scufunde cu totu'. Turna cu găleata, de nu mai vedeai nemica-n faţa ochilor. Şi, cum malu' se pierduse-n depărtare, ziceai că suntem în plin ocean, nu alta! De-acu' eram înfricoşat de-a binelea. Pluteam în derivă, din ce în ce mai răpede, da' chiar ş-aşa, nu cred c-ajunseserăm încă la mijlocu' râului, că Mississippi îi lat de-o milă pe alocuri.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă Emma cu sufletul la gură.

— Am mărs ş-am tot mărs, duşi de curenţi, chicoti Henry. La cât eram de spărieţi, niciunu' din noi nu mai sufla o vorbă. Şedeam tăcuţi în luntrea ceea, uzi pân' la piele şi dârdâind de frică şi de frig, aşteptând să murim 'necaţi că, de ne scufundam, n-aveam, vezi bine, cum să ne salvăm. Io, iară, mă gândeam la piraţii ceia de apă dulce şi mă-ntrebam ce ne-ar face de ne-ar prinde – ei ori niscaiva albi.

— Şi cum aţi scăpat? îl întrebai eu.

— Ehei, râse Henry, bătrânu' Mississippi îţi poate fi duşman, căci a luat, vezi bine, multe vieţi, dar îţi poate fi şi prieten. Pe noi bunăoară, în loc să ne înece pen' c-am şterpelit luntrea ceea, ne-a salvat.

— Cum? întrebă Josepha.

— Păi, la vreo şase kilometri în aval, un' ajuns-am noi pân' la urmă, bătrânu' râu face ditai cotu' – uneori zici că-i o potcoavă uriaşă. Cu toate că, din pricina ploii, nu vedeam mai nemica-n juru' nost, adevăru-i că ne aflam la nici 140 de metri de mal. Cân' ajunserăm la cotu' cela, barca nu coti la fel de iute precum curentu', ci merse drept 'nainte şi uite-aşa, cân' ridicarăm ochii, numa' ce zărirăm ţărmu'. Făr' să mai stăm pe gânduri, sărit-am cu toţii-n apă şi prins-am a 'nota de mama focului. Cân' ieşirăm din mâlu' cela şi pus-am picioru' pe mal, eram veseli ca nişte păsăroi. Acu' nu mai trebuia decât s-ajungem acas' făr' să dăm nas în nas cu vreun băiet alb. Ştiam c-om primi pesemne bătaie că fost-am plecaţi atâta vreme, da' tot am luat-o la picior. Şi ploaia ceea nu s-a oprit pân' ce-am ajuns acas'.

Henry tăcu, dar noi îl priveam mai departe cu ochii mari.

— Şi după aia ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— După aia primit-am tuspatru o bătaie s-o ţinem minte, spuse Henry, râzând molcom. Mă ustură parcă ş-acu' spinarea cân' mă gândesc la asta. Tata era un om bun, da' mă abţiguia zdravăn ori de câte ori mă ţineam de năzbâtii.

*

Când Katie şi unchii ei ieşiră încărcaţi de cumpărături de la magazinul universal, Ward îşi ridică privirea spre norii negri ce se apropiau ameninţători dinspre Rosewood.

— S-o pornim repejor către casă, că vine furtuna, comentă el.

— Norii se îndreaptă încoace, ripostă Templeton. N-ar fi mai cuminte să aşteptăm în oraş până trece ploaia?

— Nu ştim când are să se pornească. Pare-se că plouă deja la Rosewood. Eu zic să riscăm şi să tragem nădejde că om ocoli furtuna. Altfel am putea rămâne blocaţi aici ore întregi.

— Mda, ai dreptate – să mergem.

Încărcară în spatele căruței proviziile, laolaltă cu sacii de nutreț și semințele pentru grădină cumpărate de la domnul Watson, apoi săriră pe capră și părăsiră orașul în grabă, mânând cei doi cai să alerge la trap săltat.

— Ce spune sora Nelda? întrebă Templeton.

— Nu știu, răspunse Katie. Încă n-am deschis scrisoarea.

— Păi, deschide-o. Ce mai aștepți?

— Nu cred că aș putea s-o citesc câtă vreme gonim în chipul acesta.

— Atunci am să încetinesc, răspunse unchiul ei, strunind caii să meargă la pas.

Katie rupse plicul, scoase foaia de hârtie și începu să citească. Frații Daniels o tot cercetau cu privirea, fremătând de curiozitate.

Într-un sfârșit, fata își așeză scrisoarea în poală și oftă îngândurată.

— Ei bine...? făcu, nerăbdător, Templeton.

— Hm..., începu Katie nesigură, mătușa... mă invită să îi fac o vizită în Philadelphia.

Ward și Templeton se uitară mirați unul la altul.

— Își cere scuze că nu a ținut legătura cu mine, continuă Katie. Zice că s-au înfruntat cu greutăți în ultimii ani, dar că, după ce ți-a citit scrisoarea, unchiule Templeton, și-a dat seama cât de important este să ții legătura cu neamurile și că, acum că am rămas fără mamă, se întreabă dacă n-aș dori să petrec o vreme în Philadelphia. Pomenește și de un pension pentru fete.

— Vezi? Ți-am spus eu – nu crede că suntem în stare să avem grijă de nepoata noastră, comentă Ward, vădit ofuscat.

— Să nu ne pripim, frate, încercă să-l îmbuneze Templeton. Doar pentru că a poftit-o pe Katie să-i facă o vizită nu înseamnă neapărat că...

— Atunci de ce nu ne-a scris nouă? se oțărî Ward. De ce nu ți-a răspuns măcar ție la scrisoare? Nu i-a scris decât lui Katie.

— În încheiere, mă roagă să vă transmit amândurora toate cele bune, menționă Katie.

— Ei, vezi? făcu Templeton. Ward, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Mă rog..., bombăni fratele lui. Oricum, mie tot mi se pare puţin ciudat că o invită pe Katie la ea fără să ne ceară şi nouă părerea. Ei, dar Nelda a fost dintotdeauna aşa – nu mi-a dat niciodată atenţie. Era diferită de Rosalind.

Se lăsă tăcerea.

— Oarecum, ai dreptate, încuviinţă în cele din urmă Templeton. Mereu Rosalind a fost cea care ne purta de grijă. Presupun că tocmai de aceea am rămas mai apropiaţi de ea de-a lungul anilor. La ea ne duceam când dădeam de greu, nu la Nelda.

— Mda, Rosalind a fost mereu bună cu noi. Richard nu ne avea la inimă sau, mă rog, pe mine cel puţin nu mă avea – te rog, Katie, să nu-mi iei în nume de rău că spun asta –, dar Rosalind, chit că ne mai bombănea ea când şi când, nu ne-a întors niciodată spatele.

— Să ştii, Katie, că doamna Hammond are dreptate – semeni tot mai mult cu mama ta pe zi ce trece, spuse Templeton. Şi la chip, dar şi la suflet.

— Mulţumesc de compliment, răspunse Katie zâmbind.

— Şi – mai ştii? – poate că şi Nelda are dreptate – n-ar strica să urmezi cursurile unui pension. Poate că ar fi bine să-i faci o vizită.

— Eu, la pension?! Zău aşa, unchiule Templeton!

— Anii trec, Katie, şi trebuie să ne gândim la viitorul tău – la viitorul tău şi cel al lui Mayme. N-ar strica să urmaţi amândouă o şcoală. Îmi doresc tot ce e mai bun pentru fiica şi pentru nepoata mea.

— De ce nu le-am trimite pe *amândouă* la pensionul Neldei? mustăci Ward.

— Hm, ceva îmi spune că surorii noastre nu i-ar surâde defel ideea, ripostă Templeton. Nici chiar în Nord nu cred că negrii sunt trataţi pe picior de egalitate cu albii, aşa cum se întâmplă la Rosewood.

— I-ai spus mătuşii de Mayme, unchiule Templeton? întrebă Katie.

— Pe ocolite. Dar nu i-am pomenit *nimic* despre mine şi mama ei. Am socotit că ştirea că trăim tustrei la Rosewood e de ajuns pentru o primă scrisoare.

— Trebuie să îi spunem, stărui Katie. Dacă nu te superi, am să îi povestesc eu de Mayme când am să-i răspund la scrisoare. Îţi promit că n-am să-i împărtăşesc nimic fără permisiunea ta, dar pur şi simplu nu concep să mă duc în Philadelphia fără Mayme.

— Vasăzică te gândeşti serios să mergi în vizită la mătuşa ta?

— Ştiu şi eu?... Nu vreau să merg la pension, dar mătuşa Nelda e sora mamei şi, acum că sunt aproape femeie în toată firea, cred că s-ar cuveni să o cunosc.

— Hopa – cred c-am simţit un strop de ploaie! exclamă Ward.

Ridicară tustrei privirea. Erau chiar sub norii negri de furtună.

— Am face bine să-i dăm zor!

*

După povestirea lui Henry, care ne aminti tuturor de anii de sclavie, rămaserăm o vreme tăcuţi şi îngânduraţi.

— Micah, spuse Jeremiah într-un târziu, cân' eram împreună în armată ţiu minte că mi-ai zis c-ai avut o viaţă grea. Da' tu n-ai fost sclav, au mă-nşel?

— Nu, Jake, n-am fost niciodată sclav.

— Cules-ai vreodat' bumbac, dom' Duff? întrebă Emma.

Candoarea ei îl făcu să zâmbească.

— Nu, Emma, nu creşte bumbac la Chicago.

— Păi atuncea, băiete, se vede treaba c-ai fost norocos, spuse Henry, râzând molcom. Că nu-i în tăt Sudu' vreun negru care să nu fi trudit la strâns de bumbac!

La auzul acestor cuvinte, Micah căzu pe gânduri. Toţi cei din jurul său avuseseră o viaţă mult mai grea decât el. Nimic din ce trebuise el să îndure nu se compara cu traiul groaznic şi înjositor al unui sclav. Aceea era o parte a asprei ursite a rasei sale pe care el nu o cunoscuse niciodată.

Poate că viaţa lui nu fusese, de fapt, chiar atât de încercată cum credea el. Între viaţa unui negru din Nord şi cea a unui sclav din Sud era o diferenţă ca de la cer la pământ.

Glasul lui Jeremiah îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ş-atuncea, Duff, ce ţi-a făcut viaţa aşa de grea?

Micah rămase preţ de câteva clipe cu privirea fixată în gol, apoi trase adânc aer în piept şi schiţă oftând un surâs amar.

— Chiar vreţi să vă povestesc despre viaţa mea?

— O, da, dom' Duff, fii bun de ne povesteşte! exclamă Emma cu însufleţire. Că tare-mi place să v-auz poveştile la tăţi!

Micah zâmbi iar.

— Bine atunci, Emma. Cum aş putea să rezist unei asemenea rugăminţi?

Făcurăm cu toţii linişte şi Micah începu a-şi depăna povestea. Avea glasul schimbat, stins, venind parcă de departe, din negura timpului. Ascultându-l, ai fi zis că nu spune povestea sa, ci a altuia.

Şi, într-un fel, chiar aşa era. Căci Micah Duff o fi fost cândva băiatul din poveste... dar acum era cu totul altă fiinţă.

15
Băiatul din Chicago

Băiatul se furişă pe o alee întunecoasă din mohorâtul cartier de lângă docurile din Chicago, unde niciun cetăţean respectabil nu se aventura afară din casă la o oră atât de târzie. Puştiul avea unsprezece ani şi pielea la fel de neagră ca bezna în care se ascundea.

De acum îl cunoşteau toţi copoii din partea locului şi, chiar de l-ar fi prins cu mâţa-n sac, oricare dintre ei i-ar fi tras cel mult o scatoalcă peste cap sau o muştruluială zdravănă şi apoi i-ar fi dat drumul. Faptul că băiatul şterpelea de nevoie, ca să nu moară de foame, ba o pâine, ba niscaiva fructe ori, dacă avea noroc, o fleică de carne, era bine ştiut de întregul cartier, la fel ca faptul că maică-sa ar fi murit probabil de mult fără cele procurate de el pe aceste căi necinstite. Femeia era înrobită de patima beţiei şi puţinii bani pe care îi câştiga vânzându-şi trupul se duceau mai toţi pe whisky, rom şi gin.

Pe fiul ei nedorit îl trimisese la cerşit încă din fragedă pruncie, cu o expresie oropsită pe chip şi o cutie de tinichea în mână. Când copilul a mai crescut, mamă-sa, socotind că-i de acum îndeajuns de iute de picior cât să nu fie prins de tarabagiii neatenţi, l-a învăţat să fure. Şi, uite aşa, îndeletnicindu-se de mic şi cu una, şi cu cealaltă, băiatul ajunsese un as în ale cerşetoriei şi ale hoţiei. Peste zi, cerşea în sectoarele mai de Doamne-ajută ale oraşului,

iar noaptea fura de mâncare, orice îi cădea pe mână, oriunde se găsea vreo alee întunecoasă pe care să se adăpostească.

De-a lungul anilor, ajunsese să cunoască fiece cotlon al agitatei metropole cale de trei kilometri de jur împrejurul sordidului sălaş pe care îl numea „acasă", unde noaptea stătea încovrigat în colţişorul său pe o saltea subţire şi murdară, învelit cu o păturică firavă, în vreme ce din patul maică-sii răzbeau vorbe deşănţate şi sunete scabroase pe care n-ar trebui să le audă niciun copil.

Din fericire, fiind prea mic să înţeleagă adevăratul motiv al acelui du-te-vino nocturn de marinari de toate naţiile şi rasele, ruşinoasa meserie a mamei sale nu l-a afectat prea tare. Ca mai toţi copiii care cresc în împrejurări adverse, avea o remarcabilă capacitate de a se adapta şi de a face faţă sorţii vitrege cu curaj. O fi dormit şi el cândva, poate în pruncie, cuibărit la pieptul cald al maică-sii – dar el nu şi-o amintea. Nu-şi amintea să fi fost mângâiat vreodată pe obraz sau să fi primit o sărutare pe obraz. În oraş vedea bărbaţi şi femei sărutându-se, părinţi şi copii îmbrăţişându-se şi mergând de mână, dar el nu cunoscuse niciodată o asemenea afecţiune.

Viaţa lui, cât de grea o fi fost ea, era totuşi plină de culoare şi de freamăt, ceea ce hrăneşte mintea şi sufletul unui copil la fel cum pâinea îi hrăneşte trupul. Îndepărtat de mamă, băiatul îşi găsea consolare în nesfârşitele privelişti şi sunete ale oraşului. Orice zâmbet, ori de câte ori vreun om de afaceri îl bătea în treacăt pe umăr, aruncându-i un penny în cana de tinichea, afecţiunea pe care i-o arătau cei o sută de câini maidanezi care ştiau că e, la rându-i, un vagabond ca ei, vorbele aspre ale agenţilor de poliţie care îi purtau, în taină, de grijă, până şi mustrările pe care i le făceau mânioşi tarabagiii şi nevestele lor când trecea pe lângă ei – toate acestea îl încălzeau la inimă. Până şi necunoscuţii îi erau prieteni. Omul este un animal social care, tânjind după comuniune sufletească, o găseşte unde poate. În lipsă de ceva mai substanţial, un surâs abia schiţat sau sclipirea ghiduşă din ochii unui trecător e de ajuns pentru a hrăni această nevoie umană.

La capătul aleii, băiatul o zbughi în sus pe o scară exterioară șubredă ca vai de ea, sărind treptele câte două odată, într-o beznă aproape totală. Era trecut de ora zece. La jumătatea urcușului, auzi o ușă închizându-se undeva deasupra. O siluetă întunecată păși afară pe palier, aproape nedeslușită pe fundalul negru al nopții, și o luă cu pas greoi în jos pe scări.

— Dă-te la o parte, mucosule! se răsti bărbatul morocănos când ajunse în dreptul copilului.

Băiatul se lipi de balustradă, iar de îndată ce necunoscutul se făcu nevăzut, o tuli în sus pe trepte și intră iute în magherniță mizerabilă de la etaj, luminată doar de flacăra plăpândă a unei lumânări.

— Uite, mămico, ți-am adus o chiflă și doi cârnați, zise el voios. Îs proaspeți – i-am șutit pentru tine azi-dimineaț' de la taraba măcelarului.

Femeia bolborosi, mahmură, ceva nedeslușit. Neașteptându-se la vreo vorbă de mulțumire pentru truda sa de peste zi, copilul se cuibări în colțul său, mâncând tăcut coaja uscată de pâine pe care o păstrase pentru sine, apoi își trase pătura peste cap și, peste douăzeci de minute, când ușa se deschise iar și intră următorul mușteriu, el dormea deja dus.

După noapte venea zi, iar zilele se scurgeau în nesfârșita înșiruire a momentelor care scriu destinul și șlefuiesc caracterul.

Băiatul nu știa că duce o existență jalnică din simplul motiv că el n-o considera ca atare. Era pur și simplu viața lui și nu-i rămânea decât s-o trăiască... și să meargă înainte. Nefericirea este nefericire doar pentru cei care își plâng de milă când soarta este vitregă cu ei. Pentru cei care înfruntă greutățile cu curaj, aceleași împrejurări sunt pline de oportunități.

Maică-sa, șubrezită de desfrâul în care trăia, nu ieșea decât rareori din casă. Deși împărțeau aceeași magherniță, adevărul e că băiatul n-o vedea mai niciodată. Dimineața când se trezea el mergă la „muncă" – adică să vagabondeze pe străzi, cerșind și furând una, alta – mamă-sa sforăia încă pe jumătate beată în

patul ei. De obicei se întorcea o dată sau de două ori pe zi ca să lase acasă cei câțiva bănuți primiți de la trecătorii milostivi, după care ieșea să bată iar străzile.

Dar mai nou o găsea pe maică-sa în pat chiar și când revenea în timpul zilei. Tusea femeii se înrăutățise de iarna trecută și de-acum tușea mai tot timpul. Băiatul nu dăduse însă atenție acestui lucru. Auzea o grămadă de oameni tușind prin oraș și nu socotea că ar fi ceva îngrijorător. Nu își dădea seama că era o tuse periculoasă, din plămâni, agravată de ciroza de care ajunsese să sufere mamă-sa după ani întregi de alcoolism și malnutriție. Dacă pneumonia sau mai degrabă ftizia i-a adus până la urmă sfârșitul, n-a catadicsit nimeni să cerceteze – mama băiatului nu era genul de om a cărui moarte să fie jelită de locuitorii orașului și nici n-avea prieteni care să poată face diferența dintre una și cealaltă sau cărora să le pese cât negru sub unghie. Iar de tuberculoza a fost cea care i-a venit de hac, fără îndoială că tocmai lipsa afecțiunii materne a salvat viața băiatului, căci oricât s-a înrăutățit tusea femeii în ultimele ei săptămâni de viață, cu mila Celui de Sus, copilul nu s-a molipsit de la ea.

Iar Dumnezeu, în milostenia Sa, l-a scutit și de povara de a descoperi trupul neînsuflețit al maică-sii la o vârstă atât de fragedă. Într-o după-masă, proprietarul magherniței veni să încaseze chiria în natură, cum obișnuia să facă săptămână de săptămână, dar în pat, în loc de un corp cald, găsi un cadavru. Femeia a cărei viață pământească nu lăsase nicio amprentă veșnică în această lume, prin care se petrecuse ca o suflare în vânt, își dăduse obștescul sfârșit. În urma ei nu rămăsese decât un copil – cea mai de preț și mai trainică moștenire pe care o poate lăsa un om pe pământ. Și cu timpul poate că acest copil, chiar dacă nu-i stătea în puteri să răscumpere păcatele ei, avea să o izbăvească prin propria-i viață.

Târziu în după-masa aceea, când se întoarse acasă strângând triumfător în palmă câțiva penny și o monedă strălucitoare de 5 cenți – o adevărată avere! –, băiatul simți că îl străbate un fior rece. La baza scărilor, proprietarul de culoare stătea de vorbă cu

un agent de poliție. Era prima dată când copilul vedea un polițist alb lângă clădire.

— Uite-l că vine, dom' ofițer, spuse negrul, arătând spre el.

Băiatul ridică privirea. În aceeași clipă, ultima ușă de la etaj se deschise și doi bărbați păşiră pe palier, cărând o targă acoperită cu o pătură. Sub pătură se deslușea forma unui corp omenesc. Copilul își întoarse speriat privirea spre polițist.

— Maică-ta a murit, băiete, spuse acesta.

N-o fi știut el ce însemna afecțiunea, dar *asta* știa ce înseamnă. Însemna că vocea maică-sii fusese amuțită pentru totdeauna, că n-avea s-o mai revadă niciodată și că acum era singur pe lume.

Rămase o clipă năucit, incapabil să cuprindă pe de-a-ntregul cu mintea semnificația schimbării ce se ivise atât de subit în viața lui.

Cei doi bărbați își continuară discuția. Cu creierul zbârnâind, băiatul nu auzea decât frânturi din conversația lor.

— ... are tată?

— Ei, zău așa, dom' ofițer... Jumătate din bărbații din Chicago or...

Brusc, băiatul se răsuci pe călcâie și o luă la goană.

— Hei... hei, băiete, unde fugi? strigă polițistul după el. Vino înapoi... Vom încerca să...

Dar copilul nu se opri din fugă.

Fugi și tot fugi. Nu avea să-și amintească niciodată dacă a plâns sau nu în clipele acelea. Fuga era singurul remediu împotriva confuziei și a tulburării din sufletul lui – fuga până la epuizare. Când își veni în fire peste câteva ore, strângea încă în palmă cei opt cenți și îi ghiorăia stomacul de foame.

Revenind la vechile obiceiuri, ciordi jumătate de pâine și două mere, iar cândva după lăsarea întunericului se întoarse la singurul cămin pe care îl avusese vreodată.

Se furișă sus pe trepte, bănuind că ar fi mai cuminte să treacă neobservat de către proprietar, ușa se deschise de cum atinse clanța, căci nici măcar n-avea zăvor, iar el se strecură înăuntru și se duse în colțul lui.

Iar acolo izbucni în sfârșit în lacrimi... și plânse până ce se cufundă într-un somn adânc și liniștitor, fără vise, din care se trezi abia dimineața.

Se sculă ca de obicei, aruncă o ultimă privire abătută prin odaie, plânse iar puțin când văzu patul gol și neînsuflețit al maică-sii, apoi părăsi locul acela pentru totdeauna.

16
Viața pe străzi

Până și străzile unui oraș, atunci când ai pentru *cine* să trăiești, te pot însufleți și-ți pot aduce zâmbetul pe buze. Dar când singurul tău scop este să supraviețuiești, străzile devin reci și aspre. Așa deveniseră ele bunăoară pentru micul orfan de culoare.

În vechii camarazi vedea acum adversari. Chipul său, odinioară gata să zâmbească larg prietenilor și străinilor deopotrivă, căpătă o expresie calculată, bănuitoare, hrăpăreață și prudentă. Inocența copilăriei fu înlocuită de șiretenia lăcomiei, iar strengarului oportunist îi luă locul hoțul de buzunare.

Cum poate un om să supraviețuiască într-un oraș fără un acoperiș deasupra capului va rămâne mereu un mister pentru cei ce nu cunosc dedesubturile nevăzute ale vieții celor fără adăpost. Băiatul întâlni multă lume asemeni lui – bătrâni, vagabonzi, hoți, șarlatani, muncitori ambulanți și pierde-vară. Printre ei se aflau oameni cumsecade și alții care, pentru câțiva dolari, n-ar fi pregetat să-ți reteze beregata. Trăind în mijlocul lor, învățase să citească omul, să fie mereu vigilent și să doarmă numai cu un ochi – fie că se culca sub un pod sau pe o alee pustie. Iar, între timp, deși el nu își dădea încă seama, i se dezvăluia și una dintre cele mai importante lecții de viață: că pe acest pământ fiecare are în fața sa două căi – una lată și alta îngustă – cu destinații total opuse, căci una duce la pieire, iar cealaltă la viața veșnică.

Trecu un an, trecură doi, iar copilul se transformă într-un adolescent furios. Trăsăturile i se înăspriră, iar ochii i se îngustară. Felul țanțos în care călca era de ajuns să atragă atenția polițiștilor, pe care acum îi ocolea.

Nu se mai putea vântura prin oraș fără să bată la ochi. Nemaifiind un băiețel drăgălaș, începu să pară periculos, fapt pe care expresia de pe chipul său nu-l dezmințea defel. Îi era mai greu să fure, căci oriunde mergea, toți stăteau cu ochii pe el. Neinspirând încredere, atrăgea priviri dușmănoase.

Apoi veni ziua hotărâtoare – ziua alegerii.

Băiatul, acum în vârstă de treisprezece ani, chit că arăta mai matur, se înhăitase cu o ceată de tineri derbedei ce colindau, puși pe rele, străzile orașului. Doi sau trei dintre ei făcuseră deja puș-cărie pentru felurite furtișaguri. În mod ciudat, întrucât tinerețea nu e doar oarbă, ci și cam mărginită, cei mai tineri îi priveau cu admirație pe aceștia și căutau să le intre în grații săvârșind mârșăvii din ce în ce mai grave.

Într-o după-masă, cutreierând străzile în căutarea unei prăzi ușoare, se aventurară ceva mai aproape decât le stătea în obicei de sectorul alb al orașului. Aveau de gând să intre într-o prăvălie și să distragă atenția proprietarului, prefăcându-se că vor să șterpelească marfa de pe rafturi, ca unul dintre ei să se poată furișa în spatele tejghelei și să umfle banii din sertar. Cum cartierul roia însă de lume și de polițiști, până acum nu își putuseră pune planul în aplicare.

Din partea opusă a trotuarului venea un alb, înalt și impunător. Când ajunse în dreptul lui, cel din fruntea găștii șuieră printre dinți câteva vorbe amenințătoare și îl cântări din ochi, de parcă s-ar fi întrebat câți bani o fi având omul la el. Unul după altul, trecură încet pe lângă el toți derbedeii. Ajungând în fața necunoscutului, ultimul dintre ei, și cel mai tânăr, mânat de un imbold tainic, ridică ochii. Când privirile li se întâlniră, bărbatul făcu ochii mari de uimire.

Observând schimbarea lui la față, băiatul tresări speriat și încetini pasul. Preț de câteva clipe, cei doi se priviră în ochi până când o voce curmă tăcerea.

— Ce stai, bă Duff, și te zgâiești așa la moșu' ăla? Hai odat' să mergem!

Băiatul întoarse capul și se grăbi să îi ajungă din urmă pe ceilalți. Bărbatul îl urmări uluit cu privirea până ce șleahta de puștlamale, luând-o la fugă de-a lungul trotuarului, se făcu nevăzută.

Mai târziu în seara aceea, cum nu le era încă satisfăcută setea de cucerire și de senzații tari, derbedeii stăteau la pândă. De câteva zile încoace, spionau prăvălia unui giuvaiergiu și aceasta era noaptea în care mai-marele lor hotărâse să mărească miza periculosului său joc de-a mâța și șoarecele cu poliția. La cei șaptesprezece ani ai săi, mardeiașul era destul de șiret cât să nu le divulge însă mai tinerilor săi complici că avea de gând să îi vâre *pe ei* în gura lupului.

După miezul nopții, când străzile erau deja pustii, le făcu semn celorlalți să îl urmeze. În apropiere de prăvălie avea să îi așeze pe poziții – două santinele de o parte și de alta a străzii, doi cu care să facă spargerea și unul drept momeală, care s-o ia la fugă într-o altă direcție decât restul găștii în caz că îi vedea careva.

Mai erau vreo două sute de metri până la prăvălie când Duff, cel mai tânăr dintre ei, simțind că i se pune un nod în stomac, rămase cu câțiva pași în urma grupului. Nu îndrăznea s-o mărturisească față de ceilalți, dar adevărul e că se temea. Pe măsură ce se apropiau de giuvaiergerie, călca din ce în ce mai șovăielnic. Se afla cu vreo patru pași în urma celorlalți, când numai ce îi apăru în fața ochilor o lumină strălucitoare, orbindu-l.

Încremenind de groază, desluși vag în mijlocul luminii o siluetă impunătoare.

— Nu te duce cu ei, îi spuse bărbatul cu glas autoritar.

Glasul fu auzit și de tovarășii lui care, oprindu-se, văzură o siluetă desprinzându-se din umbra unei clădiri și pășind în fața lor.

— Îi moşu' ăla smintit pe care-l întâlnirăm mai devreme! strigă unul dintre ei. Şo pă el!

Furios că îi erau încurcate planurile, căpetenia bandei se năpusti spre bărbatul alb, chitit să-l înjunghie. Pe când se apropia, lumina unui felinar îndepărtat căzu pe lama stiletului, făcând-o să scânteieze.

Dar bărbatul era mai îndemânatic decât îşi imaginau tinerele puşlamale şi mai puternic decât erau ei toţi la un loc. Aşteptă, iar când atacatorul sări la el, îi apucă încheietura mâinii cu o repeziciune uimitoare şi i-o răsuci năprasnic.

Un urlet de durere despică noaptea, iar lama de oţel căzu cu zgomot pe trotuar. Fără să slăbească strânsoarea, bărbatul îl forţă pe derbedeu să cadă în genunchi.

— Drept cine mă iei, neisprăvitule? tună el. Piei din ochii mei şi nici prin cap să nu-ţi treacă să te întorci. Dacă te mai văd o dată, îţi rup ambele mâini şi te duc eu însumi la secţia de poliţie.

Zicând acestea, îi dădu drumul.

Înjurând de mama focului, mai-marele găştii îşi înşfăcă pumnalul şi o tuli, urmat de tinerii săi acoliţi.

În cele 15-20 de secunde cât ţinuse înfruntarea, lumina strălucitoare ce i se arătase băiatului de culoare din urma grupului scăzuse în intensitate. Schimbul de cuvinte îi ajunsese la urechi înăbuşit, venind parcă de undeva de departe. Privea şi asculta ca prin vis, detaşat de toate câte se petreceau în jurul lui. Vedea... auzea..., dar în mintea sa timpul părea să stea în loc.

Apoi, dezmeticindu-se, îl recunoscu şi el pe bărbatul pe care îl întâlniseră mai devreme. Era un om în carne şi oase. Atunci cum se explica aura aceea luminoasă care continua să-l învăluie?... Zări şi siluetele întunecate ale celor pe care îi crezuse prieteni. De fapt, nu îi erau defel prieteni, căci eşuaseră cu toţii lamentabil la primul şi cel mai important test al prieteniei, urmărindu-şi doar propriile interese, fără a se gândi câtuşi de puţin la binele lui. Deşi nu îi despărţeau decât vreo douăzeci de paşi, siluetele lor se pierdeau deja în umbrele nopţii,

iar glasurile le erau abia deslușite, de parcă ar fi răzbătut printr-un tunel de întuneric.

Băiatul făcu câțiva pași, dând să-i urmeze, dar picioarele, ca de plumb, nu voiau parcă să-i dea ascultare.

— Haide, Duff! îi strigă o voce.

Ca prin transă, băiatul făcu un pas în față. Dar, încet-încet, zvonul de glasuri și pași grăbiți se pierdu în bezna nopții.

Băiatul se întoarse temător spre necunoscut. Acesta stătea la doar câțiva pași de el, scăldat în licărul unei lumini misterioase ce izvora de undeva din spatele său.

Îl străbătu un fior. Ce o fi însemnând asta?! O fi căzut și s-o fi lovit la cap? O fi adormit pe undeva și ăsta era doar un vis din care avea să se trezească dintr-o clipă într-alta? Sau își pierdea cumva mințile?! Cum se explica o asemenea lumină pe străzile orașului *în miez de noapte*???

Se răsuci spre tunelul de întuneric care se întindea încă în direcția opusă, prin care se auzi înăbușit un ultim *„Hai... Duff... vino!"*, apoi întoarse iar capul spre calea scăldată de lumină. Își plimbă năucit privirea dintr-o direcție într-alta, știind că trebuie să aleagă una dintre cele două căi.

Între ele aștepta mai departe nemișcat necunoscutul.

— Ai toată viața în față, băiete, spuse el, și doar tu poți hotărî cum vrei să ți-o trăiești. Fiecare alegere te face ceea ce ești. Iar totul începe aici – cu alegerea pe care o faci în momentul acesta. Toate alegerile greșite pe care le-ai făcut până acum pot fi șterse într-o clipită. Nu fi neghiob și nu te lua după ceilalți. Ei nu îți sunt prieteni. Dar eu am să-ți fiu. Urmându-i, nu vei da decât de necaz. Lasă-i să plece. Întoarce-te spre lumină și vino cu mine.

Băiatul mai privi o dată în dreapta și apoi în stânga, după care lumina dintr-o parte și tunelul întunecos din cealaltă dispărură. Era singur pe o stradă pustie, în inima nopții.

În jur domnea o tăcere desăvârșită. Necunoscutul stătea în fața lui, așteptând.

Ochii băiatului se umplură de lacrimile fierbinți ale singurătății. Simțind o mână încleștându-i-se pe umăr, ridică privirea.

— Ce alegi, dar? întrebă bărbatul, uitându-se adânc în ochii lui. Eu n-am să-ți forțez mâna – alegerea este numai și numai a ta. Vrei, așadar, să vii cu mine?

Băiatul mai șovăi preț de o clipă, apoi încuviință încet din cap și îl urmă, prea năucit ca să își dea măcar seama încotro merge.

17
Mentorul

A doua zi, băiatul se trezi scăldat de razele soarelui ce se revărsau prin cele două ferestre de deasupra căldurosului său așternut. Era prima oară în viața lui când dormise într-un pat adevărat, cu saltea, cearșaf, pături și toate alea. Habar n-avea unde se află.

Apoi, amintindu-și încet-încet straniile evenimente din ajun, primul său gând fu s-o ia la sănătoasa. Își dădu însă repede seama că ar fi fost o neghiobie. De când se știa nu se trezise într-un așternut atât de moale, de curat și de confortabil. Era plăcut! De ce să fugă de asta?

Observă că era îmbrăcat în niște haine ciudate, la fel de curate și de moi ca așternuturile. Nici el nu mai mirosea urât – și trupul îi era curat.

În momentul acela ușa se deschise și bărbatul din ajun păși înăuntru cu o tavă în mâini.

— Bună dimineața, fiule! exclamă el zâmbind. Ai dormit bine?

— Ăă... da, binișor.

— Ai vrea să bei niște suc proaspăt de portocale?

— Ăă, sigur.

Bărbatul luă paharul de pe tavă și i-l întinse. Băiatul se ridică în fund, gustă din suc, apoi îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

— Ăă... mulțam, făcu el, ridicându-și ochii spre bărbat și întinzându-i paharul gol. N-am mai băut niciodat' așa ceva.

Îşi încreţi nedumerit fruntea. De ce m-adusăşi acilea, domnu'? Şi cine eşti mata?

— Numele meu este Trumbull, răspunse bărbatul. Şi nu eu te-am adus aici, ci tu ai ales să vii.

— Cum vine asta?

— Eu ţi-am dat de ales, după care tu ai făcut singur alegerea. Eşti liber să pleci oricând doreşti. În faţa noastră se deschid mereu, în fiece minut al vieţii, două drumuri.

— Cum adică... două drumuri?

— Calea spre lumină şi calea spre întuneric, cele două căi care ne şlefuiesc caracterul.

— Ptiu, n-am auzit de când îs asemenea bazaconii! Ci spune-mi, mai degrab', ce-a fo' lumina aia de-am văzut-o azi-noapte?

— Nu ştiu. Eu n-am văzut nicio lumină.

— Cân' te-ai îndepărtat de clădirea aia erai înconjurat de lumină.

— Măi să fie! murmură Trumbull zâmbind. Se vede treaba că El Şi-a dorit să te salveze chiar mai mult decât mi-am dorit eu.

— De cin' vorbeşti? Cine-a vrut să mă salveze?

— Dumnezeu, băiete. Despre El vorbesc.

— Ce??? Acu-s sigur că-ţi lipseşte o doagă! Gata, am plecat de-aci. Un' mi-s hainele?

— Aveam de gând să le dau la spălat în dimineaţa asta. Dar, dacă le vrei, ţi le aduc imediat.

Zicând acestea, se răsuci să plece.

— Hei, domnu' – cum de-ai ştiut un' să ne găseşti azi-noapte?

— V-am urmărit, răspunse Trumbull, întorcându-se spre el.

— Ne-ai urmărit??? De ce?... Şi de ce faci toate astea?

— Te-am urmărit pe *tine*, fiule – numai pe tine.

— De ce pe mine?

— Am avut motivele mele.

— Da' io vreau să ştiu de ce.

— Cum te cheamă, băiete?

— Duff... Micah Duff.

— Ei bine, tinere Micah Duff, spuse Trumbull, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă pat, dacă ţii să afli, am să-ţi spun. Între timp ia de mănâncă micul dejun pe care ţi l-am pregătit.

După ce îi întinse băiatului tava, inspiră adânc şi căzu câteva clipe pe gânduri, apoi îşi începu istorisirea.

— Am un frate mai mare. De când mă ştiu, fratele meu a fost mistuit de mânie şi de vrajbă. Cu toate că am avut un tată bun şi blând, frate-meu devenea tot mai furios, mai răzvrătit şi mai violent pe an ce trecea. După ce a părăsit casa părintească, s-a ţinut numai de potlogării, iar în cele din urmă a ucis un om. Acum este după gratii şi nu l-am mai văzut de ani de zile.

Bărbatul se opri şi se uită iar adânc în ochii lui Micah.

— Şi toate astea, tinere Duff, m-au învăţat ceva.

— Ce?

— Că în viaţă fiecare dintre noi are de ales şi că alegerile pe care le facem ne hotărăsc caracterul şi soarta. Mi-am dat seama că nu vreau să ajung ca fratele meu – furios, violent şi meschin. Uite unde l-a dus asta. Eu nu voiam s-o sfârşesc la fel ca el, aşa că am ales un alt drum în viaţă, un drum ce duce în direcţia opusă. Mi-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă am hotărât să încerc a afla ce fel de fiinţă vrea Dumnezeu să fiu. Şi de atunci încerc să Îi fac voia în fiece clipă.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine? întrebă Micah.

— Şi tu ai în faţa ta aceeaşi alegere pe care am avut-o de făcut atât eu, cât şi fratele meu – alegerea căii pe care vrei s-o urmezi în viaţă.

— Da' eu vreau să ştiu de ce m-ai urmărit, stărui băiatul.

Trumbull zâmbi.

— Pentru că ieri, când m-am întâlnit cu tine şi cu banda aia de neisprăviţi, am văzut ceva în ochii tăi.

— Nu-s neisprăviţi, se burzului Micah, ei îs...

— Ei, zău aşa, tinere Duff! îi curmă vorba Trumbull. Noi doi n-o să ajungem nicăieri dacă ne mintim unul pe altul. Băieţii aceia cu care te înhăitaseşi sunt nişte mardeiaşi neisprăviţi care au apucat-o pe calea întunericului. Cu cât mai repede ai s-o

recunoşti, cu atât mai repede ai să poţi înţelege diferenţa dintre calea aceea şi calea luminii şi a adevărului. Vrei, dar, să ştii ce am văzut în ochii tăi?

— Da, vreau, mormăi băiatul.

— Am văzut aceeaşi privire pe care ţin minte că o văzusem şi în ochii propriului meu frate pe vremea când era încă îndeajuns de tânăr ca să aleagă oricare dintre cele două căi. Când ţi-am privit chipul, a fost ca şi cum l-aş fi revăzut pe fratele meu, aşa cum era el odinioară. Pe el n-am avut cum să-l ajut – şi-a făcut singur alegerile în viaţă. Iar alegerile acelea l-au dus pe calea întunericului. Dar, în momentul în care te-am văzut, mi-am zis că poate încă nu e prea târziu să te ajut *pe tine.*

— Cum adică... să m-ajuţi?

— Având grijă să nu devii ca fratele meu sau ca derbedeii cu care erai.

— Da' poate că eu n-am nevoie de-ajutoru' matale. Nu ţi-am cerut eu să m-ajuţi! Ce-ţi pasă dumitale de viaţa mea?

— E de datoria fiecărui om să întindă o mână de ajutor fratelui său.

— Ei, da' mata nu eşti fratele meu şi n-am nevoie să m-ajuţi. Îmi pot purta eu singur de grijă.

— Zău? Şi, ia spune, tinere Duff, bine ţi-a fost în viaţă până acum?

— Mda, binişor.

— Aha... Şi, ia zi-mi, ştii să citeşti?

— Nu, nu ştiu.

— Ai vrea să înveţi?

— Ştiu şi eu?... Pân-acu' nu m-am prea gândit la asta.

Trumbull ieşi din odaie, iar peste jumătate de minut se întoarse cu un ziar, pe care îl desfăcu şi arătă cu degetul spre paragraful din josul paginii.

— Ştii ce scrie aici?

Micah clătină din cap.

— Am să-ți citesc eu, spuse Trumbull. Zice așa: *„Tentativa de jaf zădărnicită azi-noapte de către agenții de poliție s-a soldat cu uciderea a doi dintre făptașii de culoare și arestarea altor trei."*

După ce Trumbull citi numele menționate în scurtul articol, băiatului i se puse un nod în gât.

— Ia zi, tinere Duff, acum ești pregătit să afli care este diferența dintre lumină și întuneric, dintre alegerile bune și cele greșite și dintre a deveni un om de caracter, demn și vrednic, și unul meschin și furios?

Trecu vreme îndelungată până ce băiatul răspunse smerit, cu vocea abia șoptită:

— Da, cred că-s pregătit.

18
Melancolie

Micah făcu o pauză şi coliba se cufundă în tăcere.

Expresia de pe chipul lui arăta cât de profunde erau amintirile pe care le retrăise istorisindu-ne povestea sa. Între timp, ploaia se mai domolise, dar stropii continuau să lovească stăruitor acoperişul. Focul duduia în sobă, iar noi eram atât de absorbiţi de povestire, că nici prin cap nu ne trecea să ne urnim din loc.

— Acela a fost aşadar începutul celor trei ani petrecuţi alături de Hawk Trumbull, continuă Micah zâmbind. Am rămas cu el până la vârsta de şaisprezece ani, apoi m-am înrolat în armată.

— El îi ăl de care-mi povestişi, zise Jeremiah.

— El, da, surâse Micah. Povestea lui Hawk m-a determinat să-ţi zic unele dintre lucrurile asupra cărora ţi-am atras atenţia când eram împreună. Ştiu că n-a fost prea plăcut, dar m-am simţit obligat s-o fac.

— Ce vrei să zici cu asta, Duff?

— Tot Jake îl chema, vezi bine, şi pe fratele lui Hawk, răspunse Micah. Aşa că, atunci când te-am întâlnit, m-am gândit la Hawk şi mi-am spus că poate Dumnezeu te-a trimis la mine aşa cum mă trimisese pe mine la Hawk – ca să te ajut să alegi calea cea dreaptă, cum m-a ajutat Hawk pe mine.

— Ş-asta ai şi făcut – chit că la vremea aia nu mi-a plăcut defel s-auz asemenea vorbe, acu-s foarte recunoscător c-avut-ai curaju' să mă faci să-mi înfrunt mânia.

— Şi io aşijderea, spuse Henry.

— Mă bucur s-aud asta, Jake, zâmbi Micah. La început şi eu eram la fel ca tine. Aveam treisprezece ani când l-am cunoscut pe Hawk, câţi aveai la rându-ţi atunci când ne-am întâlnit. Aşa că vezi tu, Jake, noi doi ne asemănăm multişor. Poate tocmai de aceea ţi-am vorbit cu atâta asprime – pentru că îl vedeam în tine pe băiatul ce fusesem odinioară. Am avut o copilărie înfiorătoare, chit că pe atunci eram prea mic să îmi dau seama. Dar Dumnezeu încearcă să ne insufle dragostea Lui în toate chipurile posibile, iar în ceea ce mă priveşte a făcut-o folosindu-Se tocmai de împrejurările groaznice ale vieţii mele. Când Hawk m-a luat sub aripa lui, la început şi eu, la fel ca tine, am cârtit şi m-am plâns. Dar, după ce mi-a arătat articolul acela de ziar, am înţeles că îmi salvase viaţa.

— La fel cum ai salvat-o tu pe-a mea, spuse Jeremiah.

— Da, încuviinţă Micah. Şi, ştiind lucrul acesta, mi-am dat seama că mă puteam încrede în el. Iar, odată ce înveţi să te încrezi în cineva, totul se schimbă. Am înţeles că Hawk îmi voia numai binele şi că era dispus să facă orice, chiar şi să se sacrifice pentru mine, iar asta m-a schimbat pentru totdeauna. Cu toate că el era alb, iar eu negru, mă trata ca pe un fiu. Eu, iarăşi, din moment ce nu îl cunoscusem niciodată pe cel care îmi dăduse viaţă, iar mama murise, lăsându-mă singur pe lume, îl priveam ca pe un tată. Şi cu timpul am devenit un pic asemeni lui. Chiar şi când vorbeam cu tine, Jake, uneori mă trezeam spunându-ţi aceleaşi lucruri pe care mi le spusese el mie. De la Hawk am învăţat despre Dumnezeu, despre felul în care lucrează El în vieţile noastre, despre cine este El. De la Hawk am învăţat să mă înţeleg pe mine şi pe cei din jurul meu. El m-a învăţat să vorbesc corect, să citesc şi să scriu. Şi uite aşa am ajuns a citi cărţi întregi, ceea ce înainte nici cu gândul n-aş fi gândit că voi fi vreodată în stare să fac. Pe lângă scris şi citit, Hawk m-a învăţat multe despre viaţă,

despre alegeri şi despre felul de om care îmi doream să fiu. Mă punea mereu să aleg. Pentru Hawk, totul se reducea la alegere şi caracter. Obişnuia să spună că în fiece clipă avem în faţă două căi – lumina şi întunericul – şi că alegerea depinde de măsura în care Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne transforme în oameni mai buni. Iar de atunci am fost mereu dornic să înţeleg caracterul celor cu care mă întâlnesc şi evoluţia lor spirituală. Hawk m-a învăţat că, pentru a vedea adevăratul caracter al unui om, trebuie să priveşti dincolo de aparenţe. Aşa am descoperit bunăoară că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, iar asta m-a făcut să mă gândesc şi mai mult la felul în care îmi doream să fiu. Dacă îi urmăreşti pe cei din jur cu o motivaţie greşită, sfârşeşti doar prin a-i judeca. Dacă o faci însă cu sufletul curat, te ajută să creşti la rându-ţi. Asta m-a ajutat Hawk să văd... atât în ceilalţi, cât şi în mine însumi. El m-a ajutat să hotărăsc ce fel de om îmi doream să fiu, la fel cum te-am îndemnat să faci şi tu, Jake.

— Şi ce-a fost lumina ceea de-l învăluia pe dom' Hawk în noaptea cân' v-a ieşit în cale? întrebă Emma.

Micah zâmbi.

— Nu ştiu, Emma. M-am întrebat şi eu adesea de n-oi fi avut o vedenie. O vreme n-am fost sigur dacă Hawk n-o fi cumva un înger. Nu ştiu. Uneori Dumnezeu lucrează pe căi misterioase ca să ne atragă atenţia şi să ne dea de înţeles că a sosit vremea să ne întoarcem spre lumină şi să vedem ce fel de oameni vrea El să fim. Pentru mine acela a fost momentul în care mi s-au deschis ochii. E ceva ce nu se poate explica în cuvinte. Dumnezeu voia să îmi vorbească şi l-a folosit pe Hawk pentru a-mi transmite ce avea El să-mi zică.

— Oare Ăl de Sus mi-a vorbi cândva şi mie, dom' Duff?

— Dumnezeu le vorbeşte tuturor, Emma. Dar fiecăruia i se dezvăluie în chip diferit. Trebuie să fim pregătiţi să Îi ascultăm vocea atunci când se va face ea auzită, chiar dacă s-ar putea să nu ştim cum va suna ea. Mie Dumnezeu mi-a grăit prin Hawk. Ţie îţi va grăi în alt chip.

— Şi oi avea şi io o vedenie, dom' Duff?

— Probabil că nu, Emma. Nu mulţi au asemenea vedenii. Dar Dumnezeu ne vorbeşte mereu. Nu trebuie decât să ascultăm.

— Unde-i Hawk acum? îl întrebai eu.

— Nu ştiu, răspunse Micah cu un surâs trist. De ani de zile îmi doresc să îl revăd ca să îi mulţumesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Nu era un om care să se simtă în largul său la oraş şi visa să se mute în Vest şi să trăiască din roadele pământului. Îl fascina Deşertul Marelui Bazin – de ce, n-am înţeles-o niciodată prea bine, dar cert e că un om cu priceperea lui s-ar simţi ca peştele-n apă într-un loc ca acela. Hawk era un om remarcabil şi asta nu doar datorită faptului că ştia despre Dumnezeu lucruri pe care mulţi nu le descoperă niciodată. După ce m-am înrolat în armată, m-am mutat însă din loc în loc şi am pierdut legătura cu el. Iar apoi a izbucnit războiul. Am vrut să mă întorc la Chicago să văd dacă pot da de el, dar mă îndoiesc că a rămas acolo. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Şi totuşi... ceva îmi spune că a reuşit să meargă în Vest şi că s-ar putea să fie încă acolo.

Se lăsă tăcerea şi brusc ne dădurăm cu toţii seama că ploaia încetase. În aceeaşi clipă, razele soarelui se revărsară pe fereastră, luminând întreaga colibă.

Povestea lui Micah fusese nespus de interesantă şi de mişcătoare. Totuşi, nu-mi puteam explica de ce mă simţeam atât de abătută.

Poate că nu povestirea lui mă umpluse de melancolie, ci faptul că eram împreună în chipul acesta şi, în vreme ce toţi istoriseau despre vieţile lor, doar eu nu spusesem mare lucru despre a mea. Dintr-odată, am înţeles de ce.

Eu eram altfel decât Micah, Henry, Josepha, Emma şi Jeremiah. Chiar dacă fusesem la rându-mi sclavă, tatăl meu era alb. Iar asta mă deosebea de toţi ceilalţi. La gândul acesta mă năpădi o senzaţie din cale afară de stranie.

N-am apucat însă a zăbovi asupra ei, căci în clipa următoare numai ce ne trezim că se deschide uşa.

— Vasăzică aici erați! exclamă Katie exuberantă, pășind înăuntru. Ne întrebam unde ați dispărut cu toții!

Se vede că o prinsese ploaia, căci avea părul ud. Cu fața toată numai un zâmbet, își trecu privirea de la unul la altul. Eu îi zâmbii la rându-mi, deși încă tot nu-mi trecuse tulburarea.

— Și ce-ați făcut voi aici? întrebă Katie.

— Nani! exclamă William.

Ne uitarăm mirați spre pat, căci niciunul dintre noi nu băgase, vezi bine, de seamă că ăl mic se trezise și, în afară de mine, toată lumea pufni în râs.

— Stăturăm la povești, donșoară Katie, răspunse Emma, luându-l pe William în brațe.

Ceilalți se puseră a-i istorisi însuflețiți despre câte vorbiserăm, dar nici măcar glasurile lor voioase nu puteau alunga stinghereala care mă cuprinsese.

Deși eram înconjurată de oameni, mă simțeam, în mod inexplicabil, nespus de singură.

Mă ridicai în picioare, ieșii pe ușa lăsată deschisă de Katie și mă îndepărtai încet de colibă, lăsând în urmă freamătul de voci și de râsete.

19
Cine sunt eu?

Întreaga plantație mustea de apă. Pe poteci, pe drum și pe marginea câmpurilor șiroiau mici pârâiașe în orice șanț sau adâncitură. Erau băltoace la tot pasul și, oriîncotro priveai, pe fiece petic de pământ, frunză și fir de iarbă străluceau în bătaia soarelui milioane de stropi de ploaie.

Pe când mă îndepărtam de colibe, îmi răsunau încă în urechi glasurile celor care erau atât de dragi inimii mele și cu toate astea mă simțeam, în mod straniu, înfiorător de singură. Mergeam încet pe poteca noroioasă, atentă să nu calc în vreo băltoacă. Nici eu nu știam prea bine ce-i în sufletul meu. Îmi plângeam pasămite de milă. Unde că mă deosebeam de ceilalți negri de la Rosewood, cred că îmi dădeam pentru prima oară seama că nici măcar Katie nu îmi putea înțelege pe deplin simțămintele, așa cum nici eu n-aveam să pot înțelege vreodată cu totul universul ei sufletesc. Și nici ceilalți negri din coliba lui Jeremiah nu mă puteau înțelege pe de-a-ntregul, căci eu eram pe jumătate albă. Eram prinsă între două lumi, lumea albilor și cea a negrilor, fără a face pe deplin parte din niciuna.

Nu ajunsesem prea departe de colibă când auzii pași în spatele meu. Mă gândii că o fi Katie, dar când întorsei capul văzui că era Micah Duff.

Schițai un zâmbet chinuit.

— Arăţi ca un om care poartă o povară grea pe umeri, zise el. Vrei să-mi spui ce te apasă?

Porniram mai departe, mergând încet unul lângă altul.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebai eu.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la Hawk a fost să citesc în sufletul omului. Nu atât cât să ştiu exact ce simte celălalt, ci cât să-mi dau seama că are, poate, nevoie să îşi descarce sufletul în faţa unui prieten.

— Se vede treaba că nu mă prea pricep să-mi ascund sentimentele, spusei eu, zâmbind iar.

— Mă rog, cert e că am observat că te frământă ceva. Sper că nu te-a supărat povestea mea...

— O, nu, nicidecum! Doar că...

Întorsei privirea. Mi se umpluseră ochii de lacrimi. Micah aşteptă răbdător.

— Of, nu ştiu, suspinai eu, trăgându-mi nasul şi ştergându-mă la ochi. Cum stăteam acolo la poveşti, doar noi, cei de culoare... dintr-odată mi-am dat seama că eu... mă deosebesc de toţi ceilalţi. Sunt neagră doar pe jumătate. Tatăl meu e alb. Atunci... cine sunt eu? Sunt neagră... sau albă? Nu-s nici una, nici alta.

Ochii mi se umplură iar de lacrimi. Ridicai privirea spre Micah, iar el îmi zâmbi cu o tandreţe nemărginită şi zise aşa:

— Eşti ceea ce te-a făcut Dumnezeu – tânăra şi frumoasa Lui fiică. Eşti exact ceea ce vrea El să fii. Crezi că pe Dumnezeu Îl interesează culoarea pielii tale?

— Nu, şoptii eu, mişcată până la lacrimi de cuvintele lui.

— Ai avut o mamă care te-a iubit, continuă Micah. Şi e vădit că tatăl tău te iubeşte ca pe lumina ochilor. Dumnezeu te iubeşte şi toţi cei de aici te adoră, Mayme. Şi asta nu pentru culoarea pielii tale, ci pentru ceea ce eşti.

— Mulţumesc, murmurai eu, ştergându-mi iar ochii.

Micah înclină surâzând din cap, apoi se răsuci şi porni înapoi spre colibă. Din cealaltă direcţie venea Katie. Când se apropiară unul de altul, începuriră amândoi pasul şi schimbară

câteva cuvinte, după care Katie mi se alătură şi pornirăm tăcute spre casă.

După un minut, două, Katie fu cea care rupse tăcerea.

— Jeremiah şi Emma vă priveau de la fereastră.

Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud. Întorsei nedumerită capul spre ea.

— Şi ce a spus Jeremiah?

— Nimic, doar se uita. Ne uitam cu toţii, Mayme.

— La ce vă uitaţi?

— Ei, la ce crezi? La tine şi la Micah.

— Dar nu e nimic între noi!

— Eşti sigură, Mayme?

Nu spusei nimic. Adevărul e că nu ştiam nici eu răspunsul.

— Despre ce aţi discutat? întrebă Katie.

— Micah a văzut că-s tristă şi m-a întrebat de ce, atâta tot.

— Vai, Mayme, îmi pare rău... Ce te-a întristat?

— Vezi tu, Katie, nu-i uşor să fii pe jumătate alb şi pe jumătate negru. Uneori mă simt bunăoară stingheră să-i zic tatei „tată" de faţă cu ceilalţi, unde el e alb, iar ei sunt negri. Eu nu sunt nici ca ei, nici ca tine. Cine sunt eu de fapt?... adăugai, cu vocea gâtuită iar de lacrimi.

Katie îmi luă mâna şi o strânse într-a ei.

— Om fi noi diferite, Mayme, dar nu uita că suntem surori. Verişoare de sânge. Şi nimic nu poate să schimbe vreodată lucrul ăsta.

Dădui înlăcrimată din cap.

— Şi Micah ce ţi-a spus? întrebă Katie.

— Că Dumnezeu mă iubeşte aşa cum sunt. Pare să ştie mereu exact ceea ce are nevoie să audă celălalt. E un om uimitor. Nici nu-mi vine a crede că a fost cândva un derbedeu înrăit.

— Poftim??? exclamă Katie uluită.

— Aşa cum auzişi. Câtă vreme aţi fost plecaţi, Micah ne-a povestit că a crescut pe străzi şi a fost hoţ de buzunare. Îţi poţi închipui? Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta!

Katie mă cercetă cu o privire stranie.

— Mayme... nu cumva te-ai îndrăgostit de el?
Făcui ochii mari.
— Şi tata m-a întrebat acelaşi lucru. Nu... Sigur că nu.

*

În vreme ce Katie şi Mayme discutau astfel în drum spre casă, Micah se întoarse la coliba lui Henry, care începea încet-încet să se golească. În dreptul Emmei şi al fiului ei, tânărul se opri şi se aplecă spre cel mic.

— William, ce-ar fi s-o iei tu înainte? Aş vrea să stau puţin de vorbă cu mama ta, dacă nu te superi.

— Nu, nenea Duff, nu mă supăr, ciripi micuţul şi o zbughi ţopăind spre casă, cu Josepha căznindu-se să-l ajungă din urmă.

— Ai un băieţel minunat, spuse Micah în timp ce se îndepărtau încet de ceilalţi.

Emma, vădit emoţionată să se găsească brusc singură cu el, nu spuse nimic.

— Noi doi va trebui să purtăm într-o zi o discuţie serioasă, continuă Micah.

— Despre ce? întrebă Emma nedumerită.

— Despre felul în care te vezi tu. Nu mi-au plăcut unele lucruri pe care le-ai spus mai devreme despre tine. Uneori avem nevoie de ajutor ca să vedem binele din noi.

— În mine nu-i nimica bun.

— Aici te înşeli, Emma. E ceva bun în fiecare.

— O fi, în oameni ca Mayme şi donşoara Katie, da'...

— Emma, o întrerupse Micah, întorcându-se spre ea şi privind-o adânc în ochi, Dumnezeu nu te-ar fi făcut exact aşa cum eşti dacă n-ar fi socotit că eşti vrednică să trăieşti pe acest pământ. El te priveşte cu o dragoste chiar mai adâncă decât cea cu care îl priveşti tu pe William. Da, adăugă el, observând mirarea de pe chipul ei, am văzut cu câtă iubire te uiţi la copilul tău.

— Când văzut-ai asta?

— Încă de când am sosit. Îţi iubeşti copilul ca pe ochii din cap, nu-i aşa, Emma?

— Da, dom' Duff, sigur că-l iubesc... da' nu știam că fost-ai atent la mine.

— Am fost, Emma. Și ori de câte ori te privesc, văd un om frumos pe care Dumnezeu îl iubește nespus de mult.

— Ești sigur, dom' Duff, că de mine vorbești?

— Vorbesc de ceea ce văd în sufletul tău, Emma. Și am să mă rog la Cel de Sus ca într-o bună zi s-o vezi la rându-ți.

Spunând acestea, Micah se întoarse și se îndepărtă, lăsând-o pe Emma mută de uimire.

*

În seara aceea, Katie veni în odaia mea și se așeză lângă mine pe pat. Momentele acestea neprețuite, pe care le petreceam împreună doar noi două, erau din ce în ce mai rare. Zâmbii și o luai de mână.

— Sunt fericită că îi avem pe toți ceilalți alături, spuse ea, dar îmi lipsesc discuțiile noastre de odinioară.

Vreme de un minut rămase tăcută, gândindu-se pasămite la ceea ce cugetasem eu mai devreme – că oricât de mult ne iubeam, nimic nu putea schimba faptul că ne deosebim una de alta.

— Dar niciuna dintre noi n-ar vrea să dea timpul înapoi, nu-i așa? întrebă ea în cele din urmă.

Clătinai din cap.

— Ce are să se aleagă de noi, Mayme? Lumea îi privește în chip diferit pe albi și pe cei de culoare.

— Nu știu, Katie, dar măcar aici, la Rosewood, cu toate deosebirile dintre noi, ne acceptăm și ne iubim unii pe ceilalți.

— Poate că asta contează mai mult ca orice, zâmbi Katie.

20
Povești, dans și amintiri

Poveștile împărtășite la gura sobei în coliba lui Henry avură darul de a ne umple pe toți de bucurie și de recunoștință pentru traiul binecuvântat pe care îl duceam la Rosewood. Peste câteva seri, după cină, ne-am adunat, cum ne era obiceiul, în salon.

— Ne citești ceva, donșoară Katie? întrebă Emma.

— Dacă vreți, cu mare plăcere, răspunse Katie.

— Io vreau, că tare-mi place să te-ascult!

— Ce-ar fi să ne citești din cartea pe care ai cumpărat-o la Charlotte? interveni tata. De când ne-am întors, nici c-ai lăsat-o din mână.

— Vreți să vă citesc din basmele fraților Grimm? întrebă Katie.

— Da, Katie, citește-ne o poveste, o rugai eu.

Katie se ridică și se duse să ia cartea de pe raft, apoi se așeză la loc și începu s-o răsfoiască.

— Iată basmul pe care l-am citit aseară. Se intitulează „Muzicanții din Bremen" și este despre un măgar, un ogar, o pisică și un cocoș.

— Bremen? făcu Micah nedumerit.

— E un oraș din Europa, zise Katie. Cele patru animale fug de la stăpâni și, întovărășindu-se, se duc să trăiască împreună

în Bremen, oraşul libertăţii. Luând-o prin pădure, dau de casa unor tâlhari, pe care izbutesc să-i pună pe fugă făcând un tărăboi de nedescris. De aceea li se spune muzicanţi. Tâlharii, băgaţi în sperieţi, îşi iau tălpăşiţa, iar animalele pun stăpânire pe sălaş.

— Zici că-i povestea noastră! exclamă Jeremiah. Că – la fel ca muzicanţii ceia – nici noi nu mai suntem, vezi bine, robi.

Ne pufni pe toţi râsul. Când, în cele din urmă, ne potolirăm, Katie începu să citească.

— „A fost odată un om şi omul ăsta avea un măgar, care de ani şi ani tot cărase la moară saci cu grăunţe. Ci de la o vreme bietului dobitoc i se împuţinaseră puterile şi nu mai era bun de nicio treabă. De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el bunătate de nutreţ. Măgarul pricepu însă că nu-l aşteaptă vremuri prea bune şi, fără să mai zăbovească, îşi luă tălpăşiţa spre oraşul Bremen..."

Ascultam cu toţii într-o tăcere desăvârşită. Captivat de poveste, până şi ăl mic stătea cuminte pe genunchii Emmei, ascultând cu ochii mari, fără să zică nici pâs.

— „Găsind casa cufundată în linişte, iscoada tâlharilor păşi fără nicio grijă în bucătărie să aprindă o lumânare. Dând de ochii scânteietori ai pisicii, îi luă drept cărbuni aprinşi şi apropie de ei un băţ de chibrit, ca să-l aprindă. Ci pisica, neînţelegând de glumă, numai ce îi sări în obraz şi se puse să-l zgârie şi să-l scuipe. Băgat în sperieţi, tâlharul dădu s-o întindă pe uşa din dos. Ei, dar când călcă afară, câinele – care stătea lungit lângă prag – se repezi la el şi îl muşcă de picior. O luă atunci la goană prin curte şi, când trecu pe lângă maldărul de gunoi, măgarul îi arse o copită de văzu stele verzi. Iar cocoşul, trezit de hărmălaia de-afară, începu să strige de pe grindă: «cucurigu, cucuriiguu!». Atunci tâlharul îşi luă picioarele la spinare şi nu se opri decât în faţa căpeteniei tâlharilor, căreia îi înşiră toate grozăviile prin care trecuse.

– Vai de viaţa noastră! În casă s-a oploşit o vrăjitoare afurisită, care mi-a zgâriat tot obrazul cu ghearele ei lungi şi ascuţite; iar la uşă, cine crezi că stătea? unul cu un cuţit, care m-a înjunghiat

în picior! Socoteam c-am scăpat, da' ţi-ai găsit! În ogradă, o namilă neagră m-a pocnit cu o măciucă, iar sus, cocoţat pe acoperiş, sta însuşi judecătorul şi tot striga „Aduceţi-mi-l încoace pe tâlhar! Aduceţi-mi-l!"... Dacă am văzut că aşa stă treaba, n-am mai stat pe gânduri şi am fugit mâncând pământul...

Din seara aceea, tâlharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanţi din Bremen se simţeau atât de bine acolo, că nu s-au mai îndurat să plece."

După încheierea poveştii, se făcu linişte preţ de câteva clipe. În cele din urmă, Emma fu cea care curmă tăcerea.

— Aşa făcuraţi şi voi două cu tâlharii ceia de i-aţi păcălit şi i-aţi pus pe fugă, nu-i aşa? Ş-or luat tălpăşiţa făr' a bănui c-or fo' alungaţi de două fetişcane!

Katie şi cu mine ne uitarăm zâmbind una la alta.

— Da, Emma, aşa am făcut şi noi, încuviinţă Katie.

— Ce straşnic a fost! exclamai eu. Aproape că uitasem de asta. Cum de am scos-o la capăt, habar n-am.

— Cert e că am izbutit să îi ducem de nas, zise Katie.

— Despre ce vorbiţi voi acolo? întrebă Micah, zâmbind nedumerit şi plimbându-şi privirea de la mine la Katie. Nu de alta, dar sună mai palpitant chiar şi decât basmul.

— O, chiar a fost, dom' Duff! exclamă Emma cu însufleţire. Mayme şi donşoara Katie or fost din cale-afar' de isteţe şi de curajoase. Or tras cu arma şi toate alea.

— Mă tem că, dintre noi două, numai Mayme a fost cea curajoasă, râse Katie. Eu una tremuram de frică!

— Nici eu nu eram mai brează. Totul s-a petrecut nespus de repede şi am făcut, pur şi simplu, ce aveam de făcut.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Micah.

— Au venit nişte ticăloşi la Rosewood, spuse Katie. Căutau aurul unchiului Ward.

— Aurul?! exclamă Micah, uitându-se la fratele tatei. Chiar se găsea aur la Rosewood???

— Da, dar la început noi n-o ştiam. L-am găsit mai apoi jos, în pivniţă. Aşadar, când ne-au călcat pentru prima oară

nelegiuiții aceia, i-am pus pe fugă așa cum i-au alungat cele patru animale pe tâlhari.

— Numa' că Mayme și donșoara Katie nu s-or pus pe cântat, ci or tras cu puștile după ei! exclamă Emma.

De acum curiozitatea lui Micah îi molipsise pe toți ceilalți și n-au mai contenit cu întrebările până nu le-am istorisit de-a fir a păr întreaga pățanie.

— S-a întâmplat înainte să vină Emma la noi, începu Katie, chit că de povestit, i-am povestit după aceea și ei toată tărășenia. Bărbații aceia mai veniseră o dată la Rosewood și puseseră tot felul de întrebări. Pe vremea aceea nu eram aici decât eu și Mayme. Lumea încă nu știa ce se întâmplase cu familia mea. Așa ne-a venit ideea să lăsăm a se crede că lucrurile decurgeau mai departe în mod normal și că nu eram singurele suflete de pe plantație. Mayme făcea curat în grajd când i-am văzut venind. Am dat fuga la ea să-i spun, dar tremuram atât de tare că abia puteam lega două cuvinte. Mayme se strecură până la ușa șurii și aruncă o privire afară. Cei trei călăreți descălecară în curte și se uitară în jur. Peste un minut, două, ușa se deschise scârțâind și unul dintre bărbați intră în șură. Eu stăteam ghemuită lângă Mayme. „E careva pe-aici?" strigă bărbatul. Își plimbă privirea prin șură vreo 5-10 secunde, apoi ieși. „Nu-i nimeni în casă", se auzi de afară un alt glas. „Unde-or fi? Că, din câte se pare, plantația nu-i pustie", comentă cel care intrase în șură, la care un altul ripostă: „Om aștepta și i-om omorî când s-or întoarce."

La auzul acestor vorbe, Josepha clătină înfiorată din cap.

— Nouă nici că ne-a trebuit mai mult! continuă Katie. Mayme îmi șopti s-o urmez. Ne-am furișat afară prin ușa din dos, după care am zbughit-o spre pădure și, făcând un ocol larg ca să nu fim văzute, ne-am apropiat de casă din cealaltă parte. Pe când stăteam lipite de peretele casei, Mayme mă întrebă unde-s armele. „Ce ai de gând să faci cu armele tatei?" o întrebai eu, la care ea îmi răspunse: „Om încerca să-i speriem nițel și să-i punem pe fugă." „Cum?" mă mirai eu – pe vremea aceea eram, vezi bine, cam tare de cap. Mayme fu nevoită să mă îndrume pas

cu pas. Îmi spuse să mă furişez pe după casă şi, când voi ajunge la colţ, să iau nişte pietre şi să le azvârl spre caii lor.

— De ce să azvârli cu pietre? se miră Emma.

— Ca să le speriem caii, răspunsei eu. M-am gândit că atunci când nelegiuiţii or ieşi buluc să vadă ce se petrece, eu am să mă reped înăuntru să înşfac armele.

— Dar eu, reluă Katie firul poveştii, tremuram de groază să nu mă prindă vreunul dintre bărbaţi. Am întrebat-o pe Mayme ce să fac după ce arunc cu pietre, iar ea îmi spuse să rămân ascunsă, apoi să mă întorc fuguţa în pădure, unde mi se va alătura după ce va lua armele.

De acum toţi o ascultau cu sufletele la gură, la fel de atenţi precum ascultaseră basmul scris de fraţii Grimm.

— Zis şi făcut, continuă Katie. Am aruncat cu pietre ca să le distrag atenţia, vreme în care Mayme s-a furişat în casă şi a luat puştile, după care ne-am refugiat înapoi în pădure. Cum a izbutit Mayme să fugă cu puştile alea mari şi grele, nu ştiu, dar cert e că am ajuns cu bine la adăpostul copacilor. „Şi acum ce facem?" o întrebai eu pe Mayme. N-o să ghiciţi niciodată ce mi-a răspuns, adăugă Katie, după care se uită la mine, invitându-mă tacit să rostesc eu replica.

Toate privirile se întoarseră spre mine. Îmi reprimai cu greu un zâmbet.

— I-am spus aşa: „O să tragem, miss Katie."

— Pac! Pac! chiui însufleţit ăl mic, ridicându-şi braţul pe post de armă şi făcându-se că trage.

— Stai, William, cuminte, îl potoli mamă-sa.

— Era prima oară când ţineam o armă în mână, zise Katie. Mayme mi-a arătat cum să n:i-o proptesc de umăr şi să ţintesc. „Doar nu vrei să-i împuşcăm?!" am bolborosit eu îngrozită. „Nu, prostuţo, vreau doar să-i speriem", răspunse ea. Şi aşa am şi făcut. Mayme mi-a arătat cum să încarc carabina, mi-a lăsat un pumn de cartuşe şi mi-a spus ce să fac, după care a luat puşca şi s-a întors în şură. Dârdâiam de frică...

— Şi eu la fel! Dar ştiam că trebuie să ne descotorosim cumva de netrebnicii aceia.

— Doamne, Mayme, cât ai fost de curajoasă! exclamă Katie, zâmbindu-mi, după care îşi întoarse iar privirea spre ceilalţi. Mayme se furişă până la caii celor trei şi le şterpeli armele din desăgi, după care se ascunse în şură. Pe mine mă îndrumase să număr până la 300 şi apoi să încep să trag – în aer. La cât eram de speriată, am numărat însă mult prea repede, iar când am socotit că sosise momentul, am luat arma şi, ţinând-o strâns, am aţintit-o spre câmp. Apoi am închis ochii şi am apăsat pe trăgaci. Detunătura m-a speriat zdravăn, dar bine că măcar nu m-a azvârlit pe spate, cum mă temeam că o să se întâmple. Când ecoul împuşcăturii se stinse am mai tras o dată şi încă o dată. De acum se auzeau strigăte din casă, căci bărbaţii nu ştiau – slavă Domnului! – cine trage asupra lor. Am tras şase focuri, după care am încărcat, cu degetele tremurânde, carabina aşa cum mă învăţase Mayme. Nelegiuiţii dădură fuga după arme, dar Mayme le şterpelise carabinele, iar acum trăgea şi ea asupra lor din şură. Încărcându-mi arma, m-am pus iar să trag şi, din greşeală, am nimerit una dintre ferestrele casei!

Tata şi unchiul Ward izbucniră în râs.

— Cei trei bărbaţi răcneau şi înjurau de mama focului, îi dădu Katie înainte. Văzându-se însă neînarmaţi şi încolţiţi, încălecară pe cai şi porniră la galop în ploaia de gloanţe pe care o descărcam noi două asupra lor.

Katie îşi încheie povestirea râzând, iar noi toţi îi ţineam isonul.

— Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta! exclamă Micah. Ce mai ispravă!

— Şi chiar după aia venit-am io, se amestecă Emma în vorbă. Şi ori de câte ori venea careva la Rosewood, noi trei, împreună cu donşoara Aleta, făceam un tărăboi grozav, la fel ca animalele celea din poveste, ca să-i zăpăcim şi să nu le treacă prin cap că eram numa' noi patru acilea.

— Poftim??? făcu Micah râzând. Cum vine povestea asta?

— Asta era stratagema lui Katie, îi explicai eu. Aprindeam focul în colibe, o puneam pe Aleta să bată nicovala în fierărie şi făceam tot ce se putea ca Rosewood să pară o plantaţie ca oricare alta.

— Trebuie să mărturisesc că erau să mă păcălească şi pe mine! râse tata lui Jeremiah.

— Şi bărbaţii aceia nu s-au mai întors? întrebă Micah.

Se lăsă tăcerea în încăpere.

— Ba da, răspunse Katie cu glas şoptit.

— Şi ce s-a întâmplat?

Katie se uită întrebătoare la cei trei bărbaţi mai vârstnici. Văzând că niciunul dintre ei nu spune nimic, adăugă:

— Unchiul Templeton a fost împuşcat – încercând să-mi salveze viaţa, a fost cât pe ce să şi-o piardă pe a sa. Mai-marele nelegiuiţilor, un individ pe nume Bilsby, a fost ucis. El este cel care ne-a omorât familiile.

Katie se opri. Jeremiah aruncă o privire spre tatăl său, care ţinea ochii pironiţi în pământ. Intuind că numai Henry era în măsură a vorbi despre rolul jucat de el în cele întâmplate, până şi Emma păstră o tăcere respectuoasă.

Katie se ridică şi se duse să pună cartea înapoi în bibliotecă.

Rămaserăm tăcuţi vreme de câteva minute, după care Josepha se ridică în picioare.

— Io merg să pun ceainicu' pe foc. Cine poftește niște ceai?

— Sună grozav, Josepha, spuse tata. Eu aş vrea o cană.

— Şi eu, zise Katie, învârtindu-se încet prin cameră.

— Ţi-au mai rămas din biscuiţii aceia de ovăz? întrebă unchiul Ward.

— Cum să nu, dom' Ward! ripostă Josepha, făcându-se nevăzută în bucătărie.

Katie se aşeză la pian şi începu să cânte într-o doară. Apoi, prinzând chef, îşi scoase partiturile mai vechi şi se puse a cânta o melodie săltăreaţă.

Unchiul Ward sări în picioare şi, spre amuzamentul tuturor, începu să joace cu foc, în vreme ce noi, ceilalţi, băteam din

palme în ritm cu muzica. Încurajat de acompaniamentul nostru, el începu să țopăie și mai abitir, de ziceai că o să rupă podelele, nu alta.

— Haide, Emma, la joc! strigă el și, apropiindu-se de locul în care stătea tânăra negresă, o trase de mână, făcând-o să se ridice în picioare.

Peste câteva clipe, dănțuiau deja la unison, de zici că făceau pereche de când lumea și pământul pe ringul de dans. Râzând, noi, ceilalți băteam cadențat din palme, ținându-le isonul.

Ridicând la un moment dat privirea, numai ce văd că Micah stă în dreptul meu, cu mâna întinsă.

— Hai, Mayme, să ne prindem și noi în joc!

I-am luat mâna și m-am ridicat. Nu făceam noi un spectacol de pomină, ca Emma și unchiul Ward, dar mamă, ce ne-am mai distrat! N-am mai dănțuit așa, cu un bărbat de culoare, de pe vremea când, copiliță fiind, jucasem cu tata-moșu' pe acorduri de scripcă. Se vedea de cât colo că nu-i prima dată când Micah juca o gigă, căci era un dansator cât se poate de iscusit.

— Ptiu, că mă trecură toate nădușelile! exclamă peste vreo două minute unchiul Ward, gâfâind. Jeremiah, ia scoală-n picioare și-mi ia locul!

Jeremiah, căruia îi ardea deja buza să se prindă în joc, nici că avu nevoie de mai multe invitații. Sări numaidecât de pe scaun, o luă pe Emma de mână și o jucă de jur împrejurul camerei.

Peste câteva minute, Josepha se întoarse cu ceaiul și, după ce îi servi pe bărbați, se așeză lângă Henry să-i privească pe dansatori. Într-un târziu, degetele lui Katie încetiniră ritmul și melodia săltăreață luă sfârșit. Emma și cu mine ne desprinserăm de partenerii noștri de joc și rămaserăm tuspatru în mijlocul salonului râzând, gâfâind și zâmbind cu toată fața. Eram obosiți, dar nu mai petrecuserăm de mult așa de strașnic!

— A fost tare distractiv! exclamă tata. Ca pe vremea când eram puștan. Mai ții minte, Ward, lecțiile de dans pe care ni le dădea mama?

Fratele lui râse încetișor.

— Zău? V-a învățat să dansați? întrebă Katie de la pian.

— Fără doar și poate, Kathleen, răspunse tata. Bunica ta era o adevărată doamnă și a avut grijă, atât cât i-a stat ei în puteri, ca toți copiii săi – eu, Ward, mămica ta și mătușă-ta Nelda – să fie culți și manierați. Cred că i-ar fi plăcut să ne dea la școli scumpe, dar, cum nu ne permiteam, ne-a pus să citim cărți și să studiem – până și dansul. Ba chiar a încercat să ne învețe a cânta la pian până și pe noi, băieții.

— Vai, unchiule Templeton, cântă-ne ceva! exclamă Katie.

Tata pufni în râs.

— Am spus că mama a încercat să ne învețe, dar de mine unul mă tem că nu s-a prins mare lucru. Poate că o fi avut mai mult noroc cu Ward.

— Ei aș! râse fratele lui. Eram îndărătnic ca un catâr ori de câte ori mă punea să exersez. Acum că o aud pe Kathleen cântând, zău că-mi pare rău. Cânți tare frumos, Kathleen. Ascultându-te, îmi zboară gândul la vremurile de odinioară. Și mamă-ta cânta la fel de frumos. Dintre noi patru, ea era cea cu talent muzical.

— Mama m-a învățat să cânt, spuse Katie. Pe vremuri aveam și o vioară, dar a fost distrusă când am fost atacați de banda lui Bilsby.

— Se vede că Rosalind a fost o profesoară bună, zise unchiul Ward, după care făcu o pauză. Și știți cine mai avea talent muzical? Lemuela! Ce învăța Rosalind, învăța și ea. Știa să cânte la pian, la vioară... și cu vocea! Mai ții minte, Templeton, ce voce frumoasă avea?

Tata schiță un surâs trist și încuviință încet din cap, cu ochii ațintiți în gol.

— Cum să nu țin minte? murmură el. Îmi amintesc prea bine.

Glasul lui, plin de alean, ne potoli pe toți și mai cu seamă pe mine, amintindu-mi iar cât de mult o iubise pe mămuca și cum se întrista ori de câte ori îi zbura gândul la felul crunt în care fusese smulsă de lângă el.

Katie începu din nou să cânte, încetişor, năpădită la rându-i de melancolia aducerii aminte. În afară de William, care era prea mic să ştie ce-i durerea, amintirea pierderii celor dragi avea să ne întristeze mereu pe fiecare dintre noi. Totuşi, ne aveam unii pe alţii şi pentru asta eram din cale afară de recunoscători. Chiar şi aşa însă, uneori tot ni se mai umplea sufletul de tristeţe la amintirea celor care nu mai erau printre noi.

Trecu o vreme până să recunosc melodia pe care o cânta Katie în surdină. Era un menuet, precum cel pe care îl cântase când împlinise cincisprezece ani, la scurt timp după sosirea mea la Rosewood. Acea zi specială ne apropiase nespus de mult, transformând două copile îndurerate în două prietene.

În vreme ce Katie cânta liniştitul menuet cu iz nostalgic, stăteam cu toţii tăcuţi, fiecare aducându-şi pasămite aminte de fiinţele dragi care se petrecuseră dintre noi.

Josepha, care şedea lângă tata, se legăna uşor dintr-o parte într-alta şi bătea încetişor tactul cu piciorul. Observând, tata se întoarse cu faţa spre ea.

— Josepha, n-ai vrea să dansăm? Văd că ştii să joci menuetul.

Ochii negresei se umplură de tristeţe şi de alean.

— Ehei, asta fost-a demult...

— Ce anume? întrebă tata nedumerit.

Josepha îşi veni în fire, recăpătându-şi limba ascuţită.

— Îi treaba mea ce, se oţărî ea. Dumneata, dom' Templeton, fă bine şi vezi-ţi de treaba matale.

Peste un minut, cum stăteam eu pe scaun, numai ce se ivi o umbră în dreptul meu. Ridicai mirată privirea.

Era tata.

Îmi întinse mâna şi mă trase spre el. N-aş fi crezut că îmi amintesc aşa de bine paşii, dar mă trezii mişcându-mă în perfect ritm cu muzica în vreme ce tata mă conducea cu măiestrie pe acordurile graţiosului menuet. Se vede treaba că bunica mea şi a lui Katie îl învăţase să danseze cum scrie la carte! Avea pasul atât de uşor, că nici nu auzeai când atinge podeaua. Mi-l puteam lesne închipui dichisit şi pomădat, dansând la un bal fastuos de la

o curte regală! Mă conducea cu o grație nemaipomenită, ținându-mă ușor de degete și învârtindu-mă încet în toate momentele potrivite. Iar atingerea lui era de ajuns ca să știu exact care era următoarea mișcare.

Toți priveau uimiți cât de bine ni se potrivesc pașii, de parcă am fi dansat menuet împreună de când lumea și pământul. Uitându-se la noi, Josepha începu chiar să lăcrimeze.

Katie cânta, iar noi dansam, și timpul stătu parcă în loc în cele câteva minute cât ținu melodia. Dintr-odată, mă simțeam ca o prințesă din povești. Doar că eu nu dansam cu un prinț, ci cu propriul meu tată – ceea ce era și mai frumos.

Când menuetul se încheie, ne oprirăm și ne întoarserăm cu fața unul spre altul. Ridicând ochii spre tata, văzui că are lacrimi în ochi.

— Ești leită măicuța ta, Mary Ann, șopti el. Ești cea mai minunată fată din lume.

Îl înconjurai cu brațele pe după mijloc și îmi lăsai capul pe pieptul lui, iar el mă strânse într-o îmbrățișare duioasă.

21
Botezul

Cum s-a dus vorba, nu ştiu sigur. Cred că Henry a aflat vestea în târg de la niscaiva nou-veniţi. De oriunde o fi pornit zvonul, umbla vorba că un predicator de culoare se îndreaptă spre Greens Crossing, propovăduind şi botezând pe cei întâlniţi în cale.

Şi, într-o bună zi, chiar sosi huruind în oraş o căruţă ca de circ, pe care scria cu litere de un roşu aprins, pictate pe un fundal galben: „Predicatorul Giles Smithers" şi, dedesubt: „Isus e calea spre mântuire. Pocăiţi-vă!"

Bărbatul se duse la grajdul cu chirie şi îl întrebă pe Henry care parte a râului ar fi mai potrivită pentru un botez. Şi, uite aşa, numai ce ne trezirăm că îşi instalează cortul pe malul râului, chiar lângă Rosewood – cu permisiunea tatei şi a unchiului Ward, desigur – şi împarte fluturaşi în stânga şi-n dreapta. Reverendul Smithers era un predicator de modă veche, care ameninţa lumea cu focul iadului şi, când se înverşuna, îi auzeai vocea de la o poştă. Katie, tata şi unchiul Ward au fost singurii albi prezenţi la prima întâlnire, alături de vreo douăzeci de negri. A doua seară, veniră însă de două ori pe atâţia, iar, în ultima zi, duminică după-masa, când reverendul Smithers anunţase că va boteza lumea în râu, se adunară din tot ţinutul nu mai puţin de

o sută de inşi de culoare, oameni pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea. Cum auziseră vestea nu ştiu, dar cert e că au auzit-o.

S-a cântat în după-amiaza aceea cum nu mai auzisem cântându-se din copilărie, când sclavii credincioşi de pe plantaţia McSimmons, vreo treizeci la număr, se strângeau serile laolaltă şi îşi înălţau glasurile întru slava Domnului.

Josepha, mai însufleţită ca niciodată, bătea din palme, îşi legăna trupul voinic şi cânta mai tare ca oricine. Henry, pătruns la rându-i de căldura spirituală, îi ţinea isonul. Părtăşia cu toţi ceilalţi negri care fuseseră odinioară sclavi părea să le fi deschis o parte a sufletului care tăcuse vreme îndelungată. Jeremiah, Emma şi cu mine stăteam tustrei pe iarbă. Katie rămăsese acasă cu William, spunând că nu se simţise în largul ei deunăzi, când fusese singura fată albă prezentă la slujbă. De atunci nu mai participaseră la adunare nici tata, şi nici unchiul Ward.

Eu şi Jeremiah cântam laolaltă cu ceilalţi şi băteam din palme, dar Emma era neobişnuit de tăcută. Nu înţelegeam de ce – îi plăcea, doar, să cânte şi avea o voce minunată! După ce reverendul se puse a predica, Emma se posomorî şi mai tare, de zici că mai era puţin şi are s-o podidească plânsul.

— Fraţi şi surori, începu predicatorul Smithers cu vocea lui bubuitoare, de ani de zile seminţia noastră s-a tot rugat s-ajungă a cunoaşte slobozia celei străvechi grădini a raiului. Ci acu' că suntem slobozi, păşit-am noi oare cu-adevărat, în adâncu' sufletului, în cea Împărăţie a lu' Dumnezău? Trecut-am noi Iordanu' să ne spălăm, prin botez, de păcate? Ne sculat-am noi din apele celea, cum îs apele râului de curge acilea-n spatele meu, izbăviţi şi renăscuţi? Simţit-aţi, fraţii mei, focu' cela? Ia ziceţi, ce foc vă strigă numele – focu' iadului ori focu' Duhului Sfânt?

De acum răcnea din toţi bojocii, iar mulţimea, molipsindu-se de înflăcărarea lui, izbucni într-un cor de „Aleluia!" şi „Ai milă, Doamne".

— Nu mai aştepta, frate... Grăbeşte-te, soră! răcni înainte predicatorul. Căci venit-a ziua a sfântă a mântuirii! De mai aştepţi o zi, a fi, poate, prea târziu. Că focu' iadului arde

năprasnic, pe veci însetat. Da' focu' Duhului arde cân' i-e dat să arză şi, de-i întorci spatele, n-ai să-l mai găseşti arzând. Veniţi la Isus, fraţi şi surori, şi mărturisiţi-vă păcatele ca focu' mântuirii Lui să arză cu străşnicie.

— Amin! Amin! strigară ascultătorii.

— Ş-acu', fraţi şi surori, veniţi aci la mine de vă spovediţi şi vă lăsaţi pogorâţi de focu' ăl sfânt. Ş-apoi păşiţi în apele celea ale Iordanului de vă spălaţi de păcate.

Mulţimea începu să freamete şi să strige:

— Lăudat fie Isus! Aleluia!

Câţiva se duseră pe malul râului, în vreme ce alţii ieşiră în faţă, căzură în genunchi şi îşi ridicară braţele în aer, slăvindu-L pe Dumnezeu în gura mare:

— Iartă-ne, Doamne, c-am păcătuit. Izbăveşte-ne, Doamne... Izbăveşte-ne de focu' iadului!

Lângă mine, Emma tremura înfricoşată.

Dintr-odată, se ridică în picioare, dar în loc să i se alăture predicatorului pe malul apei, cum mă aşteptasem eu, se întoarse în direcţia opusă şi o porni înapoi spre casă. Mă uitai întrebătoare la Jeremiah, dar el ridică din umeri – purtarea Emmei îl nedumerea, vezi bine, la fel de tare ca pe mine.

După un minut, două, Jeremiah se ridică în picioare şi, spunând că vrea să fie botezat, o luă spre râu. Între timp, reverendul Smithers, care intrase în apă până la brâu, se apucase de treabă. Pe mal aşteptau la rând, cântând şi rugându-se cu foc, toţi cei dornici să fie botezaţi şi fiece creştinare săvârşită de către predicator în apa râului era primită cu strigăte de slavă.

Dându-mi brusc seama că nici eu nu fusesem vreodată botezată, nu mi-a luat mult să hotărăsc că vreau să primesc la rându-mi taina botezului.

Aşa că m-am ridicat şi l-am urmat pe Jeremiah spre râu. El era cu câţiva inşi înaintea mea la coadă şi nu a întors nici măcar o dată privirea îndărăt. După ce reverendul Smithers îl scufundă în apă, când Jeremiah se înălţă iar, şiroind, în picioare, Henry şi Josepha strigară într-un glas de pe mal:

— Domnu' fie lăudat!

Observându-mă, Jeremiah îmi zâmbi. Când trecu pe lângă mine, îi apucai mâna şi i-o strânsei puternic. Două minute mai târziu îmi veni mie rândul.

Când predicatorul mă ridică din apă, deşi l-am auzit pe Jeremiah strigând de pe mal cuvinte de slavă împreună cu Henry şi Josepha, prima faţă pe care am văzut-o n-a fost a lui, ci faţa Emmei. Emma venea hotărâtă spre mal, de mână cu fiul de patru ani. Se opriră cât să îşi scoată încălţările, apoi intrară în apă şi se aşezară la coadă, în spatele celor patru negri care aşteptau să fie botezaţi.

— Vreau să-mi botezi copilu', îi spuse Emma reverendului când ajunse în dreptul lui. El îi William.

— Şi ia zi tu, William, crezi mătăluţă că Isus te-a mântui de păcate? îl întrebă Smithers pe ăl mic.

— Cred, da! exclamă fiul Emmei, deşi nu-s sigură că înţelegea ce are să urmeze.

Nici una, nici două, predicatorul îşi petrecu braţul pe după umerii lui şi, acoperindu-i cu mâna nasul şi gura, îl scufundă în apă. Peste două secunde, ăl mic ieşi tuşind la suprafaţă, strigând după mamă-sa. Emma îl luă în braţe, se răsuci şi, fără să spună un cuvânt, ieşi din râu.

— Doar nu era să-mi las odoru' să arză-n focu' iadului! pufni ea când se aşezară lângă noi pe iarbă.

Până să se însereze, nu mai era ţipenie de om pe malul râului. Fistichia căruţă a reverendului Smithers se îndrepta deja hodorogind spre o altă turmă ce se cerea izbăvită. Acum Rosewood se putea întoarce în sfârşit la normal – chit că în seara aceea am mai turuit vreme de un ceas pe seama botezului, istorisindu-le însufleţiţi celor de acasă toate câte se întâmplaseră la râu.

Un lucru mă nedumerea, totuşi. Având în vedere cu câtă credincioşie îşi trăia Micah viaţa, nu înţelegeam cum de nu venise la botez şi cum de nu scosese un cuvânt mai toată seara.

22

O conversație memorabilă

Soarele de mai strălucea fierbinte pe cer, iar pământul era moale, călduț și reavăn, numai bun pentru semănat. Cele trei tinere de la Rosewood dăduseră mai toată dimineața cu grebla și cu săpăliga, făcând straturi în grădina de legume. Pe o jumătate din suprafață începeau deja să încolțească puzderie de napi, cartofi, morcovi, fasole și mazăre, iar mâine aveau să planteze pe cealaltă jumătate semințe de bostani și dovleci, precum și alte câteva soiuri de mazăre și fasole.

Katie se întorsese în casă să o ajute pe Josepha la pregătirea mesei de prânz, iar Mayme se dusese să strângă rufele uscate de pe sfoară. De vreo douăzeci de minute, Emma lucra singură în grădină. În ultimele zile, observase toată lumea că e tăcută din cale afară. Acum că era singură cu gândurile ei, în vreme ce săpa sârguincioasă pământul, ochii i se umplură încet de lacrimi.

De la o vreme încoace o năpădiseră, răscolindu-i sufletul și mintea, un iureș de sentimente noi cu care nu știa ce să facă. De ce o făceau, bunăoară, să plângă?

De ce așa, dintr-odată, se simțea pe cât de fericită, pe atât de tristă și de înfricoșată? Nu-și amintea să fi vărsat multe lacrimi la viața ei. Spre deosebire de alți sclavi, ea avusese un trai destul de ușor: abia dacă fusese biciuită o dată sau de două ori. Totuși, azi-noapte o apucase plânsul... așa, din senin, și plâns-a ș-a tot plâns pân' a furat-o somnul.

Iar acum iat-o iar covârşită de lacrimile celea fierbinţi şi nedorite.

Brusc, ceva o făcu să îşi întoarcă privirea spre casă.

La vreo douăzeci de metri depărtare, Micah Duff şedea pe iarbă, privind-o.

Emma tresări uimită şi îşi şterse repede ochii cu dosul mâinii murdare de pământ.

— Iartă-mă, Emma, n-am vrut să te sperii, spuse el, ridicându-se în picioare şi pornind spre ea.

— De câtă vreme te afli acilea, dom' Duff? întrebă Emma.

— Doar de câteva minute. Păreai adâncită în gânduri şi n-am socotit că se cuvine să te deranjez.

Emma îşi întoarse, încurcată, privirea, iar în clipa următoare o podidiră iar lacrimile.

— Ce s-a întâmplat, Emma? întrebă Micah încet, păşind în faţa ei. Cu săpăliga atârnându-i moale în mână, tânăra rămase cu privirea plecată în pământ.

— Nu ştiu, răspunse ea pe un ton plin de jale. Îmi simt sufletu' răscolit, atâta tot.

— Ce te răscoleşte?

— Ştiu şi io?... Gându' la Dumnezău, şi la iad, şi la tăte cele. Mă gândeam că poate...

— Poate ce? îi dădu Micah ghes cu blândeţe.

— Că poate ar fi trebuit să mă botez şi io cân' l-a botezat predicatoru' pe William a meu.

— Tu cum de nu ai cerut să fii botezată?

— Nu ştiu, se jeli Emma. Da' ştiu c-ar fi trebuit să primesc şi io botezu', ca pruncu' meu, că io n-am fost nicicând creştinată. Numa' că mi-a fost frică şi... ruşine...

— De ce crezi că ar fi trebuit să fii botezată?

— Pen' că simţit-am în inimă focu' cela ceresc de care vorbea predicatoru'. Simţit-am imboldu', da' nu i-am dat ascultare, ş-acu' mi-e şi mai frică decât mi-era 'nainte.

— De ce anume ţi-e frică, Emma?

— Că nu-s botezată şi că, de păţesc oarece şi mor, oi arde-n veci pururi în flăcările iadului!

Micah o privi cu un surâs în care tristeţea se împletea cu o nemărginită tandreţe.

— Nu ai să ajungi în iad, Emma.

— De un' ştii, dom' Duff? N-am fost botezată niciodat' şi-s o păcătoasă şi jumătate, o ştiu prea bine, şi predicatoru' cela zis-a că la ăi de nu-s botezaţi le-a arde sufletu-n focurile iadului în vecii vecilor!

La auzul acestor vorbe, Micah îşi simţi inima îndurerată din cale afară.

— Vino, Emma, spuse el, luându-i săpăliga din mână şi aşezând-o pe pământ. Hai să facem o plimbare.

Emma Tolan îl urmă fără să protesteze, aidoma unui copil zelos şi înfrigurat.

Porniră tăcuţi spre pădure. Chipul Emmei era liniştit, dar inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Ce avea să-i spună bărbatul ăsta din cale afară de înţelept ce mergea acum alături de ea? Fără să-şi dea seama, întoarse capul spre casă, întrebându-se dacă i-o fi urmărind careva cu privirea.

Ce-o să creadă Mayme?!

— Emma, spuse Micah într-un târziu, te superi dacă îţi pun o întrebare personală şi foarte importantă?

— De ce să mă supăr? răspunse ea cu jumătate de gură, începând a se perpeli.

— Bine, Emma, atunci iată ce vreau eu să ştiu: de ce ai o părere atât de proastă despre tine?

— A, păi la asta nu-i greu să răspund, zise ea, răsuflând parcă uşurată. De cân' eram mică, toată lumea mi-a spus că-s o fată rea. Or asta-nseamnă că-s o păcătoasă. Nu-i aşa, dom' Duff?

— Nu neapărat, zâmbi Micah. Dumnezeu poate vedea lucrurile cu totul altfel decât le văd oamenii.

— Da' io nu ştiu nemica de Dumnezău şi-am socotit că alţii or şti mai multe ca mine.

— Ei bine, Emma, atunci poate că a sosit vremea să nu mai asculţi ce spun alţii, ci să afli tu însăţi cine este Dumnezeu şi cum te priveşte *El* pe tine.

Merseră o vreme în tăcere.

Vorbele care îi ieşiră apoi pe gură Emmei, surprinzând-o mai ales pe ea, arătau clar că în tot acest timp cugetase abitir la ceea ce îi spusese Micah Duff.

— Dom' Duff, chiar vorbit-ai serios cân' mi-ai zis că fiece om are şi-o parte bună?

Fără să se oprească din mers, Micah întoarse capul spre ea şi i se uită adânc în ochi. Emma simţi că privirea lui îi pătrunde până în străfundurile fiinţei.

— Nu *cred*, ci sunt sigur de asta. *Există* ceva bun în fiecare din noi, căci cu toţii am fost făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Chiar Dumnezeu a spus-o.

— Chiar şi într-o păcătoasă ca mine, nătângă şi fără carte?

— Of, Emma, nu eşti nătângă. Mi se rupe inima să te aud spunând una ca asta. Iar răspunsul e da, există în fiinţa ta ceva bun şi minunat.

— Zău, dom' Duff?

— Sigur că da, Emma! Iar, dacă eu văd binele din tine, ia gândeşte-te cât bine vede Dumnezeu.

— Da' El se uită numa' după păcate, nu după bine.

— Minciuna asta unde ai mai auzit-o?

— Aşa zicea predicatoru' cela. Nu d-aia fost-a făcut iadu' – ca să fim pedepsiţi pentru păcatele noastre?

— Dumnezeu ne ajută să ne eliberăm de păcate, dar nu le caută cu lumânarea. Mai presus de orice, El se uită să vadă binele pe care l-a sădit în noi când ne-a făcut copiii Săi. Binele din noi care Îl ajută pe Isus să ne izbăvească de păcatele din sufletele noastre. Fără acel bine, n-am putea ajunge să Îi semănăm lui Isus.

— Da' io-s o păcătoasă şi jumătate, dom' Duff, şi-s sigură c-o s-ajung în iad. Dumnezău n-are cum să mă iubească aşa cum te iubeşte pe mata, pe Mayme au pe donşoara Katie.

— Nimeni nu este fără prihană, Emma. Ai auzit ce puşlama am fost eu în copilărie. Dar Dumnezeu a văzut binele din mine, aşa cum l-a văzut şi Hawk. Şi înţelegând că Hawk mă preţuieşte şi că Dumnezeu mă preţuieşte ca om, am ajuns să văd întunericul din sufletul meu şi să învăţ a mă ridica deasupra lui. Nu putem îndrepta cum se cuvine răul din noi până nu ne dăm seama că Dumnezeu este Tatăl nostru şi că ne-a înzestrat pe fiecare şi cu o parte bună. N-are niciun rost să fii botezată doar pentru că ţi-e frică de iad. Botezul în sine nu îţi va mântui sufletul.

— Ş-atunci ce tre' să fac ca să n-ajung în iad?

— Trebuie să înţelegi că Dumnezeu te iubeşte, că eşti fiica Lui dragă, şi apoi să începi a trăi aşa cum a trăit Isus. De aceea Îl numim Mântuitorul nostru: pentru că Isus ne izbăveşte de păcate şi ne arată cum să trăim drept copii ai lui Dumnezeu, ajutându-ne pas cu pas.

Se lăsă iar tăcerea.

— Pân-acu' n-am auzit pe nimenea să vorbească aşa de Dumnezău, murmură Emma. Un' că io n-am crescut cu un tată alături ea, mi-e cam greu să-nţeleg cum vine treaba asta. Credeam că Dumnezău îi oarece uriaş alb şi-nfricoşător ce tună şi fulgeră-n ceruri şi-i azvârle pe păcătoşi în focurile iadului.

— Crezi, Emma, că Dumnezeu *vrea* ca păcătoşii să ajungă în iad?

— Io aşa am socotit.

— Dar dacă nu vrea? Dacă Dumnezeu face tot ce Îi stă în puteri ca oamenii să *nu* ajungă acolo?

— Asta n-aduce defel, dom' Duff, cu ce zice lumea şi cu ce-a zis predicatoru' cela.

— Ştiu, oftă Micah. Dar dacă e adevărat?

— Că Dumnezău cearcă să ne *salveze* de iad?

Micah aprobă din cap.

— Nu ştiu, dom' Duff... Atunci înseamnă că Dumnezău nu-i deloc aşa cum credeam io. Încurcată treabă... Da'... da', la urma urmei, dom' Duff, cine *îi* Dumnezău?

— Dumnezeu este Tatăl tău, Emma. El vrea să te ajute pentru că eşti copilul Său mult iubit.

— Păi, dacă... dacă nu vrea să m-azvârle-n iad... şi... şi nu-i rău şi-nfricoşător cum credeam io, atuncea... atuncea... ce vrea... io ce-ar trebui să fac? Dacă Dumnezău nu-i aşa cum socoteam, însemnează că nici io nu îs. Cine... cine îs io, dom' Duff?

Micah zâmbi iar.

— Eşti copilul Lui, Emma – nici mai mult, nici mai puţin decât fiica lui Dumnezeu. Asta este ceea ce vrea El să fii.

23
Lecția de citire

Într-o dimineață, Katie și cu mine ne-am trezit mai târziu decât de obicei, odată cu Emma. Până să ne îmbrăcăm noi, William, care se deșteptase mai devreme, turuia deja de zor cu Josepha jos în bucătărie.

Când coborârăm tustrele la parter nu mică ne-a fost mirarea să îl găsim pe Micah Duff așezat pe divanul din salon, citind Biblia din biblioteca lui Katie.

— Bună dimineața, domnișoarelor, ne salută el, ridicând privirea.

— Ce faci mata acilea, dom' Duff? întrebă Emma.

— Am venit să beau o cafea bună făcută de Josepha. Și, cum ceilalți își savurau deja cafelele afară pe verandă, m-am gândit să iau și eu loc aici și să citesc puțin.

— Mata chiar pricepi ce scrie-n ceaslovu' cela? exclamă Emma, apropiindu-se și zgâindu-se uimită la cartea groasă din mâinile lui.

— Da, Emma, pricep.

— Și ce zice-n carte?

— Este o carte despre Isus, despre faptele săvârșite de El și despre învățăturile Sale.

— Aha, îi Biblia carevasăzică! Auzit-am de Biblie. Păcat că nu pot citi ce scrie-ntr-însa.

— Ai putea.

— Da' nu ştiu să citesc, ripostă Emma nedumerită.

— Dar ai putea, stărui Micah.

— Cum?

— Cititul e ca orice altceva. Se învaţă.

— Aşa cum am învăţat şi eu, intervenii, apropiindu-mă de Emma.

— Da' cum învaţă omu' să citească şi să vorbească frumos? întrebă ea, plimbându-şi privirea între mine şi Micah.

— Nu e uşor, dar dacă îţi doreşti cu adevărat, poţi învăţa orice, răspunse el. E drept însă că, pentru a învăţa orişice, e nevoie de multă sârguinţă.

— Da' io n-oi putea-n veci să citesc tăt ce scrie-n cartea ceea, spuse Emma, arătând spre voluminoasa Biblie de pe genunchii lui Micah.

— De ce să nu poţi? ripostă el. Ia loc, Emma.

Emma se aşează lângă el, iar Katie şi cu mine ne aşezarăm vizavi. Eu eram dornică să aud ce avea Micah de zis căci, deşi făceam mai departe exerciţii de citit, încă mă mai poticneam, vezi bine, pe ici, pe colo.

*

După ce Emma luă loc, Micah arătă cu degetul spre pagină.

— Aici ajunsesem cu cititul când aţi venit voi. Să luăm, bunăoară, cuvântul acesta.

— Cum se citeşte? întrebă Emma.

— „Este".

— Cum îţi dai seama?

— Pentru că am învăţat. Uite – avem un „e", un „s", un „t" şi încă un „e". Puse laolaltă, literele acestea formează cuvântul „este".

— Ptiu, da' încurcat mai îi!

— De fapt, e cât se poate de simplu, Emma. Priveşte atent cuvântul preţ de câteva clipe şi încearcă să ţii minte cum arată.

Emma îi dădu ascultare.

— Iar acum am să-ți arăt un alt cuvânt, spuse Micah după ce se scurse un minut, mutându-și degetul puțin mai sus pe pagină. Vezi cuvântul ăsta?

Emma încuviință din cap.

— Acesta este cuvântul „casa". Vezi, are un „s", precum „este". Tot ce trebuie să facem este să punem laolaltă literele „c", „a", „s" și încă un „a" și obținem cuvântul „casa". Acum privește atent cuvântul și ține-l minte.

Emma se conformă din nou.

— Ce zici, Emma, dacă îți scriu ceva pe o bucată de hârtie, crezi că ai putea citi ce am scris? o întrebă Micah după câteva secunde.

— Cum să pot, dom' Duff?! Ți-am spus, doar, că nu știu să citesc!

— Eu zic că te înșeli, Emma, stărui Micah. Katie, ești bună să-mi aduci un creion și o foaie de hârtie?

Katie sări în picioare și dădu fuga la etaj. De acum eram cu toatele înfrigurate să vedem ce are să se întâmple. Când Katie se întoarse într-un suflet și îi întinse lui Micah hârtia și creionul, acesta se întoarse iar spre Emma.

— Emma, te rog să închizi ochii, îi ceru el, după care scrise ceva pe foaie. Gata, acum îi poți deschide. Te rog să citești ce am scris aici.

Emma luă foaia de hârtie, se uită la cele două cuvinte și apoi zâmbi cu toată fața.

— Scrie „casa este"! exclamă ea însuflețită.

— Întocmai. Vezi că s-a putut?

— Îi prima oară cân' am citit singură ceva! Și ce tre' să faci ca să poți citi o carte mare și groasă ca Biblia ceea?

— Trebuie să înveți multe, multe cuvinte. Sute... mii de cuvinte. Dar nu e atât de greu pe cât ai crede. Iar, după ce înveți toate literele alfabetului, cum arată și cum sună fiecare, poți citi chiar și cuvinte pe care nu le-ai memorizat.

— Ești bun să-mi citești ce scrie acol'? întrebă Emma, arătând spre Biblia ce stătea încă deschisă pe genunchii lui.

— Sigur. Am să citesc trecând cu degetul peste cuvinte, ca tu să auzi cum se pronunţă fiecare în parte.

— Oi fi numa' ochi şi urechi! exclamă Emma entuziasmată.

— Bine, am să încep de aici – *„Isus i-a chemat la El"*, citi Micah, rostind clar şi răspicat fiecare cuvânt, *„şi le-a zis, în pilde: «Cum poate Satana să scoată afară pe Satana? Şi dacă o casă..."*

Făcu o pauză.

— Emma, vezi cuvântul acela? Fii bună şi citeşte-l tu.

— „Este".

— Exact. Vezi? Începi deja să citeşti din Biblie. *„Şi dacă o casă este dezbinată împotriva ei înseşi,..."*

Aşteptă iar, arătând spre următorul cuvânt.

— „Casa", zise Emma.

— Foarte bine. *„...casa aceea nu poate dăinui. Tot astfel, dacă Satana se răscoală împotriva lui însuşi..."*

— „Este", citi Emma.

— *„...este dezbinat şi nu poate dăinui, ci s-a isprăvit cu el. Nimeni nu poate să intre în..."*

— „Casa".

— *„Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare şi să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui..."*

— „Casa", spuse Emma încă o dată, radiind de mândrie.

Micah puse cartea jos.

— Emma, tocmai ai citit cinci cuvinte din Biblie, spuse el. Vezi că nu-i aşa de greu?

— Mai arată-mi un cuvânt, dom' Duff! se rugă Emma de el.

— Nu crezi că ar fi cam mult pentru o primă lecţie? N-aş vrea să uiţi aceste două cuvinte.

— Nu le-oi uita. Îţi promit că le-oi ţine minte, da' te rog frumos, dom' Duff, să-mi arăţi încă două cuvinte! Încă două şi gata.

— Bine, Emma, râse Micah, trecându-şi ochii peste pasaj. Uite, adăugă el, oprindu-se cu degetul asupra unui cuvânt, acesta este un nume propriu – Satana.

— O, auzit-am de el! exclamă Emma. Ăsta-i necuratu' – ucigă-l-crucea.

Micah izbucni iar în râs.

— Așa cum zici, Emma! Vezi linioara aceea șerpuită cu care începe cuvântul? Aceea este litera „s", cu care te-ai mai întâlnit deja în cuvântul „casa". Toate literele se folosesc iar și iar pentru a forma diferite cuvinte, la fel cum, în bucătărie, din aceleași ingrediente, combinate altfel, se fac mâncări diferite. Folosind aceeași făină, Josepha bunăoară face într-o zi pâine, a doua zi plăcinte, a treia zi pesmeți și a patra zi prăjitură. Cititul se aseamănă cu gătitul. Trebuie să știi cum să amesteci ingredientele. Iar în alfabetul englezesc sunt doar 26 de litere, pe când ingredientele dintr-o bucătărie sunt mult mai multe la număr. Așa că vezi tu, Emma, cititul e chiar mai ușor ca gătitul!

— E, p-asta chiar că n-o mai cred, dom' Duff! râse Emma.

— Dar ai înțeles ce vreau să spun?

— Bag seama că da.

— Trebuie să înveți cum literele, în funcție de felul în care sunt combinate, formează cuvinte diferite. Acel „s" șerpuit de la începutul cuvântului „Satana" e, de pildă, același „s" folosit în cuvântul „casa". Vezi? întrebă el, arătând spre cele două cuvinte. Parcă și de sunat, sună asemănător – „Satana"... „casa". Auzi sâsâitul? Așa se pronunță litera „s" în ambele cuvinte.

— Îi ca sâsâitu' de șarpe! exclamă Emma. Ș-așa ș-arată – ca mersu' șarpelui!

— Să știi că ai dreptate, încuviință Micah. Ca să vezi! Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Și cuvântu' „este" are același sâsâit într-însu'. Asta înseamnă că are un „s"?

— Într-adevăr. Bravo, Emma, înveți repede. Toate cele trei cuvinte – „Satana", „este" și „casa" – au câte un „s", adăugă Micah, accentuând litera în fiecare dintre cazuri.

— Mai arată-mi un cuvânt, îi ceru Emma entuziasmată.

— Păi, ia să vedem..., murmură Micah, trecându-și iar privirea peste versete. Gata, am găsit: „om".

Emma își coborî ochii spre cuvânt.

— Carevasăzică azi ai învățat să citești patru cuvinte – „este", „casa", „Satana" și „om". Crezi că ai să ți le amintești?

— Cred că da, dom' Duff, chit că mi se-ncurcă deja nițel în minte. Putem să le citim înc-o dat'? Mă lași să-ncerc a citi io cuvintele celea?

Micah aprobă din cap.

— Eu am să recitesc încet pasajul, iar când am să ajung la un cuvânt pe care îl cunoști, ai să-l citești tu.

— Bine, dom' Duff!

— *„Isus i-a chemat la El"*, începu Micah să citească tărăgănat, *„și le-a zis, în pilde: «Cum poate..."*

Făcu o pauză.

— „Satana", completă Emma cu mândrie, după care murmură în sân: Ucigă-l-crucea!

Micah zâmbi, după care continuă să citească:

— *„...să scoată afară pe..."*

— „Satana", repetă Emma.

— *„Și dacă o casă..."*

— „Este"!

— *„... dezbinată împotriva ei înseși,..."*

— „Casa"!

— *„... aceea nu poate dăinui. Tot astfel, dacă..."*

— „Satana"!

— *„... se răscoală împotriva lui însuși..."*

Emma șovăi preț de o clipă, apoi exclamă:

— „Este"!

— *„...dezbinat și nu poate dăinui, ci s-a isprăvit cu el. Nimeni nu poate să intre în..."*

— „Casa"!

— *„... unui..."*

— Ăă... „om"!

— *„...tare și să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe..."*

— Hm... aduce a „om", da' dup-aia mai vine ceva.

— Așa este. După „om" avem literele „u" și „l" – „omul".

— „Omul", repetă Emma.

— Uită-te bine la literele „u" şi „l" şi ţine-le minte.

Micah aşteptă câteva clipe, apoi întrebă:

— Dacă după „omul" mai punem un „u" şi un „i", cum s-ar citi?

— Omulu... omului!

— Întocmai, răspunse Micah, după care arătă cu degetul spre o literă din text. Aşa arată litera „i". Ai să-ţi aminteşti?

Emma aprobă din cap.

— Iar acum, continuă Micah, hai să mai citim încă o dată, repede. *„Nimeni nu poate să intre în..."*

— „Casa"!

— *„... unui..."*

— „Om"!

— *„...tare şi să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe..."*

— „Omul"!

— *„...acela tare; numai atunci îi va jefui..."*

— „Casa"! încheie Emma pe un ton triumfător.

— Bravo, Emma, ai izbutit! Eşti un învăţăcel grozav. Dacă o ţii tot aşa, ai să înveţi să citeşti cât ai bate din palme!

— Chiar vorbeşti serios, dom' Duff?

— Sigur că da. Uite cât de repede ai învăţat cuvintele acestea. Ştii deja o seamă de litere.

— Şi că litera „s" îi ca sâsâitu' de şarpe, zâmbi Emma.

Josepha, care auzise totul din bucătărie, nemaiputându-şi înfrâna curiozitatea, se ivi în pragul uşii.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece acilea?

— Emma învaţă să citească din Biblie! exclamă Katie entuziasmată.

Josepha ridică neîncrezătoare din sprânceană.

— Ia priveşte aici, Josepha.

Zicând acestea, Micah luă iar creionul şi scrise ceva pe foaie, după care îi întinse hârtia Emmei.

— Poţi citi ce am scris acolo? o întrebă el.

Emma se uită la foaia de hârtie şi făcu ochii mari, chiar mai uimită decât avea să fie în câteva clipe Josepha.

— Da, pot! strigă ea însufleţită. Scrie „casa Satanei", ş-apoi „casa omului"!

Îşi îndreptă ochii spre Katie şi Mayme, strălucind toată de mândrie.

Până şi Josepha era impresionată.

— Ai să mă-nveţi să citesc şi alte cuvinte, dom' Duff? întrebă Emma înfrigurată, întorcându-se iar spre Micah.

— Cu mare plăcere, răspunse el. Şi sunt sigur că atât Katie, cât şi Mayme vor fi la fel de bucuroase să te înveţe. Chiar văd o carte pe raftul acela pe care în scurtă vreme ai s-o poţi citi singură.

— Ce carte?

— Este un abecedar McGuffey.

— Pe mine aşa m-a învăţat Katie să citesc, interveni Mayme. Cu îndrumarul ăsta.

— Fii bună, donşoară Katie, de mă-nvaţă şi pe mine! se rugă Emma.

*

Peste vreo două-trei zile le-am găsit pe amândouă în bucătărie, aplecate asupra abecedarului ce stătea deschis pe masă în faţa lor. Ajutată de Katie, Emma încerca să buchisească niscaiva cuvinte.

— Nu-i aşa că se descurcă de minune? mă întrebă Katie.

— Aşa e. Micah avea dreptate, Emma – eşti un învăţăcel grozav.

24
Altercația

De când Jeremiah îi vorbise de Micah, domnul Watson se folosise în mai multe rânduri de serviciile acestuia din urmă, mai cu seamă atunci când avea nevoie de o mână de ajutor la depozit vreme de o zi, două sau când avea de făcut o livrare mai substanțială la vreuna dintre plantațiile megieșe. Chit că nu era o muncă stabilă, pe această cale Micah mai câștiga câțiva bănuți în plus, nemaifiind astfel nevoit să depindă doar de generozitatea fraților Daniels și de cei câțiva dolari pe care îi primea în răstimpuri de la Jeremiah, când acesta își încasa simbria.

După prima leafă primită de la domnul Watson, Micah încercă să îi dea toți banii lui Templeton drept mulțumire pentru adăpostul și hrana oferite, dar Templeton nici nu voi s-audă de una ca asta.

— Fiule, ți-am spus de la bun început că am să te pun la treabă, zise acesta. Ai meritat din plin fiecare penny pe care ți l-am plătit, iar dacă poți să mai câștigi câțiva bănuți în plus muncind pentru domnul Watson, cu atât mai bine.

— Mulțumesc. Dar încă tot simt că s-ar cuveni să...

Templeton îi făcu semn că n-are rost să insiste și cu asta se încheie discuția.

Peste câteva zile, domnul Watson îi spuse lui Jeremiah ca a doua zi să vină la lucru împreună cu Micah.

În ziua următoare, cei doi tineri se treziră așadar devreme să purceadă călare spre depozit. Henry, care se sculase și mai

devreme, era deja la jumătatea distanței până în târg când Micah și Jeremiah abia se pregăteau de plecare.

Cei doi prieteni se aflau amândoi în dreptul priponului, înșeuându-și caii. Pursângele lui Micah, negru și masiv, era cu vreo două palme bune mai înalt decât cârlanul lui Jeremiah, un cal bălțat, brun cu pete albe, tânăr și sperios.

— Ai un cal pe cinste, Jake.

— Da' nici că se compară cu al tău, ș-o știm amândoi prea bine.

— Hai să vedem!

— Cum?

— Hai să ne luăm la întrecere!

— Ei, zău așa, Duff! Cum să se măsoare mânzu' ăsta bălțat al meu, ce încă-i pe jumate sălbatic, cu gogeamite calu' unionist de luptă? Armăsaru' tău îi ăl mai bine dresat cal pe care l-am văzut vreodat'!

— Haide, Jake! Hai să ne întrecem până la râu și înapoi.

— De ce – nu ți-a fost de-ajuns să mă dovedești la pescuit?

— Nu-i vorba de care-i mai bun decât celălalt. Suntem egali. Frați. Iar eu zic să ne întrecem frățește așa, de dragul jocului.

— Atunci ține-te bine, frățioare, că ți-ai găsit nașu'!

— Așa mai merge! râse Micah.

Jeremiah încălecă și, înainte ca Duff să apuce a-și dezlega calul, mânzul său se ridică pe picioarele dinapoi, gata-gata s-o ia din loc. Jeremiah trase vârtos de frâie și, mângâind grumazul calului, se puse a-i șopti vorbe de dezmierd, încercând să-l liniștească.

— Gata? întrebă Micah.

— Îs gata de mult!

— Pornim când ajung cu numărătoarea la 3. Unu, doi...

Ei, dar cârlanul lui Jeremiah nu mai avea astâmpăr și, până să apuce Micah a striga „trei!", o porni ca din pușcă. Luat pe nepregătite, Jeremiah slobozi un strigăt de uimire și își înfipse genunchii în coastele calului, încercând din răsputeri să se țină în șa.

— Păi, cum vine asta? râse Micah, după care strigă „Dii!", iar armăsarul său mare și negru numai ce se cabră o dată și o porni vijelios pe urmele fârtatului său bălțat.

Auzind vuietul năprasnic de copite chiar şi peste tropotul propriului său cal care alerga mâncând pământul, Jeremiah întoarse înfrigurat capul şi se cam strânse inima-n el când dădu cu ochii de matahala ce gonea pe urmele sale.

— Dii, bălţatule, dii! strigă el. O fi el mai mare ca tine, da' îl putem dovedi. Dii, căluţule!

În doar câteva clipe, Micah îl ajunse din urmă şi îşi întoarse capul spre el, rânjind cu gura până la urechi. De acum se aprinsese în ambii tineri focul întrecerii şi era care pe care. Amândoi îşi îndemnau cu patimă caii în timp ce înaintau cap la cap. Încet-încet, pursângele câştigă însă teren şi peste alte douăzeci de secunde gonea deja înaintea lui Jeremiah, azvârlindu-i când şi când în faţă câte un bulgăre de ţărână sau cocoloş de iarbă smuls cu copitele.

— Haide, bălţatule, nu te lăsa! strigă iar Jeremiah. Le-om veni noi de hac la-ntorsură!

Micah ajunse la râu cu un avans de două-trei secunde, dar la cât de iute alerga şi la cât de masiv era armăsarul său, acesta fu nevoit să facă un ocol larg. Jeremiah, în schimb, trase de hăţuri de îndată ce ajunse la râu, îşi întoarse calul şi îi dădu iar ghes cu călcâiele. Mânzul, fie că prinsese gustul competiţiei, fie că era nerăbdător să ajungă înapoi la grajd, o luă din loc cu o iuţeală nemaiîntâlnită. Până să îşi întoarcă Micah pursângele, bălţatul şi călăreţul său goneau deja la câţiva metri buni înaintea lui.

— Hei, pe asta cum o izbutişi?! strigă el după Jeremiah.

De acum, însă, calul bălţat zbura, nu alta, şi nu mai era chip să îl ajungă din urmă.

În mod inexplicabil, cârlanul ştia care-i linia de sosire la fel de bine cum ştiuse să se întoarcă în viteză pe malul râului. De cum trecu de pripon, se opri, lovind pământul cu copitele, într-un chip atât de brusc şi de neaşteptat, că Jeremiah, pierzându-şi echilibrul, numai ce se trezi că plonjează peste căpăţâna calului, drept în noroi.

— Jake! strigă Micah, trăgând de frâie şi sărind jos din şa. Eşti teafăr?

— Mda, îs, mormăi Jeremiah, întins cât era de lung în glod.

— Ar trebui să fii mândru de tine: ai câştigat! spuse prietenul său, întinzându-i mâna şi ajutându-l să se ridice.

— Nu ştiam că izbânda-i aşa de „dulce", gemu Jeremiah, frecându-şi îmbufnat şalele.

Micah îl felicită printr-o strângere de mână.

— I-o fi lipsind lui dresajul, spuse el, arătând spre calul bălţat, dar cumpăneşte din plin lipsa de experienţă prin tinereţe, avânt şi hotărâre. La fel ca tine, Jake. La fel ca tine.

Pe la orele patru ale după-amiezii, când îşi isprăviră treaba la depozit, cei doi porniră pe jos spre grajdul cu chirie să vadă dacă Henry e pregătit de plecare. De când acesta locuia la Rosewood, domnul Guiness tocmise încă un slujbaş pentru tura de seară.

Cei trei plecară împreună şi înainte de a părăsi oraşul se opriră la magazinul universal, căci Templeton îl rugase pe Jeremiah să ridice corespondenţa.

Descălecară, îşi priponiră caii şi numai ce păşiră pe trotuar când uşa prăvăliei se deschise şi ieşiră doi albi – Deke Steeves şi tatăl lui. Văzând că aceştia se îndreaptă spre ei, Henry şi Jeremiah se dădură numaidecât jos de pe trotuar să le facă loc. Micah, în schimb, înaintă pe marginea trotuarului şi, când trecu pe lângă Dwight Steeves, braţele li se atinseră uşor. Cei doi albi se opriră, în vreme ce Micah, nebăgând imediat de seamă, merse liniştit mai departe.

— Hei, băiete! strigă după el Dwight.

Observând că este singur, Micah se opri să vadă ce se întâmplase cu Henry şi cu Jeremiah, dar când întoarse capul, dădu cu ochii de privirile ucigătoare cu care îl străpungeau cei doi albi aflaţi la nici un metru distanţă. Văzând că Henry şi Jeremiah rămăseseră în stradă, Micah înţelese în sfârşit că vorbele îi fuseseră adresate lui.

— Eşti surd, băiete?! se răsti la el Deke. N-ai pic de respect pentru ăi de-s mai presus de tine?

— Îmi cer iertare, răspunse pe un ton calm Micah. Nu mi-am dat seama că vorbeaţi cu mine. Vă pot ajuta cu ceva?

Deke se uită zăpăcit la taică-său, neştiind ce să facă, apoi îşi întoarse iar privirea spre Micah.

— Se vede treaba, băiete, că nu ești de prin părțile astea, comentă albul mai vârstnic.

— Așa este. N-am sosit de mult în Greens Crossing.

— De ce-ncerci să vorbești ca un alb? Îți râzi de mine, băiete?

— Nici gând, stimate domn. Pur și simplu așa vorbesc eu.

— Ești cu nasu' pe sus, carevasăzică!

— Doamne ferește. Încerc doar să fiu eu însumi, atâta tot.

— Păi, atunci n-ai decât să-ți vezi lungu' nasului și să te dai la o parte.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți cu asta.

— Când vede un alb venind pe trotuar, orice cioroi care-și cunoaște lungu' nasului se dă jos și-i face loc – asta vreau eu să zic, băiete.

— A, înțeleg... Mie mi s-a părut că e destul loc pe trotuar.

— C-o fi ori ba, când vezi un alb, se cuvine să te dai la o parte. Așa merg lucrurile pe aici.

— Nu știam. Vă rog să primiți sincerele mele scuze.

— Ei, da' vezi tu, băiete, mârâi Dwight Steeves, de-acu' scuzele tale nu fac nici cât o ceapă degerată. Ce-i făcut e bun făcut: nu te-ai dat la o parte și mi-ai atins brațu'. Ș-acu' tre' să-ți dăm o lecție ca să-ți intre bine-n căpățâna aia neagră a ta ce ți-am zis.

— Ascultă, stimabile, ripostă Micah, deloc intimidat, mi-am cerut iertare. Îmi pare sincer rău. N-are niciun rost să facem din țânțar armăsar.

— Da' cine ești tu, cioară împuțită, să-mi zici mie ce și cum să fac?! se răsti Dwight, făcând amenințător un pas spre el.

Mai mult decât ceea ce se întâmplase, îl zgândărea calmul lui Micah și manierele sale alese. Unde că vorbea cu accent nordic, negrul avea vorba mai cizelată ca a lui, fapt care sfida propria-i incultură și aroganță.

— N-a făcut-o cu gând rău, dom' Steeves, interveni Henry, pășind pe trotuar și punându-se între ei. Așa cum a zis-o și el, flăcău' n-a știut că greșește. Da' las' c-am să stau io de vorbă cu el și de-acu' încolo s-a arăta mai respectuos.

Cei doi albi erau însă puși pe harță.

— Dă-te la o parte, Patterson! se zbori Dwight, îmbrâncindu-l pe Henry cât colo. Nu te băga un' nu-ți fierbe oala.

Henry făcu clătinându-se câțiva pași îndărăt, dar izbuti să își recapete echilibrul. Înfuriat de acum la rându-i, Jeremiah făcu un pas în față, însă Deke Steeves îl aștepta cu pumnii încleștați, dornic să sară la bătaie.

— Noi ne-om vedea de drum, spuse Henry. Haideți, flăcăi. Numa' bine, dom' Steeves. Hai, Jeremiah, să mergem.

Dwight Steeves se repezi la el și îl înșfăcă de umăr.

— Stai așa, Patterson! N-am gătat încă cu voi. Îți pleca cân' oi zice eu să plecați.

Spunând acestea, albul își ridică brațul liber să-i dea un dos de palmă. Dintr-un salt, Micah fu însă lângă el și, prinzându-l năprasnic de încheietura mâinii, îi smulse cealaltă mână de pe umărul lui Henry. Henry făcu un pas în spate. Micah dădu încet drumul încheieturii lui Steeves. Albul se holbă la el năucit. Nu se așteptase ca tânărul venetic să fie atât de puternic. Micah i se uită drept în ochi, cu dârzenia unui om care nu se lasă călcat în picioare.

— *Nu* ai să te mai atingi de omul acesta, spuse el, pironindu-l pe alb cu privirea.

Rostise cuvintele calm și domol, cu o siguranță și autoritate pe care Dwight Steeves nu le mai întâlnise la nicio altă ființă de culoare.

Cei doi se mai priviră câteva secunde în ochi. Privirea lui Micah era chiar mai grăitoare decât vorbele pe care le rostise. Pentru prima dată în viața lui, deși tremura carnea pe el de mânie, Dwight Steeves era pus cu botul pe labe. Stătea cu gura căscată, incapabil să scoată un cuvânt. Veninul din inima lui fusese parat nu prin ură sau frică, ci printr-o putere misterioasă cum nu mai întâlnise până acum. Iar acea putere îl făcea incapabil să riposteze.

Micah se răsuci pe călcâie, le făcu semn prietenilor săi, apoi intră împreună cu ei în prăvălia coanei Hammond. Peste vreo două minute, când Micah, Henry și Jeremiah părăsiră magazinul universal, Dwight Steeves și fiul lui nu mai erau acolo.

25
Weed Jenkins

Cam la o săptămână după tărășenia aceasta, Weed Jenkins se duse să dea târcoale la Rosewood. Alesese dinadins o zi în care știa că Jeremiah și Henry vor fi plecați în târg. Nu voia să fie văzut, iar de îl zărea careva din greșeală, nu putea decât să spere că n-are să fie recunoscut. Nu era ușor ca o prăjină de om ce măsura nu mai puțin de 1,88 de metri în înălțime să se fofileze neobservat pe o plantație plină de forfotă, dar tânărul Jenkins izbuti cumva s-o scoată la capăt. Prima lui sarcină era să afle pur și simplu câți inși trăiau la Rosewood și cine erau aceștia. Tot ce știa era că taică-său căuta oarece țânc – habar n-avea câți ani are copilul și nici de ce era chitit babacu' lui să-l găsească.

Pe când se furișa prin șirurile de păpușoi dintre șură și pădure, îi ajunse la urechi zvon de voci. Tulpinile de porumb abia dacă depășeau un metru în înălțime și îi era greu să se strecoare nevăzut printre ele. Totuși, înaintă ghemuit și, în cele din urmă, ajunse la capătul lanului. Nu îl despărțeau decât vreo șaptezeci de metri de dosul șurii. Acum glasurile se auzeau clar. Veneau însă din cealaltă parte, dintre șură și casă. Drumul părea să fie liber.

Weed se ridică în picioare printre tulpinile de porumb ce abia îi ajungeau până la brâu, mai aruncă o privire în jur, apoi o tâșni spre șură. Peste douăzeci de secunde, se lipi gâfâind de peretele din spate. În afară de cei câțiva porci ce se puseră a guița în cotețul din apropiere, nu se auzi niciun semnal de alarmă. Se părea

că nu-l văzuse nimeni. Weed se furişă pe lângă zid până la capătul deschis al grajdului pentru cai, se strecură sub streaşină, sări dintr-o boxă într-alta şi, peste un minut, se afla deja la adăpost în întunericul şurii.

*

Era zi de spălat rufe şi de astă dată ne ajuta până şi Josepha. Ea şi Katie învârteau şi băteau rufăria din albia cea mare cu două maiuri, iar eu şi Emma scoteam rând pe rând cămăşile, rochiile, pantalonii şi păturile, le clăteam într-o albie cu apă curată, le storceam şi le întindeam pe sfoară. Unchiul Ward şi tata stăteau voioşi de vorbă, aşezaţi pe verandă. Chiar dacă ar fi vrut să ne ajute, Josepha i-ar fi gonit numaidecât, spunând că spălatul rufelor nu-i muncă de bărbat. Orişicum, eram cu toţii binedispuşi. Era o zi călduţă şi spălarea hainelor părea să se lase de fiecare dată cu fel şi fel de pozne. Ei, dar pozna ce avea să se întâmple de astă dată era una la care nici cu gândul nu gândeam.

William zburda jucăuş printre noi, dând fuga ba pe verandă să-i spună oarece unuia dintre bărbaţi, ba înapoi la noi, şi tot aşa. La câtă vioiciune aveaăl mic, însufleţea întreaga plantaţie, zău aşa! După ce am agăţat o cămaşă pe sfoară, m-am oprit câteva clipe să-mi dezmorţesc mădularele şi mi-am rotit privirea prin curte. Nu îl mai văzusem pe Micah de câteva minute bune.

— Emma, tu ştii pe unde o fi Micah?

Până să apuce ea să-mi răspundă la întrebare, William se apropie ţopăind.

— Ce-s ăia, mămucă?

— Pantalonii lu' nea Templeton, răspunse Emma.

— Si de ţe-i agăţi colea pe sfoară?

— Fiin'că-s uzi şi tre' să se uşte la soare.

Nici una, nici două, ăl mic se răsuci pe călcâie şi o tuli spre casă.

— William, strigă Emma după el, nu-i mai bate la cap pe unchiu' Templeton şi pe unchiu' Ward!

Ei, dar încearcă de-l opreşte! Ăl mic era deja sus pe verandă, spunându-i înfrigurat tatei că pantalonii lui erau uzi leoarcă!

*

Ascuns în întunericul şurii, Weed Jenkins făcu ochii cât cepele la auzul numelui William. Lipit de perete, trase cu ochiul printr-o crăpătură, încercând să înţeleagă ce se petrece. Îi recunoscu pe toţi în afară de Josepha, Emma şi Ward. Fetişcana albă, fata Clairbornilor, şi negresa fuseseră implicate cu un an în urmă în tărăboiul ce se iscase în târg între banda lui Deke Steeves şi cioroiul ăla afurisit de Jeremiah Patterson.

Atunci unchiul fetişcanei albe, alde Templeton, pusese capăt tămbălăului. Ăl de şedea împreună cu el pe verandă o fi frate-su – celălalt Daniels de care îi vorbise babacul. În noaptea în care îi călcase împreună cu ăilalţi nu văzuse el prea bine prin gluga aia trasă peste cap, dar un lucru era sigur: cei trei fuseseră acolo înainte să-l scoată cu mâinile lui pe Patterson din aceeaşi şură în care se ascundea el acum. Dar pe grăsană şi pe negresa aia tânără, subţirică şi frumoasă, le vedea pentru prima oară.

Totuşi, cea mai importantă descoperire, însuşi motivul pentru care îl trimisese tată-său aici, era... negrişorul! Un ţânc de culoare pe nume William a cărui mamă se chema Emma.

Brusc, Weed Jenkins făcu ochii mari.

William!

Când îl întrebase de ce voia să afle cine trăieşte la Rosewood, tată-său îi răspunsese în doi peri cum că un individ important are nevoie de informaţie din motive personale.

Or, de o lună încoace, singura persoană importantă de care vorbea tot ţinutul era... William McSimmons – *William* McSimmons!

Iar, în urmă cu câteva zile, îl văzuse pe acelaşi McSimmons intrând în biroul lui tată-său.

Ehei, nu era el prostul nimănui – acum înţelegea prea bine de ce îl trimisese babacul la Rosewood! Ci tocmai când încercă să pună iţele cap la cap, întrebându-se ce ar putea însemna asta, o mână numai ce i se strânse pe omoplat şi o voce îi răsună în ureche:

– Aş vrea să ştiu ce pui la cale, băiete.

*

Când Micah se ivi din şură, trăgând după sine pe lunganul acela alb, cu un lat de palmă, dacă nu chiar două, mai înalt decât el, încremenirăm toate, holbându-ne la ei. Cum nu mai avuseserăm de mult necazuri la Rosewood, deveniserăm pasămite prea neatente. Ci apariţia bruscă a unui străin în mijlocul nostru şi expresia întunecată de pe chipul lui Micah în timp ce îl târa după el ne aminti numaidecât că trebuia să ne îngrijim mai departe ca Emma şi William să nu fie descoperiţi. Dar pare-se că de acum era prea târziu!

— William! ţipă Emma, scăpând cămaşa din mâini. Treci în casă!

— Da' di ţe, mămucă?

— C-aşa zic io! ripostă Emma cu severitate, luând-o la fugă spre casă şi hâşâindu-l pe ăl mic ca pe un pui de găină pe care-l mâni spre coteţ.

Când uşa casei se închise cu zgomot în urma lor, tata şi unchiul Ward se ridicară încet în picioare.

— Ştie careva ce motive ar avea acest tânăr să stea pitit în şură şi să tragă cu ochiul la voi? întrebă Micah, trăgând după sine făptaşul.

Tata şi unchiul Ward se uitară întrebător unul la altul, apoi coborâră încet treptele. Josepha şi Katie lăsară maiurile jos, iar eu întinsei pe sfoară rochia pe care o ţineam în mână, după care ne retraserăm la rândul nostru spre casă. Orice urma să se întâmple, era probabil mai cuminte ca noi să nu fim de faţă.

Când trecu pe lângă tata, Katie se opri şi îi spuse şoptit:

— Acela e Weed Jenkins, unchiule Templeton. Fiul şerifului din Oakwood.

Tata primi informaţia dând grav din cap. Şi lui i se păruse cunoscut băiatul, dar nu ştiuse de unde să-l ia.

După ce eu şi Katie intrarăm în casă, Micah se opri în faţa tatei şi a unchiului Ward.

— Ce căutai, băiete, în şura noastră? îl întrebă tata pe tânărul Jenkins.

— Îi treaba mea ce căutam, ciorlingăule, mârâi Weed.

Mâna lui Micah i se încleștă pe umăr, făcându-l să se schimonosească de durere.

— Vreau să știu ce făceai.

— Puțin îmi pasă ce vrei tu! Ce cată ciorile astea în casa unui alb? Nu sunteți decât o grămadă de ciorlingăi cu toții.

Degetele lui Micah i se înfipseră și mai abitir în carne, făcându-l să urle de-a dreptul.

— Hei, fii mai respectuos cu cei mai vârstnici ca tine! îl admonestă el pe băiatul alb.

— Cu ăștia? se zborși Weed. Nici mort!

Micah se uită la cei doi bărbați, întrebându-i din priviri cum doreau să procedeze.

— L-am putea duce la șerif, sugeră unchiul Ward, care nu auzise ce îi spusese Katie tatei.

— Ceva îmi spune că n-am rezolva nimic cu asta, răspunse tata, frecându-și îngândurat bărbia. Îi poți da drumul, Micah, adăugă el după câteva clipe. De spus, n-o să ne spună oricum nimic. Pleacă, băiete, i se adresă el lui Weed. Iar de ai prilejul să te întorci, data viitoare nu te mai furișa ca un hoț, ci vino la ușă și bate. Ai înțeles?

La semnul tatei, Micah dădu drumul prizonierului. Weed îi înjură pe tustrei, îi aruncă lui Micah o privire plină de ură, după care o luă spre drumul ce ducea în oraș și, peste trei-patru minute, se pierdu în depărtare.

26
Emma aude o voce

Această întâmplare, care ne reaminti de ostilitatea comunității față de Rosewood, ne puse iar în gardă. De un an încoace sentimentele celor din partea locului erau împărțite – unii se arătau mai prietenoși cu noi și păreau să ne respecte pe toți mai mult pentru ceea ce făcuserăm, pe când cealaltă tabără ne privea cu o dușmănie crescândă.

Totuși, nici chiar după această pățanie, gândurile Emmei nu zăboviră vreme îndelungată asupra primejdiei, îndreptându-se în schimb tot mai mult asupra discuției purtate cu Micah Duff.

*

Trecu o seamă de zile. Cât de adânc penetraseră argumentele spirituale ale lui Micah Duff intelectul Emmei nu era nici pe departe la fel de important ca faptul că spiritul convingerilor lui îi pătrunsese tinerei în inimă, iar acolo săvârșea o lucrare mai însemnată decât își dădea seama ea însăși.

Ceva începea să se schimbe încet înlăuntrul ei, chit că, de știut, nu știa ce anume. Și știa cu atât mai puțin cum să înfrunte această schimbare. Încă îi venea greu a crede că e vrednică de atenția lui Dumnezeu. Străvechiul vânt al schimbării sufla însă o gură de aer proaspăt, aducător de viață, prin ferestrele acum deschise din inima și sufletul Emmei. Aceste ferestre fuseseră deschise de

bunătatea întăritoare arătată de cei din jurul ei și, de curând, de prezența blândă, caldă și călăuzitoare a lui Micah Duff.

Totuși, noua perspectivă ce i se deschidea în fața ochilor era atât de uimitoare și se împletea atât de derutant în mintea ei cu remarcabilul caracter al lui Micah Duff – un bărbat de culoare cum nu mai întâlnise de când se știa! – încât sărmana Emma, copleșită și năucită de ceea ce i se întâmpla, se închise în ea și vreme de două zile abia dacă scoase un cuvânt.

În cea de-a treia zi, după micul dejun, se făcu nevăzută vreme de câteva ceasuri. Traversă câmpurile, străbătu pădurea și se plimbă pe malul râului. Și cu toate că nu plângea mai niciodată, acum lacrimile i se revărsau fierbinți pe obraji, ele însele un râu – un râu ce crescuse în adâncul ei și acum își rupsese zăgazurile.

De când se știa, sentimentul propriei nimicnicii fusese singura constantă de care se agățase, singura certitudine care rămânea neschimbată într-o viață lipsită de o altă temelie sau ancoră. Or, faptul că acum i se spunea că singurul lucru pe care îl socotise *adevărat* era, de fapt, un *neadevăr*, că *nu* era așa cum se considerase ea dintotdeauna... ei bine, asta o zguduise până în adâncul ființei.

Totuși, de multe ori tindem a crede ceea ce spun alții despre noi cu mai multă ușurință decât o credem atunci când suntem lăsați să ne judecăm singuri. Iar Emma se străduia din răsputeri, luptându-se cu sine însăși, să creadă ceea ce îi spusese Micah Duff și să se lepede de sentimentul nevredniciei ce o înfășura ca o mantie. Dar era o luptă grea. Uneori a crede în binele din noi este cea mai dificilă bătălie mentală a vieții.

Emmei încă nu-i venea să creadă. Totuși, însuși faptul că își cumpănea propria valoare ca om arăta că Dumnezeu Își începuse deja lucrarea în ea, zămislind adevărata ființă – pe fiica Sa.

Emma murmura încetișor în timp ce mergea, nu atât rugându-se, cât continuând dezbaterea spirituală cu sine și cu Dumnezeu ce se dădea în ea de câteva zile încoace.

Orice-o fi zicând dom' Duff, io nu văz ce-ar putea fi bun în mine. Îs o păcătoasă ș-am păcătuit groaznic cu William McSimmons cela.

Îs o proastă şi jumătate. Trebuia să-i dau una şi să ţip din toţi bojocii. Că tată-său era om de treabă şi mi-ar fi sărit în ajutor. Am păcătuit fără doar şi poate, da' n-am avut puterea să-i zic lu' dom' Duff adevăru'. Ce-ar crede despre mine de-ar şti că m-am culcat cu aşa un netrebnic?! Da' Dumnezău ştie... n-ai cum să-l ascunzi ni'ca! El ştie ce-am făcut şi ce năroadă şi neisprăvită fost-am tătă viaţa. Nu-i ni'ca bun în mine, iară Dumnezău o ştie, bag seama, mai bine ca oricine. Donşoara Katie şi Mayme, ele-s altfel... şi se poartă frumos cu mine. Şi dom' Duff şi Jeremiah îs tare buni cu mine. Tăţi îs buni cu mine, da' pe Dumnezeu nu-i chip să-L păcălești. El ştie ce s-ascunde-n sufletu' meu şi...

Deodată, Emma auzi o voce. Se opri şi ciuli urechile. O fi urmărit-o careva? O pândea oarecine?

Văzând că în jur totul era tăcut şi nemişcat, se gândi că şi-o fi închipuit.

Îi răsunară în urechi cuvintele lui Micah Duff: *„Dumnezeu le vorbeşte tuturor, dar nu toţi Îi aud vocea."*

Oare Dumnezeu avea să-i vorbească vreodată *ei*? Lui Micah Duff firește că-i vorbise, că el era, doar, un bărbat de ispravă. Iar Dumnezeu i se arătase nu aşa, orişicum, ci într-o vedenie!

Dar El nu ar...

Brusc, vocea se auzi din nou şi de data asta tânăra auzi desluşit cuvintele.

Te iubesc, Emma.

Emma făcu ochii mari şi un fior îi străbătu întregul trup.

— Tu eşti, Doamne? întrebă ea cu voce tare. Nu-s sigură c-am auzit bine – poate că-nţeles-am greşit... sau poate c-a fo' numa' o-nchipuire. Un' eşti, Doamne? Încerci să-mi zici oarece?

Vocea răsună blând, şoptit, pentru a treia oară – dacă numai în mintea ei ori ba, Emma n-avea s-o ştie niciodată.

Te iubesc, Emma. Tu eşti de preţ în ochii Mei. Eşti copilul Meu.

Nemaiputându-şi zăgăzui lacrimile, Emma căzu în genunchi, zguduită de plâns.

— Cum îi cu putinţă, Doamne? suspină ea printre lacrimi. Chiar mă iubeşti... chiar mă poţi iubi cu-adevărat, Isuse?

Un *„Da!"* răsunător i se revărsă în inimă.

Emma izbucni iar în lacrimi şi plânse minute în şir.

Într-un târziu, lacrimile i se domoliră şi se linişti.

— Nu ştiu de ce sau cum de poţi să iubeşti o nenorocită ca mine, Doamne, spuse ea cu glas şoptit. Da' dacă-i adevărat, vreau să fiu aşa cum zis-a dom' Duff – să fiu copilu' Tău. Ajută-mă, Doamne, că nici nu ştiu bine ce-nseamnă asta. Dacă toate-s altfel decât credeam eu, cred că se cuvine să ştiu.

*

Mai târziu, când Emma se întoarse acasă, strălucirea din ochii ei ne dădu imediat de înţeles că se întâmplase ceva.

Se duse direct la Micah Duff.

— Dom' Duff, vreau să-mi spui tăt ce ţi-a zis omu' cela pe nume Hawk despre Dumnezeu.

Micah zâmbi şi încuviinţă din cap. După puţină vreme, ieşiră împreună şi lipsiră mai toată după-masa.

În noaptea aceea, Emma veni la noi în odaie să stea de vorbă cu Katie şi cu mine.

Era cu totul schimbată. Pe chipul ei se citea aceeaşi schimbare prin care trecuse şi Katie în primul an după sosirea mea la Rosewood. Hotărârea luase locul neajutorării. Dintr-o fiinţă care se lăsase până acum în voia sorţii şi care făcuse mereu ce ziceau ceilalţi, Emma devenise brusc şi dintr-odată o femeie sigură pe ea, dornică să îşi ia viaţa în propriile mâini. Pe chip i se citea dârzenia.

— Vreau să fiu botezată, ne anunţă ea.

— Să vorbesc cu reverendul Hall? o întrebă Katie.

— Ştiu şi eu, donşoară Katie?... Eu nu-l cunosc prea bine pe reverend.

— Ce zici de Micah Duff? sugerai eu. Sunt sigură că el te-ar boteza bucuros.

— Asta tare mi-ar place, răspunse Emma. Da, el vreau să mă boteze. Să spuie colo, niscaiva vorbe frumoase ş-o rugăciune. Da, asta vreau.

— Vrei să vorbesc eu cu el, Emma?

— Da, Mayme. Te rog frumos!

27
Încă un botez

Duminica următoare am pornit cu toții spre râu, învăluiți în liniște și pace. Mergeam vorbind în șoaptă, serioși și fericiți. Fericirea pe care o simțeam nu se asemăna însă nicidecum cu exuberanța sărbătorească a duminicii în care reverendul Smithers botezase oamenii în același râu. Nu era o fericire zgomotoasă, ci una senină și liniștită.

Înaintam cu toții laolaltă, întreaga familie de la Rosewood – Henry, Jeremiah și Micah, tata și unchiul Ward, Katie, Josepha și cu mine și, bineînțeles, Emma și William. Emma era îmbrăcată într-o rochie de un alb imaculat pe care o primise de la Katie și mergea în față, între Ward și Templeton. Radiau tustrei. Frații Daniels o iubeau pe Emma la fel de mult ca toți ceilalți, iar iubirea li se citea pe chip.

Zâmbeam cu toții. Cum să nu zâmbim? Ne bucuram nespus pentru Emma, știind că aceasta era probabil cea mai specială zi din viața ei.

Iar, dintre toți, cea mai bucuroasă era Emma însăși. Strălucirea din ochii ei și fericirea ce i se citea pe chip nu pot fi descrise în cuvinte. În mod vădit, ceva îi pătrunsese în adâncul inimii, făcând-o să devină... cu totul altă ființă.

Ajungând la râu, în același loc în care ne botezase reverendul Smithers pe Jeremiah, pe mine și pe William, ne așezarăm cu

toţii pe mal. Apoi Micah se apropie de apă şi se întoarse cu faţa spre noi.

— Când Mayme m-a întrebat dacă aş vrea s-o botez pe Emma, începu el, zâmbindu-mi întâi mie, apoi Emmei, m-am simţit din cale afară de onorat. E prima oară când fac aşa ceva şi, prin urmare, aceasta este o experienţă la fel de nouă pentru mine cum este primirea botezului pentru Emma. Dar botezul nu este un ritual care trebuie să se desfăşoare exact la fel de fiecare dată, şi nici o garanţie că vei ajunge în rai. Botezul simbolizează altceva, ceva ce s-a petrecut deja în inima omului. Iar eu cred că este de ajuns să ne uităm la Emma ca să ne dăm seama cât se poate de bine că în inima ei s-a aprins focul vieţii. N-am dreptate?

Încuviinţarăm cu toţii din cap, îndreptându-ne surâzători privirile spre Emma. Ea îşi plecă sfioasă ochii în pământ, surâzând la rându-i.

— Nu, nu botezul în sine aduce o schimbare, continuă Micah, ci ceea ce se petrece înlăuntrul nostru atunci când Îi spunem lui Dumnezeu că vrem să fim ai Lui, că vrem să trăim după voia Sa. Asta simbolizează botezul: un nou mod de viaţă... faptul că am hotărât să Îl urmăm pe Domnul. Acel Domn este Isus. El ne zice: „Veniţi după Mine". Şi, la fel cum a fost botezat El, suntem botezaţi la rându-ne, nu printr-un ritual, ci drept simbol al unei vieţi închinate umblării cu Dumnezeu. Isus nu a fost botezat de un preot, ci de propriul Său văr. Nimeni nu are voie să se pună între noi şi Dumnezeu. Duhul Său nu are nevoie de mijlocire ca să se pogoare asupra noastră. Emma nu are nevoie de mine sau de orişice alt mijlocitor – L-a întâlnit pe Dumnezeu ea însăşi.

Aşa că azi nu mă aflu aici ca mijlocitor între Emma şi Dumnezeu, ci în calitate de prieten al Emmei, ca s-o ajut să spună întregii lumi că Duhul lui Dumnezeu este viu în sufletul ei.

Făcu o pauză şi îşi coborî zâmbitor privirea spre Emma.

— Eşti bună, Emma, să mi te alături?

Cu faţa luminată de o bucurie plină de pace, Emma se ridică în picioare şi se duse lângă el.

— Ai vrea să ne zici ceva, Emma? o întrebă Micah.

— Numa' că vă iubesc pe toți, spuse ea încet. Ați fost cu toții tare buni cu mine și n-am cuvinte să vă mulțumesc.

Mi se umplură ochii de lacrimi. O prințesă se ivise parcă dinlăuntrul Emmei. Eram martoră la nașterea unei noi ființe – ființa cea adevărată care existase mereu în adâncul Emmei, dar pe care niciunul dintre noi, și nici măcar Emma însăși, nu o deslușise clar până acum.

Micah îmi zâmbi, citindu-mi parcă gândurile.

— Acum câteva zile, continuă el, când am discutat îndelung despre Dumnezeu și despre ce înseamnă umblarea cu El, Emma m-a întrebat ce înseamnă să fii copilul lui Dumnezeu. I-am spus că, după părerea mea, mai presus de orice, asta înseamnă să învățăm a ne vedea pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu. Să învățăm a vedea atât lumina, cât și întunericul din noi – întuneric pe care Dumnezeu vrea să îl învingem crescând spiritual. Nu cred că putem fi pe de-a-ntregul copiii lui Dumnezeu fără această luptă lăuntrică între bine și rău. Unii, în mândria lor, sunt incapabili să vadă păcatul ce le sălășluiește în suflet. Alții, iar, sunt prea amărâți și deznădăjduiți ca să vadă binele pe care l-a sădit Dumnezeu în ei când i-a zămislit după chipul și asemănarea Sa. Nici unii, nici alții nu pot fi pe deplin copiii lui Dumnezeu pentru că nu privesc prin ochii lui Dumnezeu. Nu își pot iubi aproapele ca pe ei înșiși din simplul motiv că nu se cunosc cu adevărat pe ei înșiși.

Trebuie să învățăm a-i privi pe ceilalți prin ochii lui Dumnezeu. Pentru asta trebuie să învățăm mai întâi a ne privi pe noi înșine prin ochii Lui. Și asta învață acum Emma.

Micah făcu o pauză și se uită la ea, după care își scoaseră amândoi încălțările și păși în apă ținându-se de mână. În mijlocul râului, unde apa le ajungea până la brâu, se opriră și se întoarseră cu fața spre noi.

— Ești gata? o întrebă Micah zâmbind.

— Da, îs gata, răspunse Emma. Şi cu ajutoru' lu' Isus, m-oi strădui să mă văz pe mine şi pe ăilalţi aşa cum ne vede El, ş-apoi să trăiesc după voia Lui.

— Ne bucură pe toţi să te auzim spunând asta, zise Micah, după care se întoarse spre ea, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi cu cealaltă mână îi acoperi nasul şi gura. Atunci te botez, Emma Tolan, în numele Tatălui tău care te iubeşte şi al Fiului Său Isus, care de acum înainte te va ajuta să îţi trăieşti viaţa ca o fiică a lui Dumnezeu.

Spunând acestea, o scufundă încet în apă, după care o scoase uşurel la suprafaţă.

Emma deschise ochii, tuşi niţel, îşi şterse faţa cu mâna udă, după care, zâmbind radioasă, murmură abia şoptit:

— Lăudat fie Isus.

În vreme ce se apropiau încet de mal, Josepha începu să cânte „Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?".*

Era o cântare pe care o cunoşteam bine cu toţii, iar vocea Josephei, profundă, pătrunzătoare şi pură, te mişca până în adâncul sufletului.

Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.
Fost-ai acol' când L-or aşezat în mormânt?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.

Fost-ai acol' când L-or aşezat în mormânt?
Fost-ai acol' când S-a sculat Isus din morţi?
Fost-ai acol' când S-a sculat Isus din morţi?
O, Doamne... stau şi mă cutremur... mă cutremur.
Fost-ai acol' când L-or răstignit pe Domnul meu?

---

* „Were you there when they crucified my Lord?" este un negro spiritual, un imn religios compus de sclavii de pe plantaţiile americane în secolul al XIX-lea (n.tr.).

28

Șantaj

După interesanta sa incursiune la Rosewood, Weed Jenkins nu se duse întins la taică-său. În drum spre casă, întoarse chestiunea pe toate părțile, alăturând-o zvonurilor pe care le auzise de-a lungul anilor. Drept urmare, peste câteva zile, William Simmons primi o vizită, dar nu de la șeriful Jenkins, cum se așteptase el, ci de la fiul acestuia.

— Îl caut pe domnul McSimmons, îi spuse Weed slujnicei albe care îi deschise ușa.

Femeia se făcu nevăzută și, peste câteva clipe, se ivi în prag silueta înaltă a lui Charlotte McSimmons.

— Înțeleg că vrei să vorbești cu soțul meu.

— Da, doamnă.

— Despre ce?

— E o chestiune privată, doamnă.

— Atunci îmi poți spune și mie.

— Îmi pare rău, doamnă, dar informația pe care o dețin este numai pentru urechile domnului McSimmons.

Mormăind ofuscată, femeia se răsuci pe călcâie și dispăru înăuntru. Peste câteva minute își făcu încruntat apariția William McSimmons.

— Ești băiatul lui Sam, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Și ce dorești?

— Am o informație care s-ar putea să fie valoroasă pentru dumneavoastră.

— Tu spune-mi despre ce-i vorba și oi hotărî singur dacă-i o informație valoroasă ori ba.

— Mă gândeam că mi-ați putea recompensa cumva eforturile.

William McSimmons slobozi o sudalmă.

— Cum îndrăznești să vii la ușa mea și să mă șantajezi?! tună el.

— N-am venit să vă șantajez, domnule McSimmons, îngăimă Weed speriat. Mă gândeam doar că, de ceea ce-am aflat vă e de folos, m-ați putea tocmi pasămite slujbaș aici pe plantație. Că-n ziua de azi e greu să găsești un loc de muncă.

— Și mai greu e să găsești slujbași cinstiți, i-o întoarse McSimmons. În fine, spune-mi despre ce-i vorba și oi vedea eu dacă informația este într-atât de importantă cât să-ți dau o slujbă în schimbul ei.

— E vorba de ceva ce am aflat pe plantația fraților Daniels, domnule McSimmons. Tata mi-a zis că vreți să știți ce se petrece acolo.

McSimmons îl sfredeli cu privirea.

— Discuția mea cu tatăl dumitale e o chestiune privată, spuse el după câteva secunde. Mă rog... spune-mi ce ai aflat.

— Când m-am dus acolo, am văzut trei albi – pe domnișoara Clairborne și pe frații Daniels – și câțiva negri – o grăsană bătrână, un cioroi pe la 25-26 de ani și o negresă de vreo 20 de ani, slăbănoagă, dar frumușică foc, cu un copil. Pe ea o cheamă Emma, așa o strigau ceilalți, iar pe țânc, William...

La auzul celor două nume, McSimmons făcu ochii cât cepele, dar se grăbi să își ascundă uimirea.

— Câți ani are copilul? întrebă el.

— Știu și eu? Să tot aibă vreo patru-cinci.

— Bine, Jenkins, mulțumesc de informație.

— Și cum rămâne cu slujba, domnule McSimmons?

— Ți-am spus că am să mă mai gândesc.

Vădit dezamăgit, Weed Jenkins se întoarse să plece. După ce vizitatorul se făcu nevăzut, Charlotte McSimmons se înfiinţă în biroul soţului ei cu o falcă-n cer şi una în pământ.

— Vasăzică de ce ne-a fost teamă tot n-am scăpat, şuieră ea printre dinţi, aruncând săgeţi cu privirea. Ai întreţinut *relaţii* cu sclava aia cretină şi acum bastardul tău de culoare s-a întors să ne bântuie.

— Uite ce-i, Charlotte, se răţoi la ea McSimmons, lucrurile astea se mai întâmplă. Nu face din ţânţar armăsar.

— „Lucrurile astea se mai întâmplă"?! pufni nevastă-sa, roşie de furie. Ba nu, William, un copil nu apare pe lume aşa, din întâmplare. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, pentru că eu una refuz să ajung de râsul lumii. Dacă nu rezolvi chestiunea o dată şi pentru *totdeauna*, poţi să îţi ei adio de la susţinerea mea politică. Decât să fiu umilită public de apariţia unui bastard negru care îţi zice „tată", mai bine nici nu mă duc la Washington. Îţi dai seama ce umilitor ar fi?! Nu, n-am de gând să accept una ca asta. Ori pui capăt acestei chestiuni sordide, ori n-ai decât să-ţi continui campania electorală fără mine.

Zicând acestea, femeia se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, lăsându-l pe William McSimmons spăsit, aidoma unui copil pus la colţ. Dacă nu avea curajul să îi ţină piept propriei sale consoarte, cum avea să se descurce la Washington când va trebui să se înfrunte cu politicienii naţiunii?

Ei, dar asta era o întrebare la care avea să cumpănească altă dată. Pentru moment îl frământau chestiuni mai presante. Până una, alta, se temea mai tare de nevastă-sa decât de toţi aleşii ţării la un loc!

Când ieşi din casă, în celălalt capăt al curţii, Weed Jenkins tocmai încăleca în şa. Zgândărit iar de neobrăzarea cu care îl abordase fiul şerifului, McSimmons se întunecă la faţă. Ei, dar poate nu prea se pripise – dacă puştiul trăncănea, se puteau isca fel şi fel de zvonuri neplăcute.

— Aşteaptă puţin, tinere! strigă el, pornind spre Jenkins. În ceea ce priveşte slujba aceea... Nu vorbi nimănui de conversaţia pe care am purtat-o astăzi şi am să văd ce pot face.

— Bine, domnule McSimmons.

— Dacă te dovedeşti a fi de încredere... voi avea grijă să nu rămâi nerăsplătit.

— Vai, vă mulţumesc, domnule McSimmons!

— Dar chestiunea asta va trebui să rămână între noi.

— Da, domnule McSimmons.

După ce Weed Jenkins o luă din loc, McSimmons se duse să stea de vorbă cu Bert, omul său de încredere.

— Bert, fii bun şi te du călare până la plantaţia McNally – ştii tu, cale de douăzeci de kilometri spre est. Este acolo un slujbaş alb pe nume Griggs. Spune-i că vreau să discut cu el.

Bert încuviinţă din cap.

— Spune-i să vină noaptea, la adăpostul întunericului, ca să nu-l vadă nimeni, adăugă McSimmons.

Peste trei nopţi, William McSimmons stătea în biroul său, la lumina palidă a felinarului aşezat pe masă, faţă în faţă cu vechiul său tovarăş, un individ abil care ştia să-şi ţină gura.

— Aş vrea să îmi faci un serviciu, începu McSimmons. E vorba de o chestiune ceva mai delicată, dar dacă mă ajuţi s-o rezolv, voi avea grijă să mă revanşez.

Celălalt încuviinţă din cap. Nu îl deranja să se dedea când şi când la fapte murdare.

— Este o plantaţie, la vest de aici pare-mi-se, în drum spre Greens Crossing – plantaţia fraţilor Daniels, cei cu negroteii.

— Am auzit de ei.

— Ia cu tine vreo doi băieţi, dar vezi să nu ştie nimic de mine. Învoiala pe care o faci cu ei te priveşte.

— Am înţeles.

— E pe plantaţia aia o negresă, continuă McSimmons, pe la vreo 19-20 de ani, înaltă, slabă şi arătoasă, cu un plod. Ce vreau eu e să vă strecuraţi până acolo şi să găsiţi o cale de a-i înhăţa pe

amândoi fără să fiți văzuți. Trebuie să ne descotorosim cumva de ei, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Griggs aprobă din cap.

— Dar numele meu nu trebuie să fie legat în niciun fel de tărășenia asta. Așa că va trebui să pui mâna pe ei când nu mai e nimeni altcineva prin preajmă... sau, mă rog, ai să hotărăști tu cum e mai bine. Stai la pândă și vezi dacă se îndepărtează vreodată de casă. Dar ai grijă să fie și plodul cu ea. Fără plod, n-am rezolvat nimic. Și după ce îi înhați, descotorosește-te de ei.

— Cum o să știu care-i negresa?

— Tocmai ți-am spus..., ripostă McSimmons ofuscat, după care se opri.

Avea nevoie de ajutorul lui Griggs... nu era înțelept să se rățoiască la el.

— Cred că ai dreptate, adăugă el morocănos. La urma urmei, plantația aia e împânzită de ciori și nu vreau să înhați persoana greșită.

Înșfăcă un stilou și o foaie, scrise în grabă ceva, apoi îi întinse hârtia lui Griggs. Acesta își trecu privirea peste scrisul neciteț, citind cu voce tare:

— *Emma Tolan – negresă pe la vreo 20 de ani, înaltă, slabă, frumușică și proastă ca noaptea. Plod pe nume William – 4 ani.*

— Ai să ții minte? întrebă McSimmons.

— Bag seama că da, răspunse celălalt cu un rânjet sardonic, împăturind hârtia și vârând-o în buzunar. Oi studia bine tot ce-i scris aci.

— Așa să faci. Și tot ce trebuie să faci e să te descotorosești de amândoi.

— Poți avea încredere în mine, domnule McSimmons.

29
Sentimente neașteptate

Micah Duff se schimbă după botezul Emmei. Prinși cu evenimentele de peste zi, la început nimeni nu băgă de seamă. Drumul până la râu fusese liniștit, plin de pace și seninătate. La întoarcere însă atmosfera a fost una de sărbătoare. Emma era mai departe în centrul atenției și toți discutau însuflețiți și bucuroși despre botez.

Toți în afară de Micah Duff.

În vreme ce restul alaiului se întoarse la conac ca Emma, care șiroia de apă și radia toată, să se poată schimba și pregăti pentru masa festivă planificată pentru după-masa aceea, Micah, năpădit brusc de un iureș de gânduri și sentimente, se duse direct la coliba lui. După ce își schimbă hainele ude, se așeză pe pat, cu privirea ațintită în gol, întrebându-se ce era de făcut.

Inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept.

De unde se ivise această revelație subită? Privirea... ochii... surâsul acela – de ce le vedea acum într-o cu totul altă lumină?

Brusc și dintr-odată, i se ridicase parcă un văl de pe ochi. Într-o clipită... totul se schimbase.

De când părăsise armata, așternându-se singur la drum, cunoscuse în treacăt o mână de tinere de-o seamă cu el, dar până acum nu se gândise niciodată prea serios la iubire. Și nici prin cap nu-i trecuse că își va simți inima răscolită într-un chip atât de neașteptat.

Peste două ceasuri, Micah fu ultimul care sosi la masa festivă. Îi era greu să împărtășească exuberanța sărbătorească a celorlalți când se afla atât de aproape de cea care îi ocupa dintr-odată fiece gând. Cu primul prilej, se scuză și se retrase afară, pe câmp. Avea nevoie de aer. Simțea că se sufocă. Inima îi bătea prea repede.

La masă abia putuse să își ia ochii de la ea. Fusese cât pe ce să se dea de gol!

De când se afla la Rosewood, nu ascultase prea atent glasul propriei inimi. Ce-i drept, fusese atras de ea încă din prima zi. Nu, simțămintele acestea nu apăruseră azi, o știa prea bine. Le nutrise încă din prima clipă când o văzuse. Dar încercase să le înlăture, spunându-și că era doar o atracție trecătoare. Și până acum credea că a reușit. Dar se vede treaba că se înșelase. În loc să se risipească, iubirea crescuse în inima lui fără ca el să își dea măcar seama, tot mai mult pe zi ce trece, iar acum stătea să dea pe dinafară.

Ce era de făcut?

De ignorat, nu își mai putea ignora sentimentele – atâta lucru era clar. Bine, dar venise aici să își refacă puterile, nu să se îndrăgostească!

Scutură din cap, încercând să alunge gândul. Cum putea *el* să fie îndrăgostit de *ea*? Proveneau, doar, din medii atât de diferite... se deosebeau ca noaptea de zi!

Dar nu putea să alunge gândul, căci știa că este adevărat.

Ar trebui oare să-i spună?

Cum să-i spună? Ultimul lucru pe care și-l dorea era să tulbure pacea familiei de la Rosewood. Coeziunea nemaiîntâlnită a acestui grup de oameni, care îl primiseră cu atâta generozitate printre ei, era de-a dreptul minunată. Nu își permitea să facă sau să spună nimic care să zdruncine echilibrul delicat al legăturilor ce îi unea. Dacă își declara deschis sentimentele, lucrurile s-ar putea schimba în chipuri nebănuite. Nu putea risca una ca asta. Ținea prea mult la toți cei de la Rosewood ca să le destrame familia.

Și totuși, întreaga lui ființă tânjea să îi spună. Visa să își trăiască viața alături de ea. Cum putea o asemenea iubire să rămână

tăcută? Care este menirea dragostei: să existe într-un vid singuratic al tăcerii... sau să fie strigată în gura mare, s-o audă întreaga lume?

Iubire ori ba, nu l-ar lăsa niciodată inima s-o ia cu el, departe de tot ceea ce avea aici. Aceasta era casa, familia ei. El era străinul, soldatul rătăcitor. Ea avea o familie, începuse să prindă rădăcini aici. Ce avea el să-i ofere? Nimic.

Trebuia să se gândească la propriu-i viitor. Nu putea rămâne aici la nesfârşit, abuzând de ospitalitatea lor.

Poate că acum, că se pusese pe picioare, cea mai bună soluţie era să plece aşa cum venise. Atât el, cât şi calul lui îşi recăpătaseră, doar, forţele. Se refăcuse trupeşte şi spiritual. Poate că asta fusese menirea celor de la Rosewood în viaţa lui, iar acum era vremea să pornească mai departe... aşa cum avusese de gând de la bun început.

În loc să îşi declare iubirea, ceea ce n-ar pricinui probabil decât derută şi tulburare, poate că era mai cuminte să găsească pur şi simplu un prilej de a-şi lua rămas-bun.

Micah rămase căzut pe gânduri tot restul zilei şi se duse la culcare devreme. Izbuti cu greu să adoarmă, iar somnul îi fu zbuciumat. Singur în colibă, învăluit de întunericul nopţii, revedea iar şi iar cu ochii minţii, mai intens ca oricând, privirea... surâsul ei – acea privire şi acel surâs pe care le ştia atât de bine, dar care azi îl străpunseseră brusc până în adâncul sufletului.

A doua zi spera că va putea să îşi limpezească gândurile şi poate chiar să ia o hotărâre. Poimâine va purcede la drum. Discuţiile cu Templeton despre ţelurile sale în viaţă îl ajutaseră să îşi pună ordine în idei. Venise vremea să urmeze acele ţeluri... să ia, aşa cum visase de mult, calea Vestului. Dar înainte trebuia să-i vorbească – dacă nu despre iubirea lui, măcar despre decizia de a pleca de la Rosewood. Nu putea să plece fără să îi spună. Trebuia cumva s-o facă să înţeleagă, chiar dacă nu îi putea mărturisi... *totul*.

Veni ora prânzului și întreaga familie se adună în jurul mesei. După ce isprăviră de mâncat, bărbații se retraseră rând pe rând. Henry și Jeremiah plecară primii, căci în după-masa aceea aveau de lucru în Greens Crossing.

Apoi se ridică Ward, spunând că ar vrea să tragă un pui de somn înainte de a se întoarce la muncile câmpului.

— Eu mă duc să mai meșteresc puțin la plugul acela, spuse Templeton, ridicându-se și el de la masă.

— Ei bine, după ce-oi găta de spălat vasele astea, cred că m-oi întinde și io oleacă, zise Josepha după ce frații Daniels se făcură nevăzuți.

— Lasă vasele pe seama noastră, Josepha, spuse Katie. Tu du-te liniștită și te culcă.

— Mulțam, copilă. Păi, atuncea așa oi face.

Zicând acestea, Josepha se ridică în picioare și ieși din bucătărie. Singurul bărbat rămas la masă împreună cu cele trei fete era Micah. În cele din urmă, se ridică și Emma.

— Hai, William, îi vremea să faci nani, îi spuse ea băiețelului, după care, luându-l de mână, porni în sus pe trepte după Josepha.

Katie și Mayme se ridicară în picioare și începură să strângă masa.

— Mai dorești, Micah, niște cafea? întrebă Mayme.

El își ridică îngândurat privirea și încuviință zâmbind.

Fata îi turnă în cană mai toată cafeaua rămasă în ibric, apoi se puse să adune tacâmurile de pe masă, în vreme ce Katie umplea ligheanul cu apă. Conversația lâncezea. Fetele erau prinse cu treaba, iar Micah părea să fie cu gândurile aiurea.

Când Emma se întoarse, Katie o întrebă dacă reușise să-l culce pe cel mic.

— Doarme deja dus, răspunse Emma, luând un prosop de vase.

— A adunat careva ouăle în dimineața asta? întrebă Mayme.

— Io una nu le-am strâns, răspunse Emma.

— Mă duc eu să mă uit, spuse Katie.

După ce isprăvi de spălat vasele, își șterse mâinile de șorț și ieși pe ușă.

Așezat încă la masă, Micah își sorbea încet cafeaua rece. Nu mai rămâneau decât Mayme și Emma.

De ce nu pleacă odată, ca să pot discuta cu ea între patru ochi?

Poate că era mai cuminte să se întoarcă la colibă și să aștepte o altă ocazie. Acum nu părea să îi surâdă norocul.

Cu acest gând în minte, Micah dădu să se ridice, dar chiar în momentul acela Katie se întoarse în bucătărie cu o mână de ouă proaspete.

— Mă duc să mă odihnesc puțin, anunță ea.

— Vin și eu, sări Mayme.

După ce fetele părăsiră împreună bucătăria, se lăsă tăcerea. Micah stătea la masă, privind cum Emma șterge ultimele vase și le pune în dulap. Dându-și până la urmă seama că este privită, tânăra simți că i se înfierbântă grumazul.

— Știi, Emma..., spuse Micah într-un târziu, ești cu adevărat frumoasă.

— Da, dom' Duff, știu, răspunse ea cu o sinceritate naivă și dezarmantă. Așa zice tătă lumea: că-s frumoasă, da' că-s proastă. Da' la ce bun să ai frumuseță, dacă n-ai și minte?

— Dar acum privești altfel toate lucrurile acestea, nu-i așa?

— Da, dom' Duff, așa-i, și asta mulțămită ție. Nu-mi pasă dacă-s deșteaptă au proastă pen' că știu că Dumnezeu mă iubește așa cum îs. Lui Îi sunt dragă și asta-i tăt ce contează.

— Mă bucur nespus să te aud spunând asta, Emma. Dar ce voiam eu să spun adineauri e că ești frumoasă *pe dinăuntru*, nu doar pe dinafară. Mă refeream la acea parte lăuntrică din tine care crește și se schimbă tot mai mult pe zi ce trece. Înlăuntrul tău sălășluiește o tânără doamnă frumoasă și minunată.

Emma se întoarse cu fața spre el.

— Auzit-am bine?... *„Doamnă"*?... murmură ea nedumerită. Cum poți să zici una ca asta, dom' Duff? Nimeni nu mi-a zis niciodat' „doamnă".

— Eu, Emma, consider că *ești* cu adevărat o doamnă.

Tânăra se holbă la el uluită, apoi izbucni în râs.

— Ptiu, dom' Duff, câteodat' zici nişte lucruri de-mi stă mintea-n loc! Ştiu că fost-am botezată şi că Dumnezeu mă iubeşte şi-s tare recunoscătoare, da' de-aci şi până la domnie îi cale lungă. Cum să fiu io... o „doamnă"???

Tăcu stânjenită şi puse prosopul jos. Se temea să n-o ia gura pe dinainte, cum i se întâmpla câteodată şi să spună ceva ce va regreta mai târziu.

— Mă duc şi io să îmi trag oleacă sufletu'.

Zicând acestea, se retrase, lăsându-l pe Micah singur în bucătărie. Tânărul o urmări abătut cu privirea. Încă tot nu apucase să-i spună tot ceea ce nădăjduise.

30
Dați-mi-L pe Isus

Zile în șir după botezul său, Emma rămase cufundată într-o tăcere plină de pace, radiind prin toți porii aura ființei renăscute și a acceptării de sine.

Dumnezeu o *iubea*!

Iar această certitudine minunată deschisese noi orizonturi în inima ei, la fel ca înțelegerea faptului că toți prietenii de la Rosewood o iubeau de asemenea. Nu doar că o tolerau în mijlocul lor – chiar o iubeau. Aici nu era o persoană nedorită și netrebuincioasă, ci un membru al familiei, la fel de important și de util ca oricare altul. Familia ei de la Rosewood o *prețuia*. De câte ori îi venea în gând acest adevăr uimitor, fața i se lățea într-un zâmbet.

Totuși, niciuna dintre aceste schimbări nu se compara cu victorioasa revelație a mântuirii care o făcuse să se iubească în sfârșit *pe sine*.

Cum să îți poți iubi aproapele dacă te disprețuiești pe tine însuți? Emma tocmai începea să își descopere adevăratul sine – acela de copil al lui Dumnezeu. Și asta deoarece vedea în sfârșit binele cu care o înzestrase El.

În afară de episodul din bucătărie când, emoționată să fie singură cu Micah, o apucase limbuția, mai că nu scoase o vorbă zile întregi. Taine mari și copleșitoare se dezvăluiau în inima ei și nu voia să le acopere susurul nici măcar cu sunetul propriei

voci. Simțea nevoia să fie singură cu Dumnezeu, singură cu ea însăși... ca să le poată absorbi pe toate.

La două zile după botez, se duse iar la râu și se așeză pe malul apei, cu ochii ațintiți spre locul în care o botezase Micah.

Își aminti vorbele lui:

„Atunci te botez, Emma Tolan, în numele Tatălui tău care te iubește și al Fiului Său Isus, care de acum înainte te va ajuta să îți trăiești viața ca o fiică a lui Dumnezeu."

Începu să fredoneze încetișor o melodie.

Era un vechi cântec de slavă al sclavilor... De unde îl știa?... Nici măcar nu își dădea seama de unde vin cuvintele.

Dați-mi-L pe Isus...

De undeva din adâncul memoriei, încet și misterios izvorâră mai multe cuvinte și începu să cânte, la început în surdină, apoi din ce în ce mai tare. Inima părea să i se înalțe pe aripile cântării sus, către cer, să Îl slăvească pe Dumnezeu pentru noua viață ce înflorea în ea.

Dați-mi-L pe Isus.
Dați-mi-L pe Isus.
Voi puteți stăpâni lumea toată.
Mie dați-mi-L pe Isus.

Vreme de un ceas aduse slavă lui Dumnezeu, rugându-se și cântând domol.

Zile de-a rândul după aceea se întoarse în locul acela în fiecare după-amiază... să stea pe malul apei, să își amintească și să se roage.

Micah Duff nu plecă de la Rosewood în ziua planificată. Lăsase prea multe lucruri nerostite ca să poată pleca.

Cum anume avea să își ia rămas-bun fără să i se rupă inima, nu știa. Dar nu putea părăsi acest loc fără a încerca să găsească un moment de comuniune spirituală cu ea, dacă o comuniune a inimilor nu era cu putință. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar pleca fără să facă măcar acest efort.

Remarcase schimbările prin care trecea Emma şi ele nu puteau decât să-l bucure. Îi mai remarcase, de asemenea, şi pelerinajele zilnice – căci, deşi distanţa până la râu era mai mică de doi kilometri, asta erau de fapt plimbările ei: pelerinaje ale sufletului.

La trei zile după scurta lor discuţie din bucătărie, Micah o văzu îndepărtându-se peste câmp şi, după 20-30 de minute, o urmă.

Încă înainte să zărească râul, îi ajunse la urechi, purtată de aerul călduţ, vocea ei înaltă şi melodioasă. Emma cânta încetişor, abia deslușit, dar cu o claritate cristalină de-a dreptul uimitoare.

Daţi-mi-L pe Isus...

Micah simţi un fior în inimă, cuvintele şi melodia răscolitoare stârnindu-i sentimente la fel de profunde precum cele ce izvorau din fiinţa Emmei. Şi asta deoarece un suflet care se întoarce smerit spre iubitorul Tată al universului aduce bucuria cerurilor nu doar îngerilor, ci şi celorlalţi pelerini care îl privesc. Totuşi, sentimentele ce fremătau azi în fiinţa lui Micah nu erau cauzate doar de renaşterea spirituală a Emmei. La drept vorbind, crescuseră încet în inima lui încă din prima zi.

Micah se aşeză pe malul apei, la oarece distanţă de ea, ascultându-i cântarea cu o reverenţă crescândă. Poate că Hawk Trumbull fusese un înger trimis din ceruri ca să îl salveze, n-avea cum s-o ştie sigur. Dar acest glas domol ce se înălţa atât de pur şi de cristalin era fără doar şi poate un glas de înger.

Plâns-am în noaptea neagră,
Daţi-mi-L pe Isus.
Dimineaţa când mă trezesc,
Daţi-mi-L pe Isus.
Şi când a fi să mor,
Daţi-mi-L pe Isus.
Daţi-mi-L pe Isus.
Daţi-mi-L pe Isus.
Voi puteţi stăpâni lumea toată.
Mie daţi-mi-L pe Isus.

Câtă vreme au stat așa, Micah n-ar fi putut s-o spună. Pe orologiul iubirii timpul se scurge, vezi bine, mai încet.

Asculta... fericit să fie aproape de ea. Iar ea privea râul... fericită la rându-i, fără să își dea seama că nu este singură.

Într-un târziu, Emma se ridică în picioare și dădu s-o pornească înapoi spre casă. După câțiva pași însă își înălță ochii și, văzându-l așezat pe dâmbul de lângă apă, se opri. Avea prea multă pace în suflet ca să fie surprinsă. Micah Duff apărea mereu ca din senin. Mai că începuse să se aștepte la asta. Rămase preț de o clipă nemișcată, întorcându-i privirea. Simți imediat că era ceva schimbat la el, dar încă n-avea cum să știe ce. Apoi zâmbi și porni în sus pe povârniș.

Micah aștepta. Emma se așeză la un metru și ceva de el și vreme îndelungată rămaseră amândoi tăcuți. Totuși, niciunul dintre ei nu se simțea stingher. Emma era în sfârșit liniștită chiar și în prezența bărbatului pe care îl socotea superiorul său din toate punctele de vedere. Era liniștită să fie în preajma lui și totodată sfielnică să-și întoarcă ochii spre el. Ceea ce simțea pentru Micah era o taină numai de ea știută, pe care n-ar fi îndrăznit s-o împărtășească nimănui. Inima ei înflorea în fel și chip. Dar floarea iubirii era cea al cărei parfum îl ascundea în solitudinea din străfundurile ființei sale. Nici cu gândul nu gândea că și inima celui de lângă ea era împovărată de aceeași iubire.

— Ai cântat minunat, Emma, spuse Micah într-un târziu. A fost o plăcere să te ascult. Aveam impresia că aud glasul unui înger înălțându-se spre cer. Sper că nu te superi.

— Da' de ce să mă supăr, dom' Duff? răspunse Emma încet, cu privirea plecată.

Se lăsă iar tăcerea.

— Ești fericită aici, Emma?

— O, da! Nici că mi-aș dori să trăiesc în altă parte. Ăsta-i ăl mai grozav loc de pe fața pământului. Și mai cu seamă acu'. N-am fost în viața mea mai fericită.

— Te vezi trăind cândva departe de Katie și de Mayme?

— Departe de donşoara Katie şi de Mayme?... Nu, n-aş putea să mă despart vreodat' de ele.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Emma, începu Micah într-un târziu, am... ăă... am ceva să îţi spun. Rostise cuvintele încet, fără obişnuita-i siguranţă de sine, după care adăugă cu jumătate de glas: Nici... nici nu ştiu cum să ţi-o zic... Vreau... Vreau să ştii cât de mult a însemnat pentru mine să te cunosc... să stau de vorbă cu tine... să discutăm despre viaţă şi despre Dumnezeu... să am onoarea de a te boteza. Vreau să ştii că n-am să uit niciodată toate aceste clipe minunate petrecute cu tine. Mă bucură nespus viaţa pe care o duci aici... împreună cu Mayme şi Katie... şi faptul că L-ai descoperit pe Dumnezeu.

Gâtuit de emoţie, trase adânc aer în piept, căutându-şi cuvintele.

— Vorbeşti ca unu' care-şi ia rămas-bun, şopti Emma. Ca unu' care...

Brusc se opri.

— Doar n-oi fi vrând să pleci, dom' Duff!

Îşi ridică înfrigurată privirea spre el, dar Micah avea ochii plecaţi şi nu văzu disperarea de pe chipul ei. Dacă ar fi văzut-o, i s-ar fi topit pe loc inima.

— Ba da, răspunse Micah, rupând absent un fir de iarbă, cred... ăă... cred că a sosit vremea să...

— Nu, dom' Duff, nu poţi pleca! exclamă Emma pe un ton implorator care îl luă pe nepregătite. Că li s-a rupe inima la toţi de-ar fi să pleci. Şi la Mayme, şi la donşoara Katie!

Ei, dar în momentul acela nu la inimile lor îi stătea gândul lui Micah.

— Ştiu că e o veste neaşteptată... şi tocmai de aceea am vrut să vorbesc întâi cu tine... să îţi spun că tu, Emma, eşti... eşti mai importantă pentru mine decât...

Intuind că acesta era mai mult decât un simplu rămas-bun între prieteni, Emma simţi cum parfumul florii ascunse în inima ei îi explodează brusc în creier.

— De aceea a trebuit... a trebuit să îți spun..., încercă Micah să continue, dar i se puse un nod în gât. Știi cât de mult te iubește Dumnezeu?

Emma aprobă din cap.

— Dar nu numai El... nu numai El, Emma...

Încercă să se înfrâneze, dar nu mai avea niciun rost. Șuvoiul rupse stăvilarele.

— Nu numai Dumnezeu te... hm... Nu numai...

Odată ce începuse, *trebuia* să își ducă vorba până la capăt.

— Și *eu* te iubesc, Emma.

Tânăra își duse tresărind mâna la gură și făcu ochii mari, înfiorată până în adâncul ființei. Vorbele acelea pe cât de uluitoare, pe atât de minunate chiar îi fuseseră adresate *ei*?

Era prea năucită, prea zguduită ca să încerce măcar a vorbi. Nu înțelegea în ruptul capului cum ar putea un asemenea bărbat s-o iubească pe una... *ca ea*.

Și, totuși, în timp ce stătea ea așa, stană de piatră și mută de uimire, inima i se deschise și primi într-însa copleșitorul adevăr – că era iubită de cel mai minunat bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Într-un târziu, când își recăpătă graiul, chit că gâtlejul îi era încă uscat, întrebă cu jumătate de glas:

— Pe mine?

Micah se ridică de unde stătea și se așeză lângă ea. Emma îi auzi pașii și îi simți prezența, dar nu îndrăzni să își întoarcă ochii spre el.

Micah îi luă mâna și o strânse într-a sa.

— Te iubesc, Emma, șopti el cu tandrețe.

Emma închise ochii, încercând să zăgăzuiască șuvoiul ce i se înălța în inimă. Într-un târziu, îi deschise iar și întoarse capul spre el. Ochii li se întâlniră, ai ei înotând în lacrimi de uimire, ai lui strălucind de dragostea ce își găsise în sfârșit exprimare.

— Da'... da' cum e cu putință? murmură ea cu glasul abia șoptit. Gâtuită de emoție, abia izbuti să continue. Cum... cum poți tu, dom' Duff, să... să mă iubești... *pe mine*?... Eu îs o nimeni...

De ce nu Mayme... sau chiar donşoara Katie? Credeam că tu şi Mayme...

— Aşa...

— Credeam că eşti...

— Îndrăgostit de ea? Nici vorbă! Îi iubesc pe ea şi pe Jake ca pe doi prieteni dragi, dar am înţeles de la bun început cum stau lucrurile între ei. Nu, Emma, pe *tine* te-am iubit din prima zi... din clipa în care te-ai întors împreună cu Jake după ce adunaserăţi vacile... Am văzut ceva în tine de prima oară când te-am văzut în faţa ochilor... ceva special. Încă de atunci am ştiut că te iubesc. Iar, când te-am luat de mână şi te-am dus în râu şi am văzut strălucirea de pe chipul tău, am înţeles în sfârşit ce simţisem în tot acest timp. Şi am ştiut că fie îţi spun, fie trebuie să plec.

Lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii Emmei. Încet, adunându-şi curajul noii sale acceptări de sine, se întoarse cu totul spre el, şovăi doar preţ de o clipă, apoi se lăsă înlănţuită de braţele lui, ce aşteptau s-o îmbrăţişeze. Lăsându-şi capul pe pieptul lui, îl cuprinse la rându-i cu braţele şi rămaseră aşa, topiţi în îmbrăţişare, minute în şir, timpul scurgându-se parcă mai încet ca niciodată pe orologiul iubirii.

— Of, dom' Duff, exclamă Emma când se desprinseră într-un sfârşit unul din braţele celuilalt, zău că nu pricep cum de poate unu' ca mata să iubească pe una ca mine! Înţelegeam să-ţi fie drag de donşoara Katie sau de Mayme, că-s amândouă fete destoinice din cale-afară. Da' cum de ajuns-ai a iubi, cum zici, pe una ca *mine*, zău că mi-e greu să pricep. Da' de învăţat-am ceva de la tine, e s-accept iubirea din sufletu' meu... şi de-i ajuns pentru Dumnezeu, bag seama c-a fi de-ajuns şi pentru iubirea unui bărbat. Aşa c-am să-ncerc a crede ce zici, chiar de-i parcă prea frumos să fie adevărat.

Micah râse încetişor şi îi mângâie părul. Rămaseră tăcuţi, învăluiţi de minunata pace a iubirii. Emma nu mai avea decât o singură piatră pe inimă.

— Te rog, dom' Duff, să nu pleci, şopti ea. Cred că mi s-ar rupe inima de-ai pleca acum!

— Of, Emma... Emma, când ai să încetezi să mă domnești? Spune-mi, te rog, pe nume.

— Oi încerca... *Micah*, răspunse ea încet, zâmbind stânjenită.

*

Katie și cu mine ne plimbam pe afară când i-am văzut pe Micah și pe Emma în depărtare. Pe măsură ce se apropiau am observat că... se țineau de mână!

Ne-am uitat una la alta cu gurile căscate, apoi am luat-o la fugă spre ei. Zărindu-ne, Emma îi dădu drumul lui Micah și o țâșni spre noi. Ne-am întâlnit râzând la jumătatea distanței și ne-am încins la vorbă ca trei copilițe entuziasmate.

— Emma, ce s-a întâmplat??? exclamă Katie.

— Omu' aista, Dumnezău să-l ajute, începu Emma radioasă, întorcând capul spre Micah, zice că mă iubește, donșoară Katie! Cum îi cu putință una ca asta, nu știu. Îi o minune, zău așa. Credeam că tu i-ai căzut dragă, Mayme, da' când colo Micah zice că mă iubește pe mine!

— Vai, Emma, exclamai eu, ne bucurăm tare mult pentru tine!

Și chiar mă bucuram sincer.

Cu un zâmbet la fel de radios ca al Emmei, Katie o îmbrățișă și în clipa următoare ne țineam tustrele în brațe, râzând și plângând în același timp.

Emma făcu un pas în spate și se uită zâmbind la fiecare dintre noi cu o privire încărcată de atâta dragoste și recunoștință, încât n-avea cum să nu-ți topească inima. Apoi se răsuci și fugi înapoi la Micah, care o aștepta cu brațele deschise. O cuprinse pe după umeri, Emma își lăsă fericită capul pe umărul lui și, înlănțuiți în felul acesta, porniră spre noi.

Întorsei privirea. Jeremiah ne urmărea de lângă casă.

Îi făcui cu mâna, apoi o lăsai pe Katie și pornii înspre el. Ajunsă în dreptul lui, îl cuprinsei cu brațele și îmi lăsai capul pe pieptul său. Jeremiah mă înconjură la rându-i cu brațele și mă ținu strâns.

— Nu-i aşa, Jeremiah, că-i minunat? Cine ar fi crezut că Micah e îndrăgostit de Emma?

— Io unu' aveam oareşice bănuieli, chit că la-nceput mi-a fost teamă că Micah are să te ia de lângă mine.

— Poftim?! exclamai eu râzând şi făcând un pas îndărăt ca să văd dacă vorbeşte serios.

— Micah e un bărbat chipeş.

— Dar nu-i mai chipeş ca tine, Jeremiah.

— Şi voi doi... Mă rog, fiind în preajma lui Micah am ajuns să mă-ntreb dacă-s cu adevărat vrednic de tine.

— Jeremiah Patterson! Ce vorbe-s astea?! Eşti cât se poate de vrednic de mine şi, mai mult de atât, tu eşti bărbatul pe care îl iubesc. Aşa că fă bine şi isprăveşte cu copilăriile astea!

— Oi încerca.

Îl înlănţuii din nou cu braţele şi rămaserăm aşa clipe în şir.

— Chiar ţi-a fost teamă c-ai să mă pierzi? întrebai eu în cele din urmă, pe un ton serios.

— O seamă de vreme, da, răspunse Jeremiah. Nu puteam să nu mă compar cu el.

— Îmi pare rău, Jeremiah. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce-i în sufletul tău. Eram pasămite prea prinsă de... Ştiu şi eu? Pur şi simplu mi-a făcut plăcere să îl cunosc pe Micah ca om şi să stau de vorbă cu el. Nu m-am gândit ce impresie ţi-or fi făcând ţie toate astea. Katie a ajuns de-a dreptul să creadă că mă îndrăgostesc de el. Dar, când m-a întrebat dacă sunt îndrăgostită de Micah, a trebuit să stau o clipă să mă gândesc şi am înţeles că singurul bărbat pe care îl iubesc rămâi tu. Iartă-mă, Jeremiah, nu mi-a dat prin cap că şi tu aveai aceleaşi bănuieli precum Katie.

— Stai pe pace, Mayme. Acu' m-am liniştit.

31
Râul își cere tributul

Vara se apropia cu pași repezi și zilele erau din ce în ce mai toride.

Într-o zi, soarele se ridică pe cer, prevestind o căldură zăpușitoare. Spre bucuria tuturor, Micah nu mai pomenise niciun cuvânt de plecare.

La ora zece a dimineții, barometrul arăta 32 de grade, iar la amiază erau deja peste 38 de grade. Nu sufla nici măcar o adiere de vânt. Toate treburile ce se cereau făcute pe plantație au fost isprăvite înainte de prânz, căci după aceea niciunul dintre noi nu era dispus să înfrunte arșița soarelui decât în caz de strictă necesitate. Animalele aveau, vezi bine, să-și poarte singure de grijă până după-masă, când trebuiau mulse vacile. Doar unchiul Ward avusese energia să se aventureze pe afară. Plecase călare în oraș să scoată niscaiva bani de la bancă și să ridice corespondența.

Emma își continua pelerinajele până la râu, începute după ziua botezului său – zi pe care n-avea s-o uite niciodată. De obicei mergea singură – să se roage sau să cânte. Era vădit că renașterea ei întru Domnul și acum iubirea tot mai adâncă pe care o simțea pentru Micah o schimbaseră până în adâncul sufletului în chipuri pe care încă se străduia să le înțeleagă. Cred că se ducea la râu o dată la două zile, dacă nu chiar zi de zi – să șadă pe mal, cu apele râului curgând lin alături, cugetând la toate

aceste schimbări şi lăsând semnificaţia lor să îi pătrundă şi mai adânc în inimă.

— Ia zi, n-ai vrea să mergem la râu să-ţi vâri picioruşele-n apă? îl întrebă ea pe William pe la ora amiezii, pe când stăteau amândoi aşezaţi la masa din bucătărie.

— Ba vreau, cum nu! răspunse entuziasmat ăl mic. Hai să ne ducem chiar acu', mămucă!

— Om merge îndată după ce-om prânzi, răspunse Emma.

Peste patruzeci de minute, se îndepărtară de casă ţinându-se de mână. Ieşind în prag, i-am urmărit cum traversează două câmpuri pline de tulpini verzi ce se pârguiau în soare, al căror bumbac tânăra mamă avea să-l culeagă împreună cu noi toţi spre sfârşitul verii.

Înainte să ajungă la Rosewood, Emma nu fusese de mare ajutor nimănui şi o ştia prea bine. Deşi era cea mai vârstnică dintre noi, trei fete pe care războiul le adusese laolaltă, nevoite a învăţa să răzbească singure prin viaţă, ea fusese mai neajutorată decât mine şi Katie la un loc.

Totuşi, în cei patru ani de când se afla aici, Emma se maturizase şi se schimbase în mod simţitor. Iar acum în inima ei se petreceau schimbări şi mai însemnate. Pe chip i se citea pacea şi o nou-dobândită încredere în sine. Din cea mai guralivă fiinţă de la Rosewood, se transformase în cea mai tăcută. Tot mai des, când ne adunam cu toţii în jurul mesei din bucătărie, unde că odinioară trăncănea ca o moară stricată, acum Emma se mulţumea să asculte şi să ia aminte.

Sufletul ei începea să se trezească.

*

Emma se aşează pe malul râului şi îşi scufundă picioarele goale în apă, în vreme ce William se avântă înăuntru.

— Ai grijă, năzdrăvane! îi strigă ea. Vezi să nu te-ndepărtezi prea tare de mine, m-auzişi? Nu mă pune să viu să te scot din apa adâncă, pen' că nu prea ştiu să-not.

William nici c-o auzi. Din fericire, încă nu era în primejdie, căci apa adâncă în care fusese botezată Emma se afla departe,

pe celălalt mal, spre care cobora în trepte albia nisipoasă. La un metru de mal, copilul zburda şi plescăia prin apa care-i ajungea abia până la jumătatea pulpişoarelor grăsulii, râzând şi ţipând voios şi senin, până ce se udă din cap până-n picioare. Emma îl privea zâmbind.

În acest răstimp de pace şi fericire din viaţa ei, Emma nu se gândea la trecut, nici la tainele pe care le ascundea – taine mai periculoase decât îşi dădea ea însăşi seama. Se gândea la minunatul prezent şi la luminosul viitor. Se gândea la Micah Duff.

Moleşită de soarele dogoritor, se întinsese pe spate. La un moment dat, numai ce auzi zgomot de paşi din tufărişul ce mărginea râul. Uşor speriată, dar fără a bănui că se petrece ceva necurat, Emma se ridică în fund şi întoarse capul spre zgomot. Trei bărbaţi albi veneau în goană spre ea, doi dintre ei ţinând în mâini nişte saci mari de pânză groasă.

Până s-apuce ea să strige, unul dintre indivizi o înşfăcă şi, cu o smucitură, o ridică în picioare. Un altul îi strânse mâinile la spate, făcând-o să ţipe de durere. Al treilea se repezi la William, îi îndesă sacul peste cap şi îl înhăţă din apă.

— Mămucă! zbieră îngrozit copilul. Ci în clipa următoare strigătele îi fură înăbuşite, căci bărbatul îl vârî cu totul în sac şi îşi azvârli sacul pe umăr.

Îngrozită, Emma strigă din străfundul bojocilor, luptându-se cu atacatorii care încercau să îi tragă peste cap celălalt sac.

— Daţi-i drumu'... William!... Ia-ţi mâinile de pe mine... Ajutor! Donşoară Katie... Mayme... ajutor!

— Gura, năroado! strigă unul dintre bărbaţi, încercând din răsputeri s-o potolească. Ei, dar nici măcar doi bărbaţi nu se puteau măsura cu o mamă înspăimântată ce îşi apăra puiul cu furia unei ursoaice. Adunându-şi toate puterile, femeia se zvârcolea şi îi lovea cu pumnii şi cu picioarele. Când unul dintre ei încercă să o apuce de umeri ca s-o silească să stea locului, dinţii Emmei i se înfipseră în încheietura mâinii ca o menghină de oţel.

Bărbatul urlă de durere şi, suduind de mama focului, îşi privi braţul din care şiroia sângele, după care îi croi Emmei un dos de

palmă peste obraz. Lovitura nu făcu însă decât să înteţească şi mai mult ţipetele tinerei mame.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi. Daţi-mi drumu'!... William, mămuca-i aci... Ajutor! Donşoară Katie... l-or luat pe William! Ajutor!

Două mâini îi apucară capul dindărăt şi în clipa următoare o batistă îi fu îndesată în gură, amuţind-o. Apoi Emma se simţi ridicată pe sus, în vreme ce se zbătea înnebunită să scape. Cei trei făcură cu chiu, cu vai cale întoarsă la locul în care îşi lăsaseră caii şi se căzniră să urce în şa cu incomoda lor povară.

*

Cum râul nu se afla prea departe de casă, ţipetele disperate ale Emmei fuseseră auzite clar de toată lumea. Fiecare îşi lăsă treaba şi porni într-un suflet să vadă ce se petrece.

— Emma strigă? întrebă Katie, năpustindu-se alarmată afară pe verandă şi plimbându-şi privirea de jur împrejur.

— S-a dus la râu, răspunsei eu, ivindu-mă pe după colţul casei şi alergând înfrigurată spre ea.

— Unde sunt Emma şi William? strigă tata, venind în goană dinspre şură, unde tocmai se pregătea să mulgă vacile.

— La râu, răspunsei eu cu inima strânsă.

— O fi căzut William în apă, zise el. Să mergem!

O luarăm cu toţii la fugă spre râu.

Strigătele Emmei ajunseseră şi la urechile lui Micah Duff. La auzul primului ei ţipăt, Micah se năpustise afară din colibă, iar acum alerga mâncând pământul în direcţia din care răzbeau sunetele.

Ajunse la malul apei cu vreo 20, 30 de secunde înaintea noastră, cât să observe cum trei călăreţi se fac nevăzuţi pe după un cot al râului, doi dintre ei având câte un sac burdușit azvârlit peste şa. O privire fu de ajuns să îşi dea seama că avusese loc o încleştare. Fără să mai piardă timpul, porni în goană înapoi spre casă. Străbătuse cam o treime din distanţă când ne încrucişarăm.

— Emma şi William au fost răpiţi! ne strigă el fără să se oprească. Răpitorii au plecat călare!

Mă trecu un fior de gheață. Ne străduiam de atâta vreme s-o ocrotim pe Emma de rele, dar pare-se că de ce se temuse mai tare tot nu scăpase! Simțind că mi se pune un nod în stomac, mă uitai cum Micah se îndepărtează fugind cât de repede îl țineau picioarele. Ajunse la șură tocmai când se întoarse unchiul Ward din târg. Calul îi era năduşit şi sleit de puteri, dar era deja înşeuat şi fiecare secundă putea face diferența dintre viață și moarte. Micah îi înşfăcă hățurile din mâini şi, săltându-se în şa, porni într-un galop nebun spre râu. Ward se zgâi buimac după el vreme de un minut, până ce tata, Katie şi cu mine dădurăm năvală în curte şi îi explicarăm iute ce se petrecuse.

*

Dând bici calului, Micah gonea vijelios pe o scurtătură, sperând să le poată astfel tăia calea celor trei mişei. Habar nu avea încotro se îndreptau, dar calul său galopa spre Greens Ford, un vad îngust al râului unde, pe perioada verii, apa joasă putea fi trecută cu uşurință, reducând distanța până la târg cu kilometrul care nu mai trebuia străbătut până la podul din aval.

La Greens Ford însă nici urmă de ei.

Se căzni să liniştească armăsarul agitat şi, ciulind urechile, scrută împrejurimile. Dincolo de vad, pe acelaşi mal se zăreau încă vag vălătuci de praf stârniți de copite. Dădu călcâie calului, năpustindu-se într-acolo. Dacă nu traversaseră râul pe la Greens Ford, încotro se îndreptau? De ce urmau cursul apei?

Deodată, îl trecu un fior. Curenții... bulboana adâncă, mărginită de o stâncă într-o parte şi de o grămadă înaltă de bolovani de cealaltă!

Dădu bici calului să alerge şi mai iute, şi se avântă în sus pe povârniş.

Peste trei minute, descălecă şi coborî în fugă coasta abruptă şi stâncoasă. Îi ajunseră în sfârşit la urechi vocile lor. Se aflau tocmai în locul de care se temuse el!

Cu creierul zbârnâindu-i, se strecură mai aproape.

Deodată un țipăt despică aerul.

— William... Ajutor... ajutor! se auzi, disperat, un glas de femeie.

La auzul vocii, Micah se repezi înnebunit într-acolo, cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul.

— Pe toți dracii! exclamă unul dintre bărbați. Cum și-a scos asta călușu' din gură???

— Fă-o să tacă! strigă un altul.

— Ce mai contează acu'? Hai să isprăvim odată treaba pentru care am venit!

Se auzi încă un urlet sfâșietor, după care un plescăit puternic, urmat de un altul.

— Acu' nu mai au cum să scape... S-o ștergem de-aici!

Peste câteva secunde, în vreme ce călăreții se îndepărtau în galop, Micah se năpusti pe un stei ce se înălța la vreo șase metri deasupra bulboanei întunecate. Jos se deslușeau clar două cercuri care trasau inele din ce în ce mai largi pe luciul apei.

Fără să mai stea pe gânduri, își scoase cizmele, făcu doi pași îndărăt și, luându-și avânt, plonjă în gol. Lovi apa cu putere și se scufundă în adânc. Apa era însă tulbure și nu se deslușea mai nimic în jur. Simțind că se sufocă, ieși la suprafață și trase adânc aer în piept, după care se scufundă iar de vreo două, trei ori, afundându-se tot mai adânc în apă, înotând înnebunit de colo colo și pipăind în jur cu mâinile și cu picioarele.

Țâșni din nou la suprafață, inspiră cu nesaț, apoi plonjă, de astă dată hotărât să ajungă până pe fundul apei.

Brusc, degetele i se atinseră de ceva. Dădu bezmetic din picioare să se scufunde mai adânc. Simți din nou materialul.

Era pânză de sac!

Îl înșfăcă, dar sacul era prea greu ca să-l poată ridica. Simțind că se înăbușă, țâșni iar la suprafață, își umplu plămânii cu aer, apoi se scufundă iarăși în același loc.

Apucă sacul cu ambele mâini și trase cu toată puterea, căznindu-se să îl ridice la suprafață. Înăuntru se simțea zvâcnirea vieții, un trup încă însuflețit – trupul Emmei!

Adunându-şi toate forţele, Micah înotă spre mal şi scoase sacul din apă, împingându-l pe unul dintre înşelătorii bolovani ce punctau ţărmul îngust. De îndată ce se ridică în picioare, se apucă să sfâşie şi să smulgă legăturile de la gura sacului. Peste o clipă, Emma îşi iţi capul prin deschizătură, tuşind şi scuipând apă. Îl îmbrăţişă pe Micah şi îl sărută printre lacrimi, bolborosind năucă, fără a-şi da măcar seama ce face. Apoi deodată îşi aminti.

— William... unde-i William al meu?! ţipă ea, înnebunită de groază.

Dar Micah nu îi mai auzi bocetele de jale, căci între timp plonjase iar, direct în adâncurile râului.

*

Tata şi unchiul Ward puseră căpestrele pe doi cai şi încălecară degrabă, fără să mai piardă timpul cu înşeuatul. Tata îmi întinse mâna şi mă ajută să încalec în spatele lui, unchiul Ward făcu aşijderea cu Katie, după care pornirăm mâncând pământul pe urmele lui Micah. La cât de vijelios goneam, trebuia să mă ţin zdravăn de tata ca să nu cad de pe cal.

N-a fost greu să urmăm sunetele – la început tropotul calului pe care galopa Micah, apoi, pe măsură ce ne apropiam, plânsetele înnebunite al Emmei.

La râu am descălecat în grabă şi am coborât în fugă pe povârnişul abrupt, având grijă să nu ne ducem de-a berbeleacul. De jos se auzeau plescăitul apei şi bocetele Emmei.

Priveliştea ce ni se deschise în faţa ochilor când am ajuns pe marginea steiului unde îşi lepădase Micah încălţările nu era de bun augur.

Micah se scufunda iar şi iar în apă, dispărând câte 30-40 de secunde, apoi ţâşnea la suprafaţă, trăgea cu nesaţ aer în piept, după care se făcea iarăşi nevăzut în adâncuri.

— Tu nu ştii nici acum să înoţi, nu-i aşa? îl întrebă unchiul Ward pe tata, azvârlindu-şi cizmele din picioare.

Tata clătină din cap.

— Eu am învăţat în California. De nevoie, adăugă fratele lui.

— Atunci eu am să mă duc după sfoară, ca să avem cu ce să-i ridicăm de acolo, spuse tata.

El porni înapoi spre cai, iar unchiul Ward sări în râu, lovind apa cu un plescăit grozav.

Brusc, se făcu liniște. Jos, pe marginea apei, Emma nu mai plângea în hohote, ci suspina încetișor. Katie și cu mine priveam în tăcere. Deși era cea mai toridă zi din câte avuseserăm anul acela, mă trecu un fior rece.

Micah și unchiul Ward rămaseră parcă o veșnicie sub apă, vreme în care totul încremeni în jurul nostru. Singurul zgomot care se auzea era freamătul păsărilor în copaci. Apoi Micah numai ce țâșni cu un strigăt la suprafață, trase lacom aer în piept, după care se năpusti înot spre Emma, trăgând în urma sa un alt sac de pânză.

— William! țipă Emma. William... l-ai găsit pe William al meu!

Ivindu-se la rându-i la suprafață, unchiul Ward porni înot după Micah. Epuizat din pricina efortului, Micah ieși împleticindu-se pe malul pietros și, cu mișcări disperate, se căzni să desfacă sacul. Acum era clar că nu doar William trăsese atât de greu. Sacul era burduşit cu pietroaie.

Micah scoase cu grijă din sac trupul moale al copilului. Deși tânjea să își mângâie și să își sărute odorul, Emma intui cumva că mai trebuia să îl lase o vreme în grija lui Micah. Acesta își trecu degetul în dreptul guriței celui mic, apoi îl întinse pe William pe burtă peste picioarele sale și îl lovi de două, trei ori peste spate. Văzând că băiețelul tot nu face nicio mișcare, Micah îl întoarse cu fața în sus, își lipi buzele de ale lui și suflă, încercând minute în șir să îl readucă la viață.

Îi urmăream toți cu răsuflarea tăiată, fără să ne dăm seama de trecerea timpului până ce se ivi tata cu frânghia.

Într-un târziu, Micah se lăsă învins pe spate și îi întinse Emmei trupul celui mic. Ea strânse trupșorul la piept, plângând în hohote și legănându-se încet înainte și înapoi.

Micah își ridică privirea spre noi și clătină încet din cap.

— O, Doamne... O, Doamne, Dumnezeule! icni Katie şocată.

Mi se umplură ochii de lacrimi. Katie şi cu mine ne prăbuşirăm una în braţele celeilalte, zguduite de suspine.

Tata legase deja un capăt al sforii şi azvârli celălalt capăt jos. Unchiul Ward fu primul care apucă frânghia şi începu să se cațere greoi pe stâncă, într-o ploaie de pietre şi praf ce se prăvăleau la vale, în timp ce tata trăgea de sus. Când fratele lui se apropie de vârf, tata îl apucă de mână, ajutându-l să urce pe stei, apoi îi aruncă frânghia lui Micah.

Cu nemărginită blândeţe, Micah îl luă pe William din braţele Emmei, îl aşeză jos cu grijă, apoi o ridică uşurel în picioare pe Emma, îi legă frânghia în jurul taliei, îi spuse să se ţină bine, apoi îi făcu semn tatei s-o ridice.

— Ţine-te de sfoară, îi strigă tata Emmei. Tu nu trebuie decât să te ţii bine şi te-om ridica noi.

Emma ajunse pe stei cu o privire năucă, goală. Katie şi cu mine o luarăm în braţe şi plânserăm tustrele clipe în şir. Din spatele Emmei, tata îmi făcu semn s-o luăm în sus pe povârniş, iar el şi unchiul Ward îl ajutară pe Micah să urce coasta cu William în braţe.

Când să plecăm, tatei îi căzură ochii pe un cocoloş ce zăcea în ţărână la câţiva metri de el. Se duse să îl ridice şi i-l arătă unchiului Ward cu o privire întrebătoare.

Katie, Emma şi cu mine am făcut cale întoarsă pe jos, plângând tustrele până acasă. Bărbaţii veneau călare în urma noastră, Micah ţinându-l în braţe pe micul William.

Josepha, care ne aştepta afară, înţelese cu mult înainte să ajungem în faţa casei că se întâmplase ceva groaznic.

Când o văzu, Emma se desprinse din braţele noastre şi se năpusti spre ea, strigând printre suspine:

— William al meu s-a trezi... Aşa-i, Josepha, că s-a trezi? O să-l ajuţi tu să se trezească... trebuie să-l ajuţi! Că tu şi donşoara Katie ştiţi mereu ce-i de făcut... O să-l ajuţi, aşa-i, Josepha?... Trebuie să-l ajuţi!

Pe mine şi pe Katie ne pufni iar plânsul. Privind dincolo de Emma şi văzând trupul inert al copilului, Josepha înţelese imediat crudul adevăr.

— Of, copila mea! şopti ea, lacrimi mari şiroindu-i pe obraji. O cuprinse pe Emma într-o îmbrăţişare maternă, mângâindu-i cu blândeţe părul ud şi sărutându-i fruntea, ochii şi obrajii. Of, of, copilă dragă...

Scâncind, Emma rostea iar şi iar numele fiului ei. Micah se apropie din spate.

Când se întoarse şi îl văzu ţinându-l în braţe pe William, Emma slobozi un vaier sfâşietor.

— Trebuie să-l salvezi pe William al meu... Aşa-i, Josepha, c-o să-l poţi salva?

Micah îi întinse Josephei copilul. De îndată ce luă în braţe trupuşorul firav, Josepha simţi răceala morţii.

— Îmi pare rău, copilă, da' nu se mai poate face nimica. De acu' William al nost' îi copilaşu' Domnului, sus în ceruri.

Emma slobozi iar un vaiet de jale. Micah o luă de mână şi o trase deoparte. Eu şi Katie boceam ca doi prunci. Micah o apucă pe Emma de umeri, se uită adânc în ochii ei şi îi spuse încet şi blând ceva ce nu ajunse până la urechile noastre. Emma se prăbuşi în braţele lui, care o înlănţuiră strâns, şi, lăsându-şi capul pe pieptul lui, începu să plângă încetişor.

32
Confruntarea

În adâncul sufletului, fraţii Daniels ştiau că o discuţie cu şeriful Sam Jenkins nu ar folosi probabil la nimic. Acesta nu îi ajutase în trecut şi cu atât mai puţin avea s-o facă pesemne acum că propriul său fiu părea să fie implicat în uneltirile lui William McSimmons.

Totuşi, Ward şi Templeton au socotit că se cuvine să depună o plângere oficială.

După ce îi relatară faptele, cum fuseseră răpiţi Emma şi William, iar băiatul de numai patru anişori îşi pierduse viaţa, şeriful rămase însă impasibil. Puţin părea să-i pese de moartea unui ţânc de culoare.

— McSimmons a pus la cale toată tărăşenia, stărui Templeton, şi te întreb încă o dată, domnule şerif, ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— N-am ce să fac, ripostă sec Jenkins. Se vede treaba că n-aveţi nicio dovadă.

— Ştim că el a fost.

— Uite ce e, replică Jenkins, ochindu-i cu acreală pe cei doi fraţi, în loc să tot veniţi la mine cu fel şi fel de plângeri, aţi face mai bine să urmaţi sfatul pe care vi l-am dat şi data trecută şi să vă descotorosiţi de negroteii care trăiesc sub acoperişul vostru. Altminteri n-o să scăpaţi de necazuri. La Rosewood, ciorile alea trăiesc ca nişte albi. N-au niciun drept să trăiască în casa unui alb.

La cum stau lucrurile acum, voi sunteți singurii vinovați pentru belelele care se abat asupra voastră. Iar eu n-am cum să le opresc.

— Individul este un ucigaș, spuse Ward.

— N-aveți cum s-o dovediți.

— Să înțelegem că dumneata n-ai să iei *nicio* măsură?

Jenkins îi privi pe amândoi cu răceală.

— Eu spun doar că atâta vreme cât nu aduceți niște schimbări pe plantația aia a voastră, n-o să scăpați de necazuri.

Peste trei zile, când îi văzu de la fereastra de la etaj pe cei patru călăreți care se apropiau de plantație, intuind că vizita lor nu era de bun augur, Charlotte McSimmons se duse imediat să îl caute pe soțul ei.

Cei doi ieșiră în prag tocmai când cei patru vizitatori descălecau în fața verandei.

McSimmons își trecu privirea peste cei trei albi. Cu toate că știa prea bine cine erau cei doi bărbați și tânăra domnișoară și bănuia motivul vizitei lor, expresia îi rămase impasibilă. Apoi ochii îi zăboviră pe tânărul de culoare care îi însoțea, un bărbat pe care îl vedea pentru prima oară.

Spre marea lui mirare, acesta făcu un pas înainte și luă cuvântul în numele grupului.

— Domnule McSimmons, spuse negrul într-o engleză fără cusur, numele meu este Micah Duff. Acum trei zile am avut îndoielnica onoare de a descoperi o dublă tentativă de omor. Am ajuns la timp pentru a o salva pe una dintre victime, pe o anume domnișoară Tolan, pe care înțeleg că o cunoașteți. Din păcate însă, n-am reușit să îl salvez de la moarte și pe fiul ei.

Unde la început fuseseră doar iritați, acum soții McSimmons spumegau de furie. Cum își permitea un cioroi să se exprime precum albii, ba mai mult, să se adreseze cu atâta îndrăzneală, și aparent fără pic de teamă, celui mai important alb din tot ținutul?!

— Dacă ați fost prezent ori ba, nu știu, continuă negrul, dar dumneavoastră sunteți fără doar și poate răspunzător pentru crima săvârșită. Iar noi ne aflăm aici să vă cerem socoteală.

Spunând acestea, îl privi pe William McSimmons drept în ochi, așteptând un răspuns.

— Cum îți permiți, strigă McSimmons, cum îți permiți să vii pe plantația mea și să faci o asemenea acuzație?! Ce drept ai tu, un negru, să mă acuzi de...?

— Eu am fost acolo, domnule McSimmons, îi tăie vorba Micah. Luați în serios vorbele mele. Știu că sunteți vinovat.

— Cum îndrăznești să...? începu furibund McSimmons.

— Unuia dintre oamenii tăi i-a scăpat asta la locul faptei, îl întrerupse Templeton Daniels, făcând un pas în față.

Ținea în mână o hârtie ruptă și mototolită, pe care o desfăcu și i-o arătă lui McSimmons.

— Cred că vei recunoaște în antet marca McSimmons, continuă Templeton. N-ai cum să tăgăduiești că provine de aici.

McSimmons ochi impasibil foaia preț de o clipă, apoi ripostă:

— Și ce-i cu asta? Ai fi putut s-o găsești oriunde. Asta nu dovedește nimic.

— Dar am găsit-o la locul crimei și asta dovedește că ești răspunzător de omor.

— Niciun tribunal n-are să mă declare vinovat în baza unei dovezi atât de ridicole! râse McSimmons zeflemitor.

— Nu se știe niciodată. Ș-apoi, ce s-ar alege de reputația dumitale dacă acuzația va fi făcută publică?

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta, Daniels!

— Aici te înșeli, McSimmons, replică Templeton. Nu mi-e teamă de dumneata. Dacă faci chiar și o singură mișcare, întregul stat va afla cine ești cu adevărat. Nu pot *dovedi* că acesta este scrisul dumitale, adăugă el, împăturind la loc hârtia și punând-o în buzunar, dar dumneata știi că este. Și mă îndoiesc că ai dori să se afle că ești răspunzător de o crimă și de o tentativă de omor. Oamenii respectabili se așteaptă la altfel de realizări de la aleșii lor.

— Ce vreți, de fapt, de la noi? se amestecă în vorbă madam McSimmons. Carevasăzică un oarecare sugaci de culoare a suferit un accident nefericit... Nu văd ce are asta de-a face cu noi.

— Nu era un *sugaci*, stimată doamnă, ci un băiețel de patru ani, răspunse Micah. Și ce vă face să credeți că era negru, dacă nu știți nimic despre asta?

Doamna McSimmons își înfrână cu greu ploaia de ocări pe care ar fi slobozit-o într-un moment mai oportun.

— Domnule McSimmons, continuă Micah, întorcându-se iar spre bărbat, ceea ce am de spus acum s-ar putea să nu fie potrivit pentru urechile soției dumneavoastră.

— Spune ce-ai de spus, neisprăvitule, până nu te dau afară! se oțărî McSimmons, privind cu coada ochiului spre nevastă-sa, care rămase însă neclintită.

— Înțeleg că aveți de gând să candidați pentru Congres, zise Micah. Ei bine, eu și prietenii mei – domnișoara Clairborne și domnii Ward și Templeton Daniels – vă cerem să vă schimbați planurile și să renunțați la candidatură. Nu sunteți nici pe departe genul de om care s-ar cuveni să reprezinte Carolina de Nord la Washington.

— Dar este o pretenție de-a dreptul absurdă..., începu McSimmons, negru de furie.

— Altminteri, va fi făcut public faptul că ați pus la cale uciderea unui copil de culoare... a propriului dumneavoastră fiu. Dacă știrea va fi publicată în gazetele din Charlotte, veți avea de suferit amândoi, adăugă Micah, trecându-și privirea de la McSimmons la consoarta acestuia. Vom duce personal această foaie de hârtie la Charlotte și vom spune unde am găsit-o și de unde provine. Să nu cumva să credeți că acestea sunt doar vorbe în vânt. O zi bună.

Acestea fiind spuse, cei patru încălecară și se îndepărtară încet de casă, lăsându-i pe soții McSimmons năuciți și fără grai.

33
Durere, vindecare și o nouă tragedie

La Rosewood, săptămânile care au urmat au fost dulci-amare; n-aș ști cum altfel să le descriu. Moartea lui William ne îndurerase pe toți până în adâncul sufletului – dar nimic nu se compară cu durerea simțită de o mamă la pierderea propriului său copil. Emma suferea fără doar și poate de mii de ori mai mult decât noi toți la un loc.

L-am îngropat pe William lângă familia lui Katie, în mica parcelă cu morminte aflată nu departe de casă. Toată lumea a plâns, până și tata și unchiul Ward. Ajunseserăm cu toții s-o iubim nespus pe Emma și ni se rupea inima pentru ea. S-o vedem jelindu-și fiul mort a fost unul dintre cele mai grele lucruri prin care am trecut vreodată. Frații Daniels o înconjurau pe Emma cu o tandrețe părintească. În săptămâna de după nenorocire o luau în brațe de câte cinci ori pe zi, încercând s-o consoleze fără cuvinte și suferind alături de ea de parcă ar fi fost propria lor fiică.

Ci acum Emma îl avea alături și pe Micah, iar iubirea lui îi dădea curaj și putere să îndure durerea supremă pe care o îndurase Însuși Dumnezeu – pierderea propriului fiu.

Zi de zi îi vedeam cum se îndepărtează tăcuți de casă și străbat încet câmpurile, Emma rezemându-se de Micah, înlănțuită tandru de brațul lui ocrotitor. Ce își spuneau în clipele acelea n-am aflat-o niciodată. Eram cu toții recunoscători cerului pentru dragostea pe care o găsise Emma. Nici nu-mi pot închipui cum ar fi putut trece peste pierderea lui William fără Micah.

*

Când vestea s-a răspândit întâi în Greens Crossing și Oakwood, iar de acolo la Charlotte, și apoi pe tot cuprinsul Carolinei de Nord, cum că William McSimmons hotărâse să se retragă din cursa pentru Congres, au început să se facă fel și fel de speculații cu privire la motivele deciziei sale.

Nimeni nu știa nimic sigur, dar unele zvonuri o vizau pe nevasta lui McSimmons, altele vehiculau ideea unui copil din flori, iar unii vorbeau chiar de omor.

Cu toate astea, nu s-a aflat nimic concret, căci fostul candidat nu a mai făcut nicio altă destăinuire în afară de faptul că renunța la cursa politică „din motive personale".

Asta însă n-a pus nicidecum capăt bârfelor care circulau în întregul ținut cu privire la adevărata cauză a retragerii sale.

*

Zilele se scurseră încet și așa trecu o săptămână, apoi a doua.

Toți își vedeau de treburi mai tăcuți decât de obicei. Fără glăsciorul voios al lui William, fără râsul lui zglobiu și pașii săi zburdalnici, toată suflarea de viață părea să fi pierit de la Rosewood.

Reverendul Hall veni de câteva ori să încerce a ne alina durerea. Dar ce putea el să spună?

Sărmana Emma! Mergea năucă sau stătea pe verandă cu ochii pierduți și roșii de plâns, privind în gol. Nu se mai ducea la râu. Locul care îi aducea înainte pace sufletească era acum încărcat de amintiri sfâșietoare. William fusese lumina ochilor ei, rostul ei în viață, iar acum William nu mai era.

Oarecum, știam bag seama cu toții ce-i în inima ei – adică Micah, Jeremiah, Katie și cu mine știam cu siguranță. În zilele ce au urmat morții lui William m-am gândit adesea la starea în care mă aflam când am cunoscut-o pe Katie. Tocmai fusesem martoră la masacrarea întregii mele familii, iar Katie tocmai descoperise uciderea alor săi. N-am să uit niciodată groaza și devastarea de pe chipul ei când am ajuns la Rosewood și, intrând în bucătărie, am găsit-o stând lângă leșul tatălui său.

Dar cumva ne-am dat putere una celeilalte și am trecut peste asta. Oricât de mult o iubeam, mă întrebam dacă îi vom putea insufla vreodată Emmei aceeași putere pe care o găsiserăm noi una în alta. Chiar dacă moartea nu ne era străină nici mie, nici lui Katie, noi nu pierduserăm niciodată un copil. Or mă îndoiesc că există pe lume o suferință mai mare. Mi se rupea inima pentru Emma!

Într-o zi, Emma se plimba singură, cum făcea adesea în ultima vreme – mergea năucă și plângea. Ajungând la micul cimitir de pe plantație, se opri la mormântul lui William.

Katie, tata și cu mine o urmăream de lângă casă.

— Cred că am să mă duc în târg să comand o piatră funerară pentru William, spuse tata.

— Ar fi frumos, încuviință eu.

— E o idee bună, unchiule Templeton, zise Katie zâmbind. Ar însemna mult pentru Emma.

— Ce să scrie pe piatră? întrebă el.

Căzurăm o clipă pe gânduri.

— „William Tolan, 1865-1869"..., spuse Katie cu vocea tărăgănată, după care se opri. Și mai jos: „Unul dintre primii fii negri ai Carolinei de Nord care n-a fost niciodată sclav, ci s-a născut liber."

— Că bine zici, Katie, aprobai eu.

— Am să mă duc să dau comanda chiar în după-masa asta, spuse tata.

Mai rămaserăm acolo vreme de câteva minute, apoi Katie porni încet spre Emma. Auzind pași, Emma întoarse capul.

Katie o cuprinse cu brațul și rămaseră îmbrățișate lângă mormânt minute în șir.

Apoi Katie o luă pe Emma de mână și o duse de acolo. Le-am văzut străbătând câmpurile, ținându-se de mână, și apoi dispărând în pădure.

Lipsiră vreme îndelungată, cam o oră, dacă nu mai mult. Tata plecase deja călare în târg, iar eu mă întorsesem în casă când auzii ușa de la bucătărie deschizându-se și Katie păși înăuntru. Avea un aer trist și liniștit totodată.

— Unde ați fost? o întrebai eu.

— Am dus-o pe Emma la locul meu secret din pădure, răspunse Katie. Am socotit că are nevoie de un refugiu.

— E încă acolo?

Katie încuviință din cap.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că merg acolo de când sunt de-o șchioapă și că în copilărie vorbeam cu animalele și compuneam poezioare stupide...

— Nu erau deloc stupide.

— Acum așa mi se par, zâmbi Katie. Apoi i-am spus că, pe măsură ce m-am maturizat, refugiul meu tainic din pădure a devenit un loc în care mă duceam ca să ascult ce are să-mi zică Dumnezeu și că acum poate că El vrea să Se folosească de acel loc ca să îi vorbească ei.

— Și Emma ce-a zis?

— Mi-a mulțumit și a surâs. Apoi am lăsat-o singură cu gândurile ei. Katie oftă și schiță un zâmbet. Emma se schimbă, Mayme. Nu cred că va mai fi vreodată cea de dinainte.

— Pierderea unei ființe dragi n-are cum să nu te schimbe – noi două o știm prea bine.

— Așa este, aprobă Katie. Dar mă întreb dacă Emma își va reveni vreodată pe de-a-ntregul. Durerea ei e diferită de cea prin care am trecut noi.

Nu îl auziserăm pe Micah apropiindu-se din spate și vocea lui ne făcu să tresărim speriate și să întoarcem capul.

— Staţi pe pace, zise el. Emma îşi va reveni.

— Eşti sigur? întrebă Katie îngrijorată. Pare-se că nimic din ce spun nu o ajută în momentul de faţă.

— Nu există cuvinte care să poată alina o inimă îndoliată. Emma are nevoie de iubire, iar asta îi oferiţi cu toţii. Iubirea voastră îi hrăneşte sufletul, chiar dacă voi nu vă daţi seama. Vindecarea cere timp. Doliul este un proces îndelungat, lent şi dureros şi timpul este singurul care poate vindeca o rană atât de adâncă. Fiecare trebuie să înfrunte moartea celor dragi în felul său. Voi două o ştiţi – amândouă v-aţi pierdut familiile. Ştiu şi eu ce înseamnă să îţi pierzi mama. La fel ştie şi Jake, iar el, pe lângă durere, a trebuit să se lupte şi cu mustrările de cuget. Dar pe noi toţi durerea ne-a făcut mai puternici. Emma nu are nevoie decât de timp şi de dragostea noastră.

— Chiar... chiar eşti sigur că Emma va putea trece peste asta? întrebă Katie, uitându-se adânc în ochii lui Micah în aşteptarea unui răspuns.

Micah zâmbi. Era un zâmbet senin, ştiutor, aproape mulţumit.

— Da, Emma va trece peste asta, răspunse el cu vocea tărăgănată. Aveai dreptate, Katie, când ai spus adineauri că nu va mai fi niciodată aceeaşi. William va fi mereu în sufletul ei, iar durerea pierderii lui nu va dispărea nicicând. Dar durerea se poate preface într-un bine. Durerea sapă albii mai adânci în fiinţa noastră prin care să curgă apele bucuriei. Uneori cu cât mai adâncă e suferinţa, cu atât mai adâncă e bucuria. Emma va deveni puternică şi va cunoaşte iar bucuria, chiar dacă nu va uita niciodată suferinţa prin care a trecut. Nu te teme, Katie – Emma va râde din nou. Şi va deveni puternică... mai puternică decât era înainte.

Micah vorbise cu atâta siguranţă că n-aveam cum să nu-l cred. Era lesne să-ţi dai seama că o iubeşte cu adevărat.

Ba, chiar mai mult de atât... Micah credea în Emma.

În zilele ce au urmat, Emma se făcea adesea nevăzută în refugiul din pădure – câteodată chiar şi de mai multe ori pe zi. Ştiu că se ducea acolo ca să vorbească cu Dumnezeu despre William.

De fiecare dată când se întorcea avea un aer plin de pace. Durerea, tristeţea şi doliul erau încă acolo, dar începeam să văd şi semnele vindecării. Era întocmai cum spusese Micah – încet-încet timpul îşi săvârşea lucrarea.

Emma avea să se vindece. Şi avea să devină mai puternică.

*

La jumătatea lunii iunie, o nouă tragedie zgudui toată suflarea din Oakwood.

Şeriful Sam Jenkins îşi neglijase atribuţiile de serviciu vreme de două zile, de când fiu-său plecase de la alde Steeves în miez de noapte şi nu se mai întorsese acasă.

Tocmai Deke Steeves a fost cel care, în cea de-a treia zi, îl găsi pe Weed Jenkins zăcând cu faţa în jos pe fundul unei râpe aflate la doi kilometri de târg, cu un glonţ în cap.

34
Încă o conversație la râu

Micah Duff o urmărea pe Emma mai îndeaproape decât toți ceilalți. Vreme de mai multe săptămâni păstră o distanță respectuoasă, lăsând tăcerea și solitudinea durerii să își facă încet lucrarea vindecătoare. Știa că în aceste clipe, inima îndurerată a Emmei avea nevoie de iubirea prietenilor și de iubirea lui Dumnezeu mai mult decât de dragostea unui bărbat, care probabil i-ar fi distras doar atenția și ar fi derutat-o. Micah prețuia prea mult valoarea timpului ca să se amestece în lucrarea lui, oricât ar fi avut de așteptat.

Așa că o veghea de departe... așteptând să se ivească momentul potrivit. Și, după mai multe săptămâni, el se ivi. Micah și Emma erau singuri.

— Am observat că nu mai mergi la râu în ultima vreme, îi spuse el Emmei.

— Acu' mă duc să mă rog în pădure, răspunse ea.

— Ce ai zice de încă o plimbare de-a lungul râului?

— Ar fi frumos, bag seama.

Fără alte vorbe, se luară de mână, trecură de șură, peste câmpurile pe care creștea bumbacul și se opriră lângă râu, privind amândoi locul unde Emma primise taina botezului și unde taina iubirii se dezvăluise brusc și dintr-odată în inima lui Micah. Învăluită de o pace profundă, cum nu mai simțise de la moartea lui William, Emma trase adânc aer în piept și expiră

încet. Îi reveniră în minte cuvintele cântecului pe care îl cântase de atâtea ori aici... *Dați-mi-L pe Isus... Plâns-am în noaptea neagră – dați-mi-L pe Isus.*

Sufletul ei trecuse prin noaptea neagră a deznădejdii și a disperării. *Dar poate că într-o zi soarele o să răsară din nou,* gândi ea. Apoi glasul lui Micah îi întrerupse gândurile.

— Îți mai amintești, începu el domol, ziua în care ți-am spus că am ceva să îți zic... acolo sus, pe dig?

— Cum aș putea să uit o zi ca aceea? surâse Emma. Sigur că-mi aduc aminte. Atunci mi-ai zis că mă iubești.

— Crezi că ești destul de tare să auzi ceva aproape la fel de important?

— Nimic nu poate fi mai important ca *asta,* răspunse Emma, zâmbind nedumerită.

— Așteaptă întâi să vezi ce am de spus.

— Atunci spune-mi, Micah. Orice ai avea *tu* să-mi spui, nu mă tem, căci știu că nu mi-ai face rău niciodată.

— Sigur că nu. Mă bucur că știi asta.

— Ce vrei, dar, să-mi zici?

— Ce-ar fi să mergem întâi să ne așezăm pe pietroiul acela?

O luă de mână și o ajută să se urce pe unul dintre bolovanii de pe mal, după care i se alătură și rămaseră o vreme tăcuți, privind cum curge lin apa de smarald a râului.

— Emma, tu te gândești vreodată la viitor? întrebă Micah la un moment dat.

— Rar de tot. N-am avut niciodată cine știe ce așteptări de la viață... și acu' n-am nici pe-atât.

— Eu mă gândesc, Emma. Mi-am făcut întotdeauna planuri de viitor și m-am gândit la lucrurile pe care aș vrea să le fac.

— Eu nu sunt ca tine.

— Poate că suntem, într-adevăr, diferiți... sau poate că până acum nu ai avut pur și simplu cu cine să te gândești la viitor.

Emma simți că i se înfierbântă grumazul.

— Doar când ai cu cine să îți împarți viitorul merită cu adevărat să te gândești la el, adăugă Micah. Și... tocmai asta voiam

eu să îți spun... să te întreb dacă ai dori să îți împarți viitorul cu mine.

Emma amuți. Tremura toată de emoție.

— Aș fi încântat..., continuă Micah, ba nu... aș fi onorat dacă ai primi să fii soția mea.

Emma își recăpătă în sfârșit graiul.

— Ai fi... *onorat*?...

— Da, Emma – nu uita că tu ești o *doamnă*. Și ar fi o onoare pentru acest soldat pribeag și sărac ca doamna inimii lui să îi devină soață.

— Ai un fel așa de năstrușnic de-a spune lucrurile!

— Atunci permite-mi s-o spun așa: vrei, Emma, să te căsătorești cu mine?

— Of, Micah... mă simt nevrednică de atâta fericire, suspină Emma. Sigur că vreau!

35
Planuri

Vestea nu ne-a luat pasămite prin surprindere pe niciunul dintre noi, dar la cât de bucuroși am fost la aflarea ei, se poate zice că a fost o surpriză din cele mai plăcute. Nimic nu putea șterge vreodată durerea pierderii lui William. Totuși, faptul că acum Emma îl avea alături pe Micah Duff, un bărbat care o iubea, căruia avea să-i fie soață și împreună cu care avea să cunoască probabil din nou bucuria de a fi mamă, ne întărea nădejdea că viața ei va fi plină de fericire în ciuda suferinței prin care trecea acum.

De îndată ce aflară că Micah și Emma vor să se căsătorească, tata și unchiul Ward se și apucară să facă planuri, dornici să transforme coliba lui Micah într-un cămin potrivit pentru tinerii însurăței.

— Am putea trage o conductă de apă până acolo, spuse tata însuflețit, și le-am putea instala o pompă și o cadă.

— Bună idee, încuviință Ward.

— Și până una, alta, ce-ar fi să alimentăm cu apă și coliba în care stau Henry și Jeremiah? Vom moderniza dintr-o lovitură ambele colibe!

Încurcat, Micah își întoarse privirea spre Emma și cei doi își zâmbiră. Era un zâmbet ce vădea o taină doar de ei știută.

— Vă mulțumim din suflet, domnilor, începu Micah, dar... ei bine, Emma și cu mine am stat de vorbă și... adevărul e că noi avem alte planuri.

Tata și unchiul Ward se uitară la el buimăciți, de parcă nici nu le-ar fi trecut prin cap până atunci că Micah și Emma nu vor rămâne la Rosewood.

— Mă îndoiesc că Emma va fi vreodată în siguranță aici, zise Micah. În timp ce vorbeam cu William McSimmons, în ochii lui și ai soției sale nu se citea nicidecum iertarea. I-am zădărnicit ambițiile și, câtă vreme eu și Emma rămânem la Rosewood, am impresia că individul nu va înceta să caute răzbunare.

Micah își trecu privirea peste noi cu vădită iubire și cred că în momentul acela am priceput cu toții că în curând familia de la Rosewood avea să se împuțineze iar.

— Dumneata, domnule Templeton, continuă Micah, mi-ai spus că trebuie să am planuri de viitor și să am curajul să-mi urmez visurile. Nici nu știi cât de recunoscător îți sunt pentru vorbele acelea. Ceea ce mi-ai spus atunci m-a atins până în adâncul inimii. Așa că am stat de vorbă cu Emma despre noua cale ferată și... pe scurt, am hotărât ca, imediat după ce ne căsătorim – și am dori să ne căsătorim aici, la Rosewood; nici prin cap nu ne trece să ne unim destinele în altă parte! – să luăm trenul spre vest, până în Oregon. Așteptam cu nerăbdare să culegem împreună bumbacul la toamnă, adăugă el zâmbitor, trecându-și privirea de la unul la altul, dar după cele întâmplate și având în vedere că pericolul încă nu a trecut pe de-a-ntregul, cred că e mai cuminte să nu zăbovim. Emma va fi în siguranță în Vest, unde sperăm să ne întemeiem un cămin și o familie.

Se uită la Emma și zâmbiră iar amândoi.

— Ei bine, băiete, zise tata, e un plan grozav. O să ne lipsiți, desigur, și în ceea ce mă privește, aș prefera să rămâneți aici. Dar fiecare trebuie să își urmeze visul, iar eu nu m-aș putea pune niciodată în calea visului tău.

Mă uitai zâmbind la Katie. Aveam amândouă lacrimi în ochi, dar ne bucuram totodată pentru Emma. Era de necrezut ce rol

important ajunsese să joace în viețile noastre. Știam că o să-i ducem dorul mai mult decât ne dădeam seama.

*

A doua zi, Ward Daniels avu de făcut un drum până în Oakwood. La întoarcere, se duse imediat să îl caute pe fratele său. Când îl găsi, scoase o foaie din buzunar și i-o întinse.

— Ia uite ce scrie aici. E plin orașul de astfel de afișe.

Templeton luă hârtia și citi cu un aer grav:

— *„Căutat pentru uciderea lui Weed Jenkins – negru înalt care vorbește ca un alb, fost soldat unionist."* Clătină dezgustat din cap. Deșteaptă mișcare. În felul acesta, cel care a dat anunțul lasă pe seama altora prinderea lui Micah, fără ca el să fie nevoit a-și mânji mâinile.

— Cine crezi că-i în spatele tărășeniei? întrebă Ward.

— Fără îndoială că șeriful Jenkins. Îmi pare rău că i-a murit băiatul, dar individul ne-a purtat sâmbetele de la bun început.

— Să le spunem?

— N-ar avea niciun rost. Lasă-i să se căsătorească liniștiți, iar apoi să plece și să înceapă o nouă viață departe de aici, fără a purta în suflet o asemenea povară.

— Totuși... va trebui să fim cu ochii-n patru, să nu cumva să-l înhațe careva. Și să nu-l lăsăm să mai meargă în târg.

— Probabil cel mai cuminte ar fi ca niciunul dintre noi să nu mai dea o vreme prin târg. În afară de Henry și Jeremiah, care trebuie să se ducă la lucru, am face bine să stăm *cu toții* aproape de casă.

*

Peste câteva zile, am găsit-o pe Emma așezată în salon. Privea pe fereastră.

— La ce te uiți? o întrebai.

— La Micah și la Jeremiah.

Mă apropiai de fereastră și privii afară. Micah și Jeremiah stăteau de vorbă, râzând cu poftă, așa cum doar prietenii adevărați pot să râdă.

— Suntem două fete norocoase... două doamne, așa zice Micah... Nu-i așa, Mayme, că suntem două doamne norocoase? Micah și Jeremiah îs niște tineri tare destoinici.

— Așa-i, Emma. Suntem tare norocoase să fim iubite de doi bărbați atât de vrednici.

Zicând acestea, mă îndepărtai încetișor. După câțiva pași aruncai o privire îndărăt. Emma stătea mai departe acolo, privind pe fereastră. Deodată, o siluetă se apropie de afară. Mi-am dat seama după umbra de pe perete că era Micah; o văzuse pesemne privindu-l. Emma nu zâmbea în adevăratul sens al cuvântului, dar expresia cu care se uita la el făcea cât o sută de zâmbete.

Era o privire plină de pace care arăta că știe că este iubită și, pentru că o știe, n-are să mai fie niciodată aceeași.

36
O zi fericită

Ziua cununiei Emmei a fost cea mai fericită zi pe care o cunoscuse Rosewood vreodată.

Întreaga dimineaţă, Josepha, Katie şi cu mine am roit în jurul ei, aranjându-i părul şi gătind-o cu grijă din cap până în picioare. Nici că-ţi puteai închipui mireasă mai frumoasă! Emma purta şi de astă dată rochia albă a lui Katie, aceeaşi în care fusese botezată. În talie am încins-o cu panglici verzi şi galbene pe care le-am legat la spate într-o fundă şi, în ton cu ele, i-am împletit o coroniţă din frunze de ferigă şi trandafiraşi galbeni. Emma era frumoasă oricum, dar la nunta ei a arătat ca o zână din poveşti, nu alta.

Aleta, tânăra noastră prietenă, sosi însoţită de tatăl ei pe la amiază şi coborârăm tustrele să îi întâmpinăm. Doamne, cât crescuse Aleta de când plecase de la Rosewood! Când Emma şi Aleta se văzură şi se năpustiră una în braţele celeilalte, mi-am zis că nu fusesem nicicând martoră la ceva mai minunat. După aceea ne întoarserăm toate fuguţa la etaj să isprăvim de aranjat coafura şi ţinuta Emmei.

Peste o oră sosi reverendul Hall împreună cu soţia sa. Nu părea să îl deranjeze faptul că nu ţineam nunta la biserică. La drept vorbind, nu ne presase niciodată să mergem la slujbele sale, ştiind fără doar şi poate că ne-am aştepta să stăm cu toţii laolaltă

– ceea ce i-ar fi înfuriat probabil pe ceilalţi enoriaşi. Reverendul discută o vreme cu tata, Micah şi Katie despre felul în care avea să se desfăşoare ceremonia. Aşa cum şade bine unei stăpâne de plantaţie, Katie planificase totul de-a fir a păr şi avea sarcina de a spune fiecăruia ce avea de făcut.

Emma aştepta la etaj, împreună cu Josepha, Aleta, Katie şi cu mine, pe cât de emoţionată, pe atât de radioasă.

Într-un târziu, când isprăvirăm toate pregătirile, începu să plângă – ştiam bine de ce.

— Ce rău îmi pare că nu-i şi William al meu aci, suspină ea. Mi-am dorit să-i fie bine încă de când l-am adus pe lume. Ar fi fost aşa de fericit să ştie c-o să aibă în sfârşit un tată... Îl iubea aşa de mult pe Micah!

Katie o strânse în braţe şi îi şopti la ureche:

— Chiar dacă William nu este aici cu noi, nu uita, Emma, că el se bucură pentru tine din ceruri – mai mult decât îţi poţi tu închipui.

Emma surâse şi se şterse la ochi.

— Ce frumos, donşoară Katie... Îi tare frumos ce-ai zis. Sper să ai dreptate. Că m-ar face tare fericită să mă gândesc la el în chipu' acesta. Chiar crezi că se bucură pentru mine?

— Sunt sigură, Emma. William te iubeşte, spuse Katie, după care coborî grăbită scările.

Peste câteva clipe se iviră în prag tata şi unchiul Ward.

— Eşti gata, fetiţă dragă? întrebă tata.

— Îs, dom' Templeton, răspunse Emma, trăgând adânc aer în piept să mai prindă inimă.

— Atunci e timpul să o lăsaţi pe mireasă pe mâinile noastre, spuse el, uitându-se la mine, Josepha şi Aleta.

Îi zâmbirăm încă o dată Emmei, după care ne alăturarăm tustrele celor adunaţi la parter. Micah şi Jeremiah aşteptau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, primeniţi şi dichisiţi. Trebuie să recunosc că erau amândoi chipeşi foc! Întreaga casă era scufundată în tăcere. Katie, care şedea la pian, aruncă o privire în jur, asigurându-se că toată lumea e pregătită, apoi începu să cânte.

Rămaşi singuri cu mireasa în odaia de la etaj, fraţii Daniels îi aruncară Emmei o privire serioasă.

— Nu m-am priceput niciodată la asemenea lucruri, spuse unchiul Ward, dar vrem să ştii că suntem amândoi onoraţi să te conducem până la cel care o să-ţi devină soţ. Eşti o tânără uimitoare, Emma Tolan. Te-ai maturizat în chip uimitor şi suntem nespus de mândri de tine, adăugă el, după care se uită la tata.

Emma avea deja lacrimi în ochi. Tata avea însă şi el ceva de spus.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să te măsori cu două fete precum Katie şi Mayme, începu el, şi că te-ai considerat multă vreme mai prejos decât ele. Dar vreau să îţi zic ceva, Emma, şi te rog să nu uiţi cât trăieşti cuvintele mele. Eşti o fiinţă bună şi destoinică şi poţi să mergi cu fruntea sus oriunde te vei duce. Ai fost o mamă admirabilă. Ne este tuturor dor de William, dar tu vei mai avea şi alţi copii şi vei fi o mamă bună şi pentru ei. Totuşi, William va fi pentru totdeauna primul tău născut şi va rămâne pe veci în sufletele noastre. Poţi fi sigură că îl nu vom da niciodată uitării, aşa cum nu te vom uita nici pe tine. Tu vei face mereu parte din familia noastră, Emma. Te iubim cu toţii.

Cum de a izbutit Emma să nu plângă în hohote la auzul acestor cuvinte, zău că nu ştiu. Ci de acum Katie începuse deja să cânte la pian şi toată lumea era în sfârşit pregătită de ceremonie. Emma se mai şterse o dată la ochi, inspiră adânc şi îi luă pe cei doi bărbaţi de braţ.

Emma îi rugase pe fraţii Daniels să o conducă până la viitorul ei soţ. Nu îşi cunoscuse niciodată tatăl şi, în toată viaţa sa, ei erau singurii care o înconjuraseră cu grijă părintească. Din moment ce tata avea deja o fiică de culoare – pe mine! –, de ce n-ar mai fi avut încă una, de suflet? Când i-am văzut coborând încet treptele, Emma încadrată de tata şi de unchiul Ward, mi-a stat inima în loc de emoţie. Era de-a dreptul minunat să vezi doi albi ţinând loc de tată unei negrese orfane. Unchiul Ward încerca să păstreze o mină serioasă, dar tata, cum îi stătea în fire,

zâmbea cu gura până la urechi. Se vedea de cât colo că era voios şi fericit!

Am tras cu coada ochiului spre Micah. Se uita drept la Emma, sorbind-o din priviri în timp ce ea cobora scara condusă de cei doi fraţi, păşind uşor, în cadenţa melodiei cântate de Katie. Doamne, câtă dragoste se citea pe faţa lui! Dar era mai mult de atât. Nu doar că o iubea pe Emma, era mândru de ea, mândru de femeia uimitoare în care se transformase.

Când mireasa şi însoţitorii ei ajunseră la baza scării, ne dădurăm cu toţii îndărăt, făcându-le loc să traverseze salonul până în locul unde aştepta Micah împreună cu reverendul Hall. Lângă Micah stătea Jeremiah, iar alături de el, Henry.

Ajungând la sfârşitul imnului, Katie se opri din cântat, se ridică în picioare şi mi se alătură acolo unde stăteam împreună cu Josepha şi Aleta.

— Dragii mei, începu reverendul Hall, ne-am adunat azi aici pentru a fi părtaşi la căsătoria dintre acest bărbat şi această femeie, care îşi vor lega vieţile în faţa lui Dumnezeu. Dacă cineva se opune acestei uniuni, să vorbească acum sau să tacă pe veci.

Aşteptă preţ de o clipă, apoi îşi trecu privirea de la tata la unchiul Ward şi întrebă:

— Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat?

— Eu, răspunseră cei doi fraţi într-un glas.

Strălucind toată de fericire şi emoţie, Emma făcu un pas în faţă, lângă Micah, şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui. Tata şi unchiul Ward se duseră lângă Henry şi Jeremiah, iar Katie, Josepha, Aleta şi cu mine ne răsfirarăm de cealaltă parte a Emmei. Aşezaţi în spate pe scaune se aflau doar doi spectatori – domnul Butler, tatăl Aletei, şi doamna Hall, nevasta pastorului.

— Înainte de a trece la ceremonia propriu-zisă, aş dori să rostesc câteva cuvinte, continuă reverendul. Am urmărit cum de-a lungul timpului voi, cei de la Rosewood, aţi crescut ca familie. La început această familie era formată doar din Kathleen şi Mary Ann. Apoi au venit, pe rând, Emma, Aleta şi toţi ceilalţi. Încet-încet a crescut nu doar numărul vostru, ci au crescut şi

legăturile ce vă unesc ca familie. Acesta este un exemplu perfect a ceea ce politicienii noştri numesc „coexistenţa armonioasă a raselor". Dar pentru voi asta nu are nimic de-a face cu politica. Pentru voi totul se rezumă la dragostea pe care v-o purtaţi unii altora. Şi, chiar dacă nu vă daţi seama, întreaga comunitate este cu ochii pe voi. Unii poate că vă detestă pentru felul în care trăiţi. Dar mulţi învaţă să vă respecte pentru asta.

Ascultând poruncile lui Isus, voi aţi dat ocrotire văduvei, orfanului şi nenorocitului fără adăpost. Kathleen şi Mary Ann, cu toate că eraţi orfane la rândul vostru, aţi oferit găzduire tuturor celor care aveau nevoie de ajutor. Şi voi ceilalţi aşijderea, v-aţi deschis inimile şi casa tuturor celor aflaţi la nevoie.

Dragostea dintre cei doi miri, pe care o sărbătorim astăzi, stă mărturie drept rod al iubirii care îi acceptă pe toţi, indiferent de culoarea pielii. Aşa ar trebui să trăim noi pe pământ: iubindu-ne unii pe alţii. Asta e voia lui Dumnezeu. Faptul că prea puţini trăiesc după voia Lui nu înseamnă că noi trebuie să le urmăm exemplul. Voi aţi trăit după voia Celui de Sus şi sunt convins că de aceea veghează Dumnezeu asupra familiei voastre de la Rosewood.

Îmi dau seama, după cum am mai spus, că mulţi oameni din partea locului vă condamnă şi că acest admirabil experiment pe care îl săvârşiţi aici se va mai lovi, negreşit, de piedici şi de hopuri. Dar voi să nu vă lăsaţi descurajaţi şi să mergeţi mai departe cu bună credinţă şi curaj, căci cu siguranţă că Dumnezeu vă va răsplăti şi binecuvânta strădaniile.

Aşadar, Micah şi Emma, nu uitaţi câtă vreme veţi umbla împreună pe drumul vieţii că dragostea voastră a luat naştere din ascultarea poruncii lui Cristos de a ne iubi unii pe alţii şi fie ca, urmând aceeaşi poruncă, dragostea voastră ca soţ şi soţie să devină cu timpul tot mai puternică.

Pastorul se opri, îşi trecu privirea peste noi, apoi se uită iar la cei doi miri.

— Micah Duff, începu el, o iei pe această femeie să-ţi fie soţie, s-o ai alături şi s-o păstrezi de azi înainte, la bine şi la rău, în

sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Micah.

— Emma Tolan, urmă reverendul, întorcându-se spre mireasă, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ...

În timp ce pastorul rostea legământul, îmi zbură fără să vreau gândul la ziua în care Katie şi cu mine o găsiserăm pe Emma în şură, chinuită de durerile facerii, speriată de moarte şi bâiguind isterică: „Văleu, vine doamna... ş-o să mă certe iar! Acu' chiar c-am încurcat-o!" Vorbele ei îmi răsunau în urechi de parcă ar fi fost ieri. „Te rog, coniţă, nu mă bate! Îmi pare rău că v-am şterpelit pâinea. Ştiu că n-am niciun drept să mă aflu aci, da' n-am avut un' să mă duc şi îs pe urmele mele şi mi-i frică... Au, ce mă doare! Te rog, coniţă... te rog să m-ajuţi!"

Nu-mi venea să cred că fata aia zăpăcită şi această Emma care stătea acum lângă mine – matură, calmă, radioasă şi senină – erau una şi aceeaşi persoană.

— ...să-ţi fie alături şi să-l păstrezi de azi înainte..., zicea mai departe reverendul.

Doamne, e ca şi cum aş vedea o floare deschizându-se! mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la Emma.

Oare ăsta era planul lui Dumnezeu cu noi toţi? Oare, în ochii Lui, păream cu toţii aşa cum ni se păruse nouă Emma la început, iar El încerca, tandru şi răbdător, să scoată la suprafaţă adevăratul nostru sine, aşa cum făcuse Micah cu mireasa lui, scoţând la iveală adevărata ei fiinţă, pe care el o văzuse clar, chiar dacă ea nici măcar nu ştiuse ceea ce se ascundea în străfundurile sale?

Oare asta făcea şi Dumnezeu cu noi – ne ajuta să înflorim, să devenim florile umane pe care le-a văzut El cu ochii minţii atunci când ne-a dat viaţă?

Asta făcea oare şi cu mine, chiar în momentul acela?

Ce înălţător era gândul că Dumnezeu vedea în mine lucruri mai măreţe şi mai minunate decât puteam eu cuprinde cu mintea! Şi că, în tot acest timp, El făcea ca floarea care eram eu

– Mayme Daniels! – să înflorească în chipuri nebănuite, pe care numai El le vedea şi avea să le scoată la lumină într-o bună zi.

Vocea reverendului Hall îmi curmă iar reveria.

— ... la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, să-l iubeşti şi să-l preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Emma.

— Dat fiind că tu, Micah, şi tu, Emma, v-aţi exprimat în faţa Domnului şi a acestor martori dorinţa de a vă uni destinele şi v-aţi jurat iubire şi devotament unul altuia, vă declar soţ şi soţie. Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vi-i prezint pe domnul şi doamna Duff!

Toată lumea se adună în jurul tinerilor însurăţei, îmbrăţişându-i, strângându-le mâna şi unii chiar sărutându-i. Ce mai, Emma era o fată tare norocoasă! La acest gând, îmi rotii privirea prin salon, căutându-l pe Jeremiah. Când îl văzui, mă dusei la el şi ne privirăm drept în ochi. Cred că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Jeremiah îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi rămaserăm îmbrăţişaţi în felul acesta în vreme ce toţi ceilalţi roiau în jurul mirilor, felicitându-i.

Între timp, Josepha dădu fuga la bucătărie să-i dea înainte cu pregătirile pentru ospăţul de nuntă.

37
Rămas-bun

A doua zi după cununie, lăsarăm vacile în grija grăjdarului de pe plantația domnului Thurston și pornirăm la Charlotte cu două căruțe, ca să încăpem cu toții, veseli și entuziaști nevoie mare.

Chiar înainte de plecare, am văzut-o pe Emma stând în dreptul noii pietre funerare care fusese ridicată la mormântul lui William. De astă dată, nu zăbovi mult acolo. După ce mai plânse o ultimă oară și își luă tăcut rămas-bun, se răsuci și ni se alătură. N-avea să-l uite niciodată pe fiul ei. Era însă pregătită să părăsească locul în care îl adusese pe lume și în care aveau să dăinuie rămășițele lui pământești după plecarea ei. De acum înainte avea să-l poarte pe William în inimă.

Emma era pregătită să înceapă o nouă viață ca soție a lui Micah Duff.

Peste un sfert de ceas eram deja pe drum. De astă dată, am luat cu noi pături pentru că știam că nu era chip să găsim un hotel în care să putem înnopta împreună cu toții. Tata și unchiul Ward le-au dat noilor însurăței bani să tragă la un hotel pentru negri, iar noi, ceilalți, am dormit în afara orașului. A doua zi dimineața, ne-am întâlnit din nou cu Micah și cu Emma ca să îi ducem la gară, de unde aveau să ia trenul spre Vest, spre noua lor viață.

Înainte să ajungem la gară, se lăsă tăcerea între noi. Despărțirea se apropia cu pași repezi și știam cu toții că va fi greu să ne luăm rămas-bun.

Micah cumpără bilete pentru Atlanta. De acolo aveau să se ducă la Omaha şi apoi mai departe până în California şi Oregon!

Eram cu toţii adunaţi pe peron, sporovăind despre una, alta, încercând să părem voioşi. Ci, în scurtă vreme, ceasul din gară arătă că nu ne mai rămânea mult timp.

Emma se duse la tata şi îl privi drept în ochi.

— Mulţumesc, dom' Templeton.

Luptându-se cu lacrimile, tata îi zâmbi şi o strânse în braţe ca pe propria-i fiică, şoptind cu vocea răguşită:

— Să fii cuminte, fetiţa mea!

— Oi fi, dom' Templeton, oi fi.

— Te-ai făcut o fată tare destoinică. Bag de seamă că amândoi ne-am maturizat multişor de când ne-au purtat paşii la Rosewood. Nu-i aşa, Emma?

— Aşa-i, dom' Templeton, zâmbi ea.

— Sunt mândru de tine.

— Mulţumesc, răspunse Emma cu vocea abia şoptită.

Când tata îi dădu drumul, ea făcu un pas îndărăt şi îl sărută repede pe obraz, după care se întoarse spre unchiul Ward.

— Tare mă bucur, dom' Ward, c-ai venit la Rosewood. Nu ştiu, zău, ce ne-am fi făcut de nu erai mata. Şi mulţumesc pentru vorbele pe care mi le-ai zis înainte de cununie. N-am să le uit niciodat'.

Unchiul Ward bolborosi ceva, se şterse la ochi şi o strânse la rându-i în braţe.

Apoi îi veni rândul Josephei s-o îmbrăţişeze pe Emma. Până şi ea era gâtuită de emoţie, ceea ce nu-i stătea defel în fire.

În cele din urmă, Emma se întoarse spre mine şi Katie. Mi se pusese ditai nodul în gât. A trebuit să întorc privirea când Emma a îmbrăţişat-o pe Katie.

— Mai ţii minte, donşoară Katie, când credeam că eşti stăpâna plantaţiei şi-ţi tot spuneam „coniţă"? zise Emma zâmbind. Nici cu gându' n-aş fi gândit că o fată albă ar putea îndrăgi pe una ca mine. N-am să te uit niciodat'. Îţi mulţumesc, donşoară Katie, că m-ai primit în casa şi-n inima ta.

Katie o îmbrăţişă, sugrumată de suspine.

Când Emma se întoarse în sfârşit spre mine şi îmi zâmbi, mi se umplură ochii de lacrimi.

— Of, Emma!

Ne avântarăm una în braţele celeilalte şi rămaserăm înlănţuite vreme de câteva clipe dulci-amare.

— Mayme, şopti ea, tu şi domşoara Katie mi-aţi salvat viaţa. Vouă vă datorez totu'. O să rămâneţi pe veci prietenele mele cele mai bune.

— Te iubesc, Emma.

— Şi eu te iubesc, Mayme. Mulţumesc pentru tot. N-am să te dau nicicând uitării.

Zicând acestea, făcu un pas înapoi. Eram cu toţii gâtuiţi de emoţie. Am inspirat adânc şi m-am dus lângă Jeremiah. El îmi luă mâna şi o strânse într-a sa.

Micah îşi luă la rându-i rămas-bun, îmbrăţişându-ne pe fiecare în parte, apoi se întoarse spre Jeremiah. Se strânseră în braţe ca doi fraţi şi schimbară în şoaptă câteva vorbe, dar n-am auzit ce şi-au spus, iar Jeremiah nu mi-a destăinuit-o niciodată. Cert e că atunci când făcură amândoi un pas îndărăt, Jeremiah inspiră adânc şi îşi şterse ochii. Apoi Micah se duse la Henry şi îi scuturâ mâna. Fără a se ruşina să-şi arate emoţiile, Henry plângea laolaltă cu noi, femeile.

În cele din urmă, Micah se întoarse spre fraţii Daniels şi le strânse mâna cu nemărginită stimă şi afecţiune. Ştiam că, la fel ca Emma, ajunsese să se gândească la fiecare dintre ei ca la tatăl pe care nu îl cunoscuse niciodată.

— Să ajungi cu bine în Oregon, fiule, să-ţi construieşti un cămin şi s-o faci fericită pe doamna ta, spuse tata. Şi să ţii legătura cu noi, auzişi? Mai ştii, într-o bună zi poate că o să vă facem o vizită!

Când Emma şi proaspătul ei soţ se întoarseră să urce în tren, tata făcu un pas în faţă şi îi întinse lui Micah un plic. Micah luă plicul cu o privire întrebătoare şi îl deschise. Înăuntru erau şase bancnote noi de câte 50 de dolari.

Cred că aceea a fost prima dată când l-am văzut pe Micah Duff mut de uimire. Își plimbă năucit privirea de la tata la unchiul Ward, nevenindu-i parcă să-și creadă ochilor.

— Dar... dar domnule Daniels..., îngăimă el, aici sunt 300 de dolari!

— Chiar așa, fiule. Nu-s poate destui ca să construiești o casă întreagă, dar ar trebui să-ți ajungă măcar să pui temelia.

— Acesta este cadoul nostru de nuntă pentru voi, interveni unchiul Ward.

— Nu uitați că amândoi faceți parte din familie, spuse tata. Ș-apoi, Emma a cules mult bumbac la Rosewood. N-am dreptate? o întrebă el, făcându-i cu ochiul.

— Cules-am, dom' Templeton, cules-am!

— Așa că luați banii, dragii noștri, și fie să aveți o viață fericită!

Înghițind cu noduri și cu ochii înotând în lacrimi, Micah îi îmbrățișă pe cei doi frați.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc...

— Stai liniștit, fiule, zise tata. Fericirea din ochii Emmei e toată mulțumirea de care avem nevoie.

— Urcați în vagoane! strigă conductorul.

Emma păși pe treaptă și ne aruncă zâmbind o ultimă privire. Radia toată. Îmbrăcată în noua ei rochie de călătorie, cu o pălărie cochetă pe cap, nu doar că era, ci chiar arăta ca o doamnă în toată puterea cuvântului!

Apoi Emma urcă în tren și Micah o urmă.

Aveau să călătorească în ultimul vagon, cel destinat pasagerilor de culoare. După câteva clipe, Emma se ivi la una dintre ferestre, făcându-ne cu mâna.

Peste două minute, trenul se puse în mișcare. Noi înaintam încet pe lângă el de-a lungul peronului; vorbeam cu toții odată, și ei, și noi, vrând parcă să prelungim cât mai mult clipa despărțirii. Dar trenul părăsi gara și prinse viteză, lăsându-ne în urmă pe peron.

Chiar și așa, noi am rămas acolo, făcându-le cu mâna.

— Rămas-bun, Emma..., șoptii eu. Rămas-bun.

Și apoi trenul se pierdu în depărtare.

Epilog

Organizația clandestină cunoscută sub numele de Ku Klux Klan, răspândită în întregul Sud, susținea supremația rasei albe și conservarea tradițiilor sudiste, aplicând pedepse aspre albilor care îmbrățișau noua ordine... și negrilor care nu își știau lungul nasului.

Klanul luase ființă în 1865, inițial cu scopul principal de a-i intimida pe potențialii alegători de culoare în folosul Partidul Democrat, pe care doreau să îl mențină la putere. Ritualurile și modul său de operare s-au răspândit, însă, repede în toate statele din Sud și, în scurtă vreme, gruparea secretă a devenit o forță aducătoare de teroare și moarte. Adesea, organizațiile locale erau conduse de cetățeni respectabili ai comunității – medici, avocați, oameni de afaceri, fermieri și chiar politicieni. Curând, tacticile de intimidare și actele de violență au ajuns să primeze, eclipsând obiectivul politic de la începuturi. Tot ce făcea Klanul era menit să le arate negrilor care era locul lor.

Deși nu era singura grupare rasistă de acest fel care năpăstuia comitatele din Sud, torturându-i și ucigându-i pe „negrii cu nasul pe sus", Ku Klux Klan era fără doar și poate cea mai puternică. Membrii săi, înveșmântați în robe albe, cu glugi înspăimântătoare pe cap, călare pe cai cu copitele căptușite ca să nu facă zgomot, atacau neauziți pe timp de noapte, stârnind panică și groază.

Klanul folosea, la alegere, trei tipuri de arme: pușca, torța sau ștreangul.

În orășelele Greens Crossing și Oakwood, aflate la vreo treizeci de kilometri de Charlotte, în statul Carolina de Nord, cam douăzeci dintre localnici, printre care nu puțini cetățeni de vază, fuseseră inițiați în tainele Klanului. Până acum, faptele lor reprobabile nu se soldaseră cu moartea nimănui, și asta nu pentru că nu și-ar fi dat ei silința. Oricum, erau chitiți să nu rămână de rușine.

Într-o zi din toamna anului 1869, hotărâră bunăoară să schimbe tactica. Aveau să atace în plină zi, ca să-i vadă tot orașul și s-o țină minte. Țintele atacului erau două la număr: negrul acela semeț – îl știau de ani de zile, dar în ultima vreme prea își luase nasul la purtare – și albul în slujba căruia se afla acesta.

Torțele aprinse cu care înaintau călare nu erau menite să le lumineze calea, cum s-ar fi întâmplat dacă atacul ar fi avut loc în miez de noapte.

Nu, de astă dată aveau de gând să dea focului o altă întrebuințare.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Omul ceresc, Fratele Yun și Paul Hattaway
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția Raftul clasic:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie și prejudecată, Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 1, 2 și 3)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria *Verișoarele din Carolina*, de Michael Phillip (vol. 3, 4)
Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (3 volume)

VERIȘOARELE DIN CAROLINA - 2

Nu din cauza noului venit se pogorâse năpasta asupra noastră.
Totul începuse cu mult înainte de sosirea lui și s-ar fi întâmplat oricum.
Doar că prezența lui la Rosewood a schimbat
fără doar și poate cursul lucrurilor.

Când un soldat rănit descinde în oraș, viața de la Rosewood se dă peste cap într-un mod în care Katie, Mayme și Emma nici n-ar fi bănuit. Soldatul este un bărbat manierat și inteligent care atrage toate privirile și tulbură liniștea localnicilor. Toți cei de la Rosewood sunt impresionați de prezența soldatului, însă una dintre fete va fi deosebit de sensibilă la gentilețea sa. Datorită încurajărilor lui, ea va învăța să-și cunoască valoarea ca fiică a lui Dumnezeu... și ca doamnă.

Pe o plantație din apropiere, un individ ambițios vrea să șteargă urmele gafelor sale din trecut. Va putea oare familia de la Rosewood să salveze viața unui om drag? Sau va fi prea târziu?

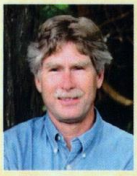

Michael Phillips este un autor prolific și directorul revistei *Leben*, o publicație periodică dedicată gânditorilor creştini şi moştenirii literare lăsate de MacDonald. Portofoliul său cuprinde peste o sută de titluri, vândute în peste șase milioane de exemplare. Michael locuiește împreună cu soția sa, Judy, în localitatea Eureka din statul California.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-089-3
CASA CĂRȚII
9 786067 320893
www.ecasacartii.ro